

The book is owned by lekie_aha@hotmail.com

Typed to Word Document by lekie_aha@hotmail.com

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

หนุ่ม.. เจ้าสำราญ

ป.อินทรปาลิต

เขาทั้งสองเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ มีชีวิตอยู่อย่างโก้หรู่าน โอ้อำในวงสังคม มีมิตรสหายชายหญิงมากมาย เป็นผู้กว้างขวางรู้จักคนมาก

คนหนึ่งชื่อ ลอย ลอยนภา ส่วนเพื่อนคู่หูของเขาชื่อ กำรุธญ โรจนรัตน์ สองสหายเหมือนกับลูกฝาแฝด เมื่อเห็นคนหนึ่งก็ต้องเห็นอีกคนหนึ่ง ลอยกับกำรุธญมีอายุ 25 ปีเท่า ๆ กัน เคยเป็นนักเรียน ร่วมสถาบันการศึกษาแห่งเดียวกัน ปัจจุบันนี้ทั้งสองเช่าบ้านอยู่ในซอย ซอยหนึ่งของถนนพญาไท ซึ่งเป็นบังกาโลขนาดใหญ่ มีรั้วรอบขอบชิด ค่าเช่าเดือนละพันบาท มีไฟฟ้า น้ำประปาพร้อม มีเรือนคนใช้และโรงเก็บรถยนต์ สองสหายมีรถยนต์ใช้คันหนึ่ง เป็นรถฟอร์ดคอนซูล ซึ่งเช่ามาจาก ผู้มีชื่อคนหนึ่ง ในอัตราค่าเช่าเดือนละ 800 บาท ซึ่งรถคันนี้สีอรุณและค่อนข้างใหม่

ลอยกับกำรุธญ ไม่ปรากฏว่าประกอบอาชีพในทางใด แต่ชายหนุ่มทั้งสองคนนี้มีวงศาคณาญาติมาก ระรินพี่สาว ร่วมสายโลหิตของลอย เป็นภรรยาข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ มีตำแหน่งอธิบดีกรมหนึ่ง และ รุ่งลอยนภา พี่ชายของลอยก็เป็นทนายความชื่อดัง มีฐานะร่ำรวยมาก ลอยได้ทะเล พี่สาวบ้าง พี่ชายบ้าง ได้เงินมาก็เที่ยวเตร่ กระทำตนเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ ส่วนกำรุธญก็เช่นเดียวกัน ยังชีวิตอยู่ได้ด้วยการ ขอเงินจากญาติผู้ใหญ่ใช้ อาของกำรุธญคือหลวงประกอบวิธีการเป็นรัฐมนตรี และน้ำสาวของกำรุธญคือ คุณนายประพิศก็เป็นแม่หม้ายทรงเครื่องมีเงินหลายแสน

สองสหายรักกันราวชีวิต ทั้งๆ ที่นิสัยแตกต่างกัน กำรุธญสุภาพเรียบร้อยเหมือนผู้หญิง หน้าตากริยาทำทางนุ่มนวล อ่อนช้อยคล้ายผู้หญิง ส่วนลอยเหมือนลิงที่สวนสัตว์เขาดิน เอะอะเอ็ดตะโรร้องเพลงตลอดวัน นิสัยที่เสียที่สุดและแก้ไม่หาย คือ ชอบเบ่งและคุยโม้ ชอบอวดค้มงอค้มเป็นที่สุด

หน้าจาก ลอยกับกำรุธญกระทำตนเป็นเสียใหญ่ แต่หลังจากมีชีวิตอยู่อย่างลำเค็ญ มีผู้หญิงในวัย 50 คนหนึ่ง เป็นแม่บ้าน รับภาระทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านซักรีดเสื้อผ้า, ทำความสะอาดบ้าน, ทำครัวและรับใช้ เบ็ดเตล็ด ลอยกับกำรุธญเรียกหล่อนว่าน้ำอ้วน ความจริงหล่อนชื่อพริ้ง แต่เพราะอ้วนจ้ำม่ำ สองสหายจึงสมัครใจเรียกหล่อนว่าน้ำอ้วน พริ้งได้รับเงินเดือน ๆ ละ 200 บาท ซึ่งเงินเดือนของพริ้งทุก ๆ เดือน กว่าที่จะจ่ายให้ ได้ก็ทุลักทุเลเต็มทน เพราะเงินไม่ใคร่จะมีจ่ายนั่นเอง สองสหายพยายามสร้างความ เข้าใจผิด ให้ ใคร ๆ เห็นว่า คนมีฐานะร่ำรวยขนาดอาเสียใหญ่ ฉะนั้นเมื่อลอยหรือกำรุธญ ได้เงินมาจาก ญาติมิตรคราวใด ก็พยายามช่วยกันถลุงเงินอย่างสนุกสนาน

"โลกนี้เป็นของเราแล้วโว้ย ธุญ พี่ระรินให้มา 500 ค่าเสียสามชั่วโมงเต็ม ๆ แต่งตัวโว้ย มีตั้งเดิมน้ำมันรถแล้ว"

กำรุธญมักจะขอร้องให้ประหยัดเงินไว้บ้าง "เก็บไว้สัก 300 เอะวะะ อีกไม่กี่วันก็ถึง กำหนดค่าเช่าบ้านอีกแล้ว สะสมไว้ให้เขาดีกว่าค้างเขาไว้เดือนหนึ่งแล้ว มันจะกลายเป็นดินพอกหางหมู"

"ปื้ทໂ໊.." ลอยเอ็ดตะโร "อย่าบ้าไปหน่อยเลยวะธุญ ดันเดือนเราคงมีเงินอีก"

แล้วสองสหาย ก็พากันเที่ยวอย่างหัวราน้ำพอเงินหมดก็อยู่บ้าน ลอยกับกำรุธูญมีความเป็นอยู่เช่นนี้ มาสองปีแล้ว พี่สาวของลอยได้พยายามให้ลอยไปอยู่ที่บ้านและจะหางานให้ทำ ลอยก็ผลัดวันประกันพรุ่งเรื่อยมา อาของกำรุธูญก็ขอร้องแกมบังคับให้กำรุธูญเข้ารับราชการ แต่กำรุธูญก็ไม่ยอมทำงาน เขาเรียนกับท่านรัฐมนตรีผู้เห็นว่า ปีนี้เขากำลังเข้าเบญจเพศ พันเบญจเพศแล้วเขาจึงจะเข้าทำงาน ขอให้ท่านเตรียมตำแหน่งหัวหน้ากองไว้ให้เขาสักกองหนึ่ง

เราจะได้เริ่มเรื่องของสองสหายต่อไป

วันนั้น เป็นวันถึงกำหนดจ่ายค่าเช่าบ้านค่าเช่ารถยนต์และเงินเดือนของพริ้ง

บรรยากาศที่บ้านเจียบเหงาปกติ สองสหายตื่นนอนราว 8.00 น. อาบน้ำอาบท่า ดื่มน้ำกาแฟเรียบร้อยแล้วก็นั่งมองคู่มือกันอยู่ในห้องรับแขกเกือบชั่วโมงแล้ว ต่างคนต่างกลุ่มใจหน้าตาหม่นหมองไปตามกัน หนี้สินท่วมล้น ร้านกาแฟและอาหารปากตรอก 300 บาท ค่าข่าวสารประมาณ 100 บาท ค่าอ่าน 50 บาท ล้วนแต่บังคับให้มาเก็บเงินในวันนี้

ลอยพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"อยากตายเสียแล้วโว้ย ธุญ มีคโณนของแกยังคมอยู่ไม่ใช่หรือ"

กำรุธูญพยักหน้า

"คมกริบทีเดียว ถ้าแกจะเชือดคอตายก็แอบไปเชือดริมต้นข่อยหลังบ้าน อย่าเชือดบนเรือนเลขทุเรศ"

ลอยยิ้มแห้ง ๆ

"เปล่า - กันจะขอยืมโกนหนวดนะ"

"อย่าตกลงหน่อยเลยวะ วันนี้ถึงแกจะตกลงยังงั้นก็หัวเราะไม่ออก มาปรึกษากันดีกว่าเราจะได้อเงินที่ไหนมาให้ค่าเช่าบ้าน, ค่าเช่ารถและอื่น ๆ อีก"

ลอยยิ้มอย่างสง่า ยักไหล่แล้วแบมือ

"ไม่มีทาง พี่ะรินบอกว่า เขาไม่ได้พิมพ์ธนบัตรได้เอง แล้วพี่รุ่งก็บอกว่า ให้กันรู้จักหาเงินใช้เอง เรายังงี้ก็แล้วกัน"

"เอายังไง" กำรุธูญถามหน้าบึ้ง ๆ

"แกรีบเอารถบึ่งไปบ้านอาแก ขอเงิน ท่านสัก 5,000 วันนี้วันอาทิตย์ท่านคงไม่ไปไหนหรอก"

กำรุธูญฝืนหัวเราะ

"เงินขอ 5,000 ก็โดนตีบแดงออกมาเท่านั้นเอง"

"ถ้ายังงั้น แกก็ควรตัดขาดท่านได้แล้วมีอย่างที่ไหน เป็นอาทิตย์ที่ หลานขอเงินเพียง 5,000 ไม่ได้"

"อ้อ - ได้มาหลายหมื่นแล้วโว้ย ไม่ใช่เพิ่งไปขอท่าน"

ลอยถอนหายใจหนัก ๆ

"ไปหาคุณน้ำดีไหม" เขาหมายถึงน้ำสาวของกำรุธูญ

"ไม่มีหวัง เมื่อวานขึ้นไปพบท่านแล้ว อุดสำห้ระจบแทบตาย พอออกปากขอเงิน ท่านก็เลยลำดับญาติผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายบิดาและมารดาของกันแล้วให้มา 200 บาท แกเสือกเอาไปเลี้ยงผู้หญิงเสียหมด"

ลอยมองดูนาฬิกาที่ข้อมือของเขา

"สามโมงแล้ว ประเดี้ยวเจ้าของบ้านกงมานะ ๗ เราติดค้างค่าเช่าบ้านเขามาหนึ่งเดือนแล้ว ถ้าวันนี้ไม่จ่ายให้เขา คุณนายแมนแกคงเล่นงานเราแน่นอน เรารู้กันอยู่แล้วว่า คุณนายแมนแกถูกเยอรมัน ขับไล่อมา"

กำรุธุมมีท่าทางไม่สบายใจเลย

"ทำอะไรดีล่ะ"

ลอยถอนหายใจเฮือกใหญ่

"เอาตู้เย็นไปขายดีไหมวะ อย่างเลว ๆ คงได้ 2,000 บาท"

กำรุธุมค้อนเพื่อนเกลอของเขา

"ขายซีจะได้ติดตรง ตู้เย็นของเจ้าของบ้านเขา เขามีไว้ให้ใช้ ไม่ได้มีไว้ให้ขาย"

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงชั่วขณะ เมื่อน้ำร้อนหรือพริ้งเดินเข้ามาในห้องรับแขก พริ้งมีอายุไม่เกิน 50 ปี รูปร่างอ้วนเตี้ย ผิวเนื้อขาวฟ่องแต่ใบหน้าของแกน่ากลัวสักหน่อย ริมฝีปากเบะหนา นัยน์ตาโต จมูกยื่น อย่างไม่รู้ก็ตาม พริ้งมีความจงรักภักดีต่อชายหนุ่มทั้งสองมาก เงินเดือนได้บ้างไม่ได้บ้าง หล่อนก็ไม่ว่า

พริ้งทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า แล้วขอร้องให้ชายหนุ่มทั้งสอง

"ทานอาหารเข้ากันเสียทีเถอะค่ะ สายมากแล้ว"

ลอยถอนหายใจโล่งอก

"สิ้นเคราะห์ไปที นึกว่าน้ำร้อนมาขอรับเงินเดือนจากเรา ที่แท้ก็มาบอกให้เราไปกินข้าวเช้า"

พริ้งหัวเราะชอบใจ

"คุณทั้งสองยังไม่ได้ทานข้าว ดิฉันจะทวงเงินเดือนได้ยังไงกันคะ ต้องรอให้คุณทานข้าว มีอารมณ์ดีเสียก่อนค่ะ อ้า - ดิฉันหวังว่าอย่างไรเสียวันนี้ คุณทั้งสองก็คงกรุณาจ่ายเงินเดือนให้ดิฉันแน่ ๆ ดิฉันจะไปซื้อผ้าถุงค่ะ คุณขาที่มีอยู่มันขาดหมดแล้ว"

ลอยหน้าจ้อย

"ไม่ต้องนั่งไม่ได้หรือน้ำร้อน อยู่แต่ในบ้านเรา"

"อู๊ตาย ดิฉันไม่ใช่เปรตนี่คะจะได้แก้ผ้าโทง ๆ"

"นั่นนะซี นั่นก็ว่าอย่างนั้นแหละ เรื่องเงินเดือนของน้ำร้อน เป็นอันว่าน้ำร้อนได้แน่นอน แต่ขอให้ออดใจรอคอยอีกสัก 10 วัน หรือ 20 วันเท่านั้น เราจะจ่ายให้รวมทั้งเดือนก่อนที่ติดค้างไว้ด้วย"

พริ้งทำท่าอ่อนอกอ่อนใจ

"ดิฉันแย่เลย ไม่มีเงินจะใช้แล้วคุณขา"

ลอยขมวดคิ้วขมวด พุดเสียงแผ่วเบาแต่หนักแน่น

"ก็อย่าไปใช้มันซิน้ำร้อน เรื่องเงินนะถ้าหากเราทำไม่รู้ไม่ชี้อย่าไปนึกถึงมันก็ไม่เดือดร้อน ถ้าเราพยายามใช้จ่ายมัน เราก็อ้วนวาย เชื้อฉนั้นเอะน้ำร้อนจำ หลานทั้งสองของน้ำร้อนขณะนี้เต็มทางเกงแล้ว หนีสินพะรุงคองงั้น ขอความกรุณาอดใจรอเงินเดือนไปก่อน นะน้ำร้อนน้ำร้อนคนดีคนดี"

พริ้งได้ฟังคำพูดอันรื่นหูหล่อนแล้วก็ยิ้มเป็น

"ค่ะ ไม่เป็นไปหรือค่ะ มีข้าวรับประทานไปมือหนึ่ง ๆ ดิฉันก็ทนได้ แต่ถ้าเป็นนายจ้างคนอื่น ดิฉันไม่ยอมเด็ดขาด งานดิฉันก็ต้องเงินดิฉันจริงไหมคะคุณ ไปทานข้าวกันเสียทีเถอะค่ะ"

ลอยชักควี่ให้เพื่อนของเขา

"เฮ้ - นั่งชิมกะทืออยู่ได้ ไปกินข้าวเถอะแล้วค่อยหาทางหาเงินมาจ่าย ค่าเช่าบ้าน ค่าเช่ารถยนต์ ตลอดจน เงินเดือน ของ น้ำอ้วน กับ หนี้สินอื่น ๆ ที่เปรียบเสมือนพสุธาพอกหางสุกร"

กำรุธุก้อนปะหลับปะเหลือก

"อย่าตกลงหน่อยเลยอะอ้ายพุย ฉันไม่เห็นจันเลย กลุ่มใจจะตายโหงยังจะคึกคะนองอีก" พุดจบเขาก็หันมาถามพริ้ง "น้ำอ้วนทำกับข้าวอะไรไว้ให้เรารับประทาน"

พริ้งยิ้มให้เขา

"มีข้าวสุกกับเกลือป่นเท่านั้นแหละคะ"

"โธ้ย" กำรุธุคราว "นี่ฉันสองคนถึงกับกินข้าวกับเกลือเขียวหรือน้ำอ้วน อนิจจังทุกขังน่าสงสารตัวเองเหลือเกิน"

พริ้งว่า "ก็ดิฉันขอเงินคุณเมื่อเย็นวานสำหรับจ่ายอาหารมื้อเช้า คุณทั้งสองก็บอกว่าไม่มี แล้วดิฉัน จะไปเอาที่ไหนล่ะคะ มีอยู่เท่าไรก็สำรองจ่ายไปให้คุณหมดแล้ว"

ลอยหัวเราะขึ้นมาดัง ๆ

"แยะโวย ถึงกินข้าวกับเกลือแล้ว แต่เราก็งัยโก้หรรษาภูมิฐานอยู่นั่นเอง เรายังมีรถเก๋งนั่ง มีบ้านหรูหราอยู่ มีตู้เย็น, วิทยุ, มีพัดลม, อ้อ - น้ำอ้วนเจ้าขา ออกไปที่ร้านแจ็กโกซื้อสะเต็กมาให้เรา สักจานเถอะ ไข่ดวงสัก 3 ฟอง ขนมปังสองปอนด์ กาแฟร้อนสองแก้ว"

"คะ เงินล่ะคะ"

ลอยจู้ยปาก

"ก็เข้าบัญชีไว้ก่อนซีน้ำอ้วน"

"นายโกเขาปิดบัญชีแล้วคะ ค่าอาหารค่าเบียร์และอื่น ๆ 300 กว่าแล้วทราบไหมคะ โท เขาว่าวันนี้ เขาจะมาขอเก็บเงินจากคุณ"

ลอยม้มปากแน่น หันมามองดูเพื่อนเกลอของเขาแล้วพูดเสียงละห้อยน่าสงสาร

"ตายเสียดีไหมวะเรา เดินไปที่ทางรถไฟกระโดดให้รถไฟทับเราจะได้ไม่ต้องเดือดเนื้อร้อนใจ เกิดเป็นคนนี่มันเดือดร้อนในเรื่องหาเงินใช้เหลือเกิน"

กำรุธุก้อนปะหลับปะเหลือก

"แกอยากตายก็เชิญคนเดียวเถอะ แต่ถ้าจะตายจริง ๆ ก็ ขอเวลา ให้กัน มีเงินติดตัว สักพันสองพัน จะทำได้ทำศพแะ ชินตายเดี๋ยวนี้อันนี้แม้ว่าโลงจะใส่ศพแก่กันก็ไม่มีปัญญาหาได้"

ลอยผิวปากเพลงต้นตระกูลไทยเบา ๆ เขาปลดนาฬิกาข้อมือเรือนทองของเขาออกส่งให้พริ้ง

"น้ำอ้วนจำ ยอดสุดที่รักของหลาน ช่วยเอานาฬิกาเรือนนี้ไปตั้งให้ฉันที่หน้าบ้านนะ อย่างจี๋หมูจี๋หมา ก็คงได้ในราว 800 บาท รีบไปรีบมานะน้ำอ้วน ชินแท็กชีบั้งไปนางเล็งหรือผ่านฟ้าก็ได้ ให้รถเขาคอย ขากลับแวะซื้อเป็ดย่างที่นางเล็งมาให้เราสักตัว กินข้าวเปล่า ๆ มันฝืดคอเหลือเกินน้ำจ๋า ล้อกับเกลือนะ ไม้ไหวแน่เหลือเฟือจริง ๆ"

พริ้งหัวเราะขบใจ

"คะ ดิฉันจะขึ้นรถเมล์อานาพิกาของคุณ ไปจำหน่ายนางเล็ง ขอคำรถให้ดิฉันสักบาทเถอะคะ"

ลอยถอนหายใจเฮือกใหญ่

"น้ำอ้วนไปดู ในลิ้นชัก โต๊ะเครื่องแป้งซิ มีเศษสตางค์ อยู่ใน ราว สองบาท เห็น จะได้ เอา ไปเถอะ"

พริ้งลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องรับแขกหล่อนเข้าไปค้นเศษสตางค์ ในลิ้นชัก โต๊ะเครื่องแป้ง ของชายหนุ่มทั้งสอง สักครู่สองสหายก็แลเห็นพริ้งเดินลงบันไดไปจากบ้าน

ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ต่างคนต่างมองดูกัน บางทีก็แลบลิ้นให้กัน บางทีก็แยกเงี้ยวให้กัน บางทีก็ทำหน้าจ้อย

"กลุ่ม ใจ โวย" สองสหายร้องขึ้น พร้อม ๆ กันอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้

กำรุธพุดกลางหัวเราะพลาง

"กันมีความ รู้สึกอึดอัดใจเหมือนกับคนที่กำลังจะจมน้ำตาย ค่าเช่าบ้าน 1,000 บาท กับ เงินเดือน น้ำอ้วน 200 บาทสำคัญที่สุด อย่างอื่น พอผลัดวันประกันพรุ่งต่อไปได้"

ลอยพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

"สำหรับเงินเดือนน้ำอ้วนก็ไม่สำคัญ เท่าไรนัก เรายังดีไหมวะธูธ ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้อง ย่นแนวรบคือเริ่มประหยัดทุกวิถีทาง เราต้องพยายามจัดการให้น้ำอ้วนทำงานให้เราฟรีโดยไม่ต้องการเงิน และถ้าเราจะทำได้เช่นนี้ก็มิอยู่ทางเดียวคือว่า แยกเข้าหาน้ำอ้วน รวบหัวรวบหางเสีย เท่านั้นเราก็ไม่ต้องคำนึง ถึงเรื่องเงินเดือนน้ำอ้วน ความจริงน้ำอ้วนยังสวยอยู่น่า ถึงแม้เขาจะเหมือน โองน้ำ ถ้าอยู่ในที่มีคนนางสาวไทย ก็ทำไม่ได้"

กำรุธกลืนน้ำลายเอือก

"ช่างเถอะเพื่อน น้ำอ้วนแกลจะมาเป็นแม่หรือป้าของกันมากกว่าเป็นเมียกัน อย่าพยายามยุให้กันทำลายความบริสุทธิ์ข้ายแก่เลย"

ลอยหัวเราะก๊าก

"อย่าบ้าหน่อยเลยวะ น้ำอ้วนแกลยังไม่แก่จนเกินไปหรือก เนื้อหนังยังตั้งเปรี๊ยะ หน้าอกน้ำอ้วน ใหญ่กว่าเจน รัสเซล เป็นกอง"

กำรุธสู้นสิริชะ

"กัน ไม่ คย คิดที จะ แต่ง กับ น้ำ อ้วน เลยสาบาลให้ก็ได้"

"ถ้ายังงั้นกันจัดการเอง กันนี้กันจะเข้าหาน้ำอ้วน ถ้ากันได้เสียกับน้ำอ้วนแล้วแกลก็คงไปไหนไม่รอดถึงเราไม่มีเงินเดือนจ่ายให้แกล แกลก็ต้องอยู่กับเราด้วยความพิศมัยกัน"

กำรุธอดหัวเราะไม่ได้ แต่แล้วเขาก็สะดุ้งเอือกเข็นวาบไปหมดทั้งตัวเมื่อแลเห็นชายชาวจีนผู้สูงอายุ รูปร่างผอมบางคนหนึ่งเดินเข้ามาในบ้าน

"เฮ้ย แจ็ก โกมา ฉิบหายแล้ว... .."

ลอยมองออกไปนอกหน้าต่าง แล้วพุดกับกำรุธโดยเร็ว

"แกลรับหน้าที่เถอะวะ ถ้าเจ้าโกลามถึงกันแกลช่วยบอกด้วยว่ากันเป็นอหิวาต์ตายไป เมื่อวานนี้เอง สพยังอยู่ที่โรงพยาบาล"

กำรณพุดขึ้นทันที

"อย่าหนี เราเกิดมาเป็นลูกผู้ชายต้องกล้าเผชิญหน้ากับเจ้าหนี เมื่อเราไม่มีเขาก็มาฟันเราไม่ได้ พุดกับเขาคิดว่า แกก็มีวาทศิลป์ในการพุด"

"ถูกแล้ว แต่เจ้าโกมันมีวาทศิลป์ยิ่งกว่ากัน ไม่เชื่อก็คอยดู"

เสียงหัว ๆ ของชาวไทหล่าดั่งขึ้น

"โอ้ - ชาวัดคีครับ"

เจ๊กโกบุกขึ้นมabanเรือนอย่างอาจหาญตามวิสัยของเจ้าหนีทั้งหลาย เขาเดินเข้ามาในห้องรับแขก ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ตรงเข้านั่งบนเก้าอี้วนระหว่างชายหนุ่มทั้งสอง

กำรณถามยิ้ม ๆ

"สบายดีหรือเล่าแก่"

เจ๊กโกทำหน้าที่ชอบกล คนที่เห็นหน้ากันทุกวัน ๆ ไม่น่าจะถามอย่างนี้

"สบายครับ" พุดพลางล้วงกระเป๋าหยิบสมุดโน้ตขนาดเล็กเล่มหนึ่งออกมาวางออก มองดูยอดเงิน ในบัญชีแล้วยิ้มให้ลอย

"แะะ แะะ ผมมิได้งัวก แต่ผมอยากได้เงินจาได้มาลงทวนค้าขาย ดวนก่อนกันดวนนี้ร่วมกัน สามร้อยชิบห้าบาทพอดี"

ลอยวางทำให้ฝั่งผายและภาคภูมิ

"อ้าวเตรียมไว้แล้วที่จะชำระให้ลื้อ 315 บาทเท่านั้นหรือ ลื้อออกไปบอกเจ้าเนี้ยวให้นำสะเต๊กมาให้อ้าวสักจาน ไข่ดาว 3 ฟอง ขนมปังสองปอนด์ กาแฟร้อนสองแก้ว คิดเงินรวมกันบอกเจ้าเนี้ยวมาเลย ว่าทั้งหมดเท่าไร นี่อ้าวสองคนกำลังจะไปเที่ยว แต่เป็นห่วงลื้อจะจ่ายเงินให้เสียก่อน ถึงจะไปเที่ยวกัน"

เจ๊กโกคิดใจเหลือที่จะกล่าว

"โอ้ - ขอบคุณครับ ผมจะออกไปบอกให้เนี้ยวเอาอาหารเข้ามาให้คุณเดี๋ยวนี้" พุดจบเจ๊กโก ก็ลุกขึ้นยืนพาตัวกลับ ออกไปจาก ห้องรับแขกอย่างร้อนรน

พอร่างของเจ๊กโกลับตา กำรณ ก็กล่าวถามเพื่อนเกลอของเขาทันที

"แกมีเงินหรือลอย"

ลอยชักไหล่แล้วแบมือ

"ตั้งเดียวก็ไม่มี"

"อ้าว - แล้วทำไมเสือกสั่งอาหารเข้ามาอีก"

"เถอะน่า เป็นเรื่องของกันที่จะแก้ไขในเหตุการณ์เอง คนเราที่ฉลาดก็ต้องรู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง"

สองสหายนั่งสนทนากันไป พอได้ยินเสียงพ่อค้าไทยร้องขายถ่านดั่งขึ้นที่หน้าบ้าน ลอยกับกำรณก็ใจหาย

"เจ้าถ่านมาอีกแล้ว" กำรณพุดเสียงครือและทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ "ความวัวยังไม่ทันหาย ความควายเข้ามาแทรก"

ลอยจี้ปากแล้ว โบกมือ

"ไม่ต้องตกใจ กันพูดกับเขาเอง"

ชายกลางคนคนหนึ่ง หน้าตาขมุกขมอมด้วยถ่าน ได้พาตัวเดินเข้ามาในบ้านของสองสหาย ลอยลุกขึ้นออกไปต้อนรับ พ่อค้าถ่านถอดหมวกออกแล้วยกมือไหว้ลอยอย่างพินอบพิเทา

"สวัสดิ์ครับท่าน" เขาพูดนอบน้อม "ผมมาขอรับเงินค่าถ่านที่ค้างไว้ 48 บาทครับ"

ลอยยิ้มอย่างสง่า

"จั้นเระะ แม่บ้านเขาไม่อยู่นี้ ฉันใช้ให้เขาไปซื้อเครื่องรับวิทยุโทรภาพยังไม่กลับ เพิ่งไปเมื่อสักครู่นี้เอง เธอมาพรงนี้ดีกว่า"

"แะะ แะะ แม่บ้านไม่อยู่ ท่านกรุณาจ่ายแทนก็ได้ครับ เงินเพียงเล็กน้อยเท่านั้น"

ลอยขมวดคิ้วย่น

"โธ - อย่างก็ไปหน่อยเลยนำพรรคพวก ฉันไม่หลบลี้นี้น้ำไปไหนหรือก ฉันไม่มีธนบัตรย่อย มีแต่ใบละพัน"

คนขายถ่านกลืนน้ำลายเอือก

"แบ็งค์ใบละพันเขาเลิกใช้ไปนานแล้วนี้ครับท่าน"

ลอยตวาดเว็ด

"ก็นั่นนะซี ฉันถึงได้มีอยู่ อ้า - พรงนี้มาใหม่มา"

คนขายถ่านยกมือไหว้

"กรุณาจ่ายใบละร้อยให้ผมก็ได้ครับ ผมมีทอง บ้านผมอยู่ไกล ผมมาบ่อย ๆ ไม่ได้หรือครับ ห้าหกวันถึงจะมาได้หนหนึ่ง กรุณาจ่ายใบละร้อย ให้ผมเถอะครับ"

ลอยยิ้มแห้ง ๆ

"จ่ายให้ไปเธอก็จะเดือดร้อนทีหลัง แบ็งค์ของฉันทันรัฐมนตรีล้มเซ็นชื่อไปจะเอาใหม่ละ"

คนขายถ่านสะอื้นเอือก

"ช่างเถอะครับ ผมอยู่นอกคุกก็สุขสบายดีแล้ว อย่าให้ผมย้ายสำมะโนครัวไปอยู่ในคุกเลย ผมลาละครับ เทียวหลังผมมากรูณาจัดการให้ผมหน่อยนะครับ ผมเป็นคนยากคนจนครับ ไม่มีทุนรอน ที่จะขายเชื่อได้"

คนขายถ่านพาตัวเดินออกไป จากบ้านบ่นพึมพำฟังไม่ได้ศัพท์ ลอยยิ้มเป็นเดินเข้าไปในห้องรับแขก แล้วกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

"กัน ไม้มากไปหน่อย ลืมนึกไปว่าธนบัตรใบละพันนะเขาเลิกใช้มานานแล้ว แต่เราก็รอดพ้น ในเรื่องนี่สินไปได้อีกหนึ่งราย อีกตั้งห้าหกวันเจ้าถ่านถึงจะมาอีก พอหาเงินจ่ายให้เขาได้"

สองสหายนั่งปรึกษาหารือกันต่อไป คำรูดกล่าวว่า ถ้าหากกับลอยเงินทำตนเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ อย่างนี้ก็เห็นจะเอาตัวไม่รอดแน่ นอนเพราะนับวันหนี้สินก็เพิ่มพูนขึ้นตามลำดับ คำรูดปรารภว่า เขาอยากจะทำราชการ เพราะมีรายได้แน่นอน ลอยว่า การทำราชการถ้าไม่มีทางกินและโกงแล้ว ต่อให้เป็นข้าราชการชั้นพิเศษก็แย่ทำจนตายเก็บหอมอมริบอย่างไรก็ไม่สามารถจะปลูกบ้านหรือซื้อรถยนต์นั่งได้

อีกสักครู่หนึ่ง เด็กหนุ่มชาวไทหล้าคนหนึ่งก็แบกถาดไม้เดินเข้ามาในบ้าน เจ้าเนี้ยวลูกน้องของ แจ็ก โคนันเอง ในถาดมีกาแฟร้อนสองแก้ว ไข่ดาวและสะตูก้อนอย่างละจาน ขนมปังสองปอนด์ นอกจากนี้ ยังมี แอมกระดาศเซ็ดมืออีกสองสามแผ่น

ลอยยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา

"คนฉลาดย่อมกลิ้งเหมือนลูกบิลเลียด ในที่สุดเราก็มีอาหารเข้ากินกันอย่างหรรษาไปเลย"

เจ้าเนี้ยวผิวปากเบา ๆ เดินขึ้นมาบนเรือนด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส และบุกเข้ามาในห้องรับแขก โดยถือวิสาสะ เพราะเคยเข้าออกนอก ในบ้านนี้ได้เจ้าเนี้ยววางถาดไม้ลงบนโต๊ะรับแขก

"ถั่วแก่ให้ผมมาขอรับเงินเอาไปเลยครับ"

ลอยพยักหน้ารับทราบ

"รวมทั้งหมดเท่าไร"

"335 บาทครับ"

"ดีแล้ว ไปบอกแจ็กโคนะว่าเข้าบัญชีไว้ก่อน อีกสามสี่วัน อ้าวจะจัดการชำระให้เรียบร้อย ขอบใจมาก เนี้ยว บอกโกเถอะว่าอ้าวไม่เหลวไหลหรือ"

เจ้าเนี้ยวยื่นตะลิ่งพริงเพริด

"ยังงี้ถั่วแก่เขาก็ตะผมเท่านั้น ก็คุณบอกถั่วแก่เขาว่าให้ผมมาเก็บเงิน"

ลอยเอ็ดตะโรลั่น

"อ้าวไม่บอกยังงี้ เจ้าโกก็ไม่ยอมจัดอาหารเข้ามาให้อ้าว ยังจะพูดมากอีก ถามจริง ๆ เอะวะเนี้ยว ล้อ เคยกินหมากไหม"

เจ้าเนี้ยวสะตุ้ง จัดแจงยกถ้วยชามในถาดออกมาวางบนโต๊ะ แล้วถือถาดเปล่า เดินออกไปจากห้องรับแขก ลอยชวนให้เพื่อนรับประทานอาหารเข้ากับเขาแต่กำรูดกินไม่ลง เพราะเสรำใจที่คนมี หนี้สิน รุ่งรัง

"แกกินคนเดียวเออะเพื่อน ก็นกลุ่มใจเหลือเกินผ่าวะ อยากจะได้เงินสักหมื่นบาทมาใช้หนี้เขา ประเดี๋ยวกันจะลองไปกราบเท้าคุณอาขอความกรุณาท่านอีกสักครั้ง เห็นจะต้องเข้าหาคุณอาหญิง พอจะพูดกันได้อ ส่วนคุณอาผู้ชายพอเห็นหน้าก็เริ่มด่าทีเดียว ตั้งแต่เป็นรัฐมนตรีรู้สึกว่าคุณค่าแพงขึ้น หรือเห็นจะเป็น เพราะกันขอสตางค์ท่านบ่อยก็ไม่รู้ ถ้ากันได้เงินมาสักหมื่นบาท เราสองคนก็คงจะ หายใจทั่วท้องเพราะได้ใช้หนี้สินเขาสำคัญที่สุดก็คือค่าเช่าบ้าน และค่าเช่ารถยนต์ กันคิดว่ารอดคอนซูลกันนี้ เราบอกคืนเขาดีกว่า"

ลอยลื้มตาโพลง

"ฮ่า ไม่ได้หรือกำรูดู แกน่าจะรู้ดีแล้วว่ามนุษย์เราในยุคปรมาณูนี้เขาวัดฐานะกันด้วยรถยนต์ ถ้าเราไม่มีรถยนต์จีเพื่อนฝูงก็ไม่นับถือยกย่องเรา เราเช่ารถคันนี้ใช้ ใครๆ เขาก็เข้าใจว่าเป็นรถของเราเอง เพราะป้ายทะเบียนไม่ใช่ป้ายสาธารณะ และเจ้าของรถก็เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียวมีรตนาๆ ถึงจะใช้สักครั้ง แก ไม่ใช่คนสังคัมจัดอย่างเรา"

กำรูดอนหายใจเฮือกใหญ่

"เดือนละ 800 บาท ค่าซ่อมค่ายางเป็นของเรามันไม่ใช่เล็กน้อยนะ ไ้ยลอย"

"เอะน่า เพื่อประดับเกียรติของเราถึงคราวเสียเราก็ต้องยอมเสีย มนุษย์เราทุกวันนี้อยู่ด้วย การหลอกลวงกันทั้งนั้น ที่ยากจนก็ต้องพยายามหลอกเขาว่ามั่งมี ที่มั่งมีก็พยายามให้ใคร ๆ คิดว่ายากจน เพราะกลัวคนจะไปเบียดเบียนรบกวนเขา เราก็เหมือนกัน เราต้องพยายามให้ใคร ๆ คิดว่าเราเป็นอาเสีย กระเป๋าหนัก"

กำรุธสันศิริชะช้า ๆ เต็มไปด้วยความกลัดกลุ้มใจ เขามองดูอาหารเช้าที่วางอยู่บนโต๊ะ แล้วพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

"เอาไว๊ย สะเต็กน่ากินดีเหมือนกัน"

คราวนี้ลอยหัวเราะก๊าก

"ไหนว่าไม่กินยังงี้ล่ะ"

"ว่าจะไม่กินแต่เห็นแล้วก็อดกินไม่ได้ กินเถอะลอยประเดี๋ยว อิ่มแล้วไปบ้านคุณอาด้วย กันกันจะใช้ความพยายามอย่างสุดเหวี่ยงขอเงินท่านสักหมื่นบาท ทั้งอดทั้งอ้อนทั้งอูเซาะคงจะได้ หรือม่ายก็คงถูกถีบออกมาจากบ้าน"

ลอยสะดุ้งเล็กน้อย

"กันกลัวว่าจะเป็นอย่างที่แกพูด ตอนหลังเอาขังจี้ดีไหม เพื่อความปลอดภัยของกัน แยกไปคนเดียวก็แล้วกัน กันไปทางหนึ่ง กันจะไปหาพี่รุ่งที่สำนักงานทนายความของเขา ขอมให้ค่าสักพัก คงจะได้เงินอย่างน้อยก็พันบาท"

กำรุธว่า "ไปด้วยกันดีกว่า คุณอาเห็นหน้าแกท่านจะได้เกรงใจค่ากันน้อยหน่อย และจะช่วยให้กัน มีหวังได้เงิน หลังจากนั้นกันก็จะไปหาพี่รุ่งกับแกด้วย วันนี้เราอย่านึกถึงการเที่ยวเตร่เลย นึกถึงการหาเงิน มาใช้ดีกว่าหนี้สินของเรานั้นมากมายนัก ที่สมาคมก็ยังเป็นหนี้เจ้าอีกไม่น้อย"

ต่างคนต่างมองดูหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน

"เอา - ตกลงไว๊ย ว่าอะไรว่าตามกัน กินข้าวกันเถอะ แล้วก็ถ้าจะไปไหนก็ต้องรอให้น้ำอ้วน กลับมาก่อน เราจะได้มีเงินติดตัวไปบ้าง น้ำมันที่รถก็หวิดแห้งถึงเต็มท้น ต้องเติมสัก 40 บาท"

กำรุธถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

"เดี๋ยวนีเรามีเหลืออยู่ ก็แต่ตัวของเราเท่านั้น"

"ถึงว่าน่าซี ไม่ช้าตัวของเราก็จะกลายเป็นเจ้าถ่านไป กันหมายถึงความตายอย่างไรล่ะ ตายเสียเมื่อไหร่ก็ปิดฉากชีวิตเสียที"

สองสหายเริ่มลงมือจัดการกับอาหารเช้า คู ๆ ก็น่าสงสาร เขากินอาหารจานเดียวกัน และสนทนากันเงียบ ๆ ปรับทุกข์ถึงอนาคตของตนเอง

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ลอยกับกำรุธก็แต่งตัวหุหุหุเตรียมพร้อม ที่จะออกไปจากบ้านเพื่อหาเงินมาใช้ สองสหายของเราถึงแม้จะไม่ใคร่มี อัฐพศติดกระเป๋าแต่ก็ไม่ปรากฏว่า ทั้งสองได้หลอกลวง ปลิ้นปล้อนใคร และไม่ได้กระทำความผิดเป็นจึงจอกสังคมคอยพล่าความบริสุทธิ์ ของหญิงสาว ลอยหลอกลวงแต่พี่สาวและพี่ชายของเขาเท่านั้น ส่วนกำรุธก็หลอกลวงแต่อาและน้ำสาว ของเขา

ในที่สุดพริ้งก็กลับมาจากจำนนนาฬิกาข้อมือเรือนทองให้ลอย หล่อนพาร่างอันอ่อนแอ อ้วนอ้วนอ้วน อ้วนอ้วน อ้วนอ้วน เดินเข้ามาในบ้าน มีอชวาหิวห่อหือหนึ่งคือเปิดอย่าง ซึ่งหล่อนซื้อจากร้านเปิดอย่างชั้นดีแห่งหนึ่ง ข้างสถานีตำรวจนางเลิ้ง

สองสหายแลเห็นพริ้งก็รีบลุกขึ้นพากันออกจากห้องรับแขก กำลังใจ และสีหน้าของลอยดีขึ้นมา
"ได้เท่าไรน้ำอ้วน" ลอยตะโกนถาม

กำธูญทำตาเขียวกับเพื่อนของเขา

"บ้าจริง โวย คั่นตะ โคนออกมาได้ ขายน้าชาวบ้านเขาบ้างซี อย่าให้ใครเขารู้หน่อยเลยน้า ว่าเราเป็นอาเสี้ยก้ามะลอ"

พริ้งเดินขึ้นบันไดมาบนเรือน หล่อนส่งธนบัตรปึกหนึ่ง ให้ลอยแล้วพูดอีก ๆ

"ได้มา 700 บาทเท่านั้นเองแหละคะ เขาหักค่ารักษาไว้ 70 บาท เหลือ 630 บาท ซื้อเปิดอย่างมาให้คุณหนึ่งตัว"

ลอยขมวดคิ้วขึ้น

"ค่ารักษาตะหวักตะบวยอะไรกันน้ำอ้วน"

"ไม่รู้นี่คะ เขาว่าต้องหักไว้ตามทำเนียม"

ลอยแบ่งเงินให้เพื่อนของเขา 300 บาท

"เฮ้อ - แกเก็บไว้ 300 เอาตัวเก็บไว้ด้วยกันมันจี๋ลิม ไปเถอะ โวยอย่าชักช้าเลย"

"คุณขา" พริ้งพูดขึ้นทันที "เงินเดือนของดิฉันถ้าคุณยังไม่สามารถจะจ่าย ให้ได้ก็กรุณาให้ดิฉัน สักร้อยบาทก่อนได้ไหมคะ จะได้มีเงินใช้กับเขาบ้าง"

ลอยถอนหายใจหนัก ๆ

"อดใจอีกสักสองวันเถอะนะน้ำอ้วน บางทีเขื่อนี้ถ้าเรามีโชคก็ได้เงินมาเราก็จะจ่ายให้น้ำอ้วนทั้ง 2 เดือนเลย ถ้าเจ้าของบ้านเขามาเก็บเงินค่าเช่าบ้านน้ำอ้วนช่วยบอกเขาด้วย นะว่า เราสองคนไปทัศนากจร ที่ประเทศญี่ปุ่นอาทิตย์หน้า จึงจะกลับ"

พริ้งยิ้มแห้ง ๆ

"อย่าให้ดิฉัน โทกเขาเลยคะ ดิฉันไม่ชอบพูดปด"

"แล้วกัน" ลอยพูดเสียงดู ๆ "พยายามหักโทกเขาไว้บ้าง ซีน้ำอ้วน สมัยนี้เขาเลิกพูดความจริงแล้ว โทกเขาเถอะน้ำ รับรองว่าเป็นเจริญสุขแน่ ๆ"

สองสหายพากันเดินลงบันไดไป และตรงไปที่โรงรถ ต่อจากนั้นฟอร์ดคอนซุลคันนั้นก็พาสองสหายคลานออกไปจากบ้าน พริ้งรีบวิ่งลงมาจากบันไดเปิดประตูหน้าบ้านให้

ฟอร์ดคอนซุลสี่เหลี่ยมไปไม้หรือ สี่งุ่นแ่่นออกไปจากบ้านอย่างสง่าผ่าเผย พอถึงร้านแจ๊โก ที่ปากตรอกบ้าน ลอยก็บังคับให้หยุดนิ่งแล้วชูธนบัตรใบละร้อย 3 ฉบับอวดแจ๊โก

"โก โวย เอาบุหรี่ปริศมาให้กระป๋องเถอะ"

แจ๊โกดีใจอย่างยิ่งสั่งเจ้าเนี้ยวให้หยิบบุหรี่ปริศในตู้มาให้เขาหนึ่งกระป๋อง แล้วถ่อเดินออกมา จากร้านตรงมาที่รถส่งบุหรี่ปริศวันละเอียดให้ลอย

"บุหรี่อีกหนึ่งกาโป้ง รวมเป็นสามโรยชกสิบพอดี"

ลอยผิวปากหิว พักหน้ารับทราบแล้วรับกระป๋องบุหรี่มาส่งให้เพื่อนเกลอของเขา

"ลงบัญชีไว้ก่อนนะอาโก อีกสองสามวันอ้าวจะใช้ให้" พุดจบเขาก็นำฟอร์ดคอนซูลเล่นไปจากที่นั่น โดยเร็ว ไม่สนใจกับเสียงตะโกนที่ไม่ใครจะนำฟังของเจ๊กโก

ในช่วงโมงเดียนั้นเอง สองสหายก็มาถึงบ้าน พณฯ ท่านหลวงประกอบวิธีการ รัฐมนตรีคนหนึ่ง ในคณะรัฐบาล บ้านของหลวงประกอบเป็นคฤหาสน์ที่ใหญ่โตหรูหรา สมกับเกียรติและศักดิ์ศรีของท่าน เมื่อฟอร์ดคอนซูลสี่เขี้ยวเล่นมาหยุดหน้าตึกใหญ่ หัวหน้าคนใช้ซึ่งเป็นชายกลางคนก็รีบออกมาต้อนรับ แต่พอแลเห็นกำรุธซึ่งเป็นหลานชายของพณฯ ท่าน หัวหน้าคนใช้ก็ไม่ได้ไต่ถามอะไรนอกจากยกมือไหว้ กำรุธอย่างเคารพนบในฐานที่เป็นหลานชายของเจ้านาย

"สวัสดีครับ คุณกำรุธ" หัวหน้าคนใช้กล่าวทักเมื่อชายหนุ่มทั้งสองลงมาจากรถเก๋ง

กำรุธแสดงสีหน้าเคร่งเครียดผิดปกติ

"อย่ามาทักอ้าวเลยโว้ย อ้าวกำลังไม่มีสตางค์ใช้ คุณอาอยู่หรือเปล่า"

"อยู่ครับ ท่านกับคุณหญิงกำลังนั่งพักผ่อนอยู่ในห้อง โถงชั้นบน" แล้วหัวหน้าคนใช้ก็กล่าวกับเพื่อนเกลอของกำรุธ "สบายดีหรือครับคุณลอย"

ลอยขมวดคิ้วขึ้น

"สบายกะผีอะไรเล่า คนที่เป็นหนี้เป็นสินเขาจะรังจะเอาความสบายที่ไหน มีเงินไหมล่ะเอามาให้ อ้าว กู้บ้างซี"

หัวหน้าคนใช้ยิ้มแป้น

"คุณอย่าต่อมตัวนักเลยครับ คนอย่างคุณถ้าไม่มีเงิน คนอย่างผมก็เห็นจะอดตาย เชิญข้างบนซีครับ"

กำรุธหันมาพยักหน้ากับเขา แล้วเดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอของเขาขึ้นบันไดตึกผ่านห้องโถง เลยขึ้นบันได ไปชั้นบน

ตามเวลาที่กล่าวนี้ พณฯ ท่านรัฐมนตรีหลวงประกอบกับคุณหญิงผ่องศรีกำลังนั่งสนทนากัน บนโซฟาในห้องสำราญ อันเป็นห้องสำหรับพักผ่อนในยามว่าง และเป็นห้องส่วนตัวโดยเฉพาะ หลวงประกอบฯ กำลังปรารภถึงหลานชายไม่เอาถ่านของท่านคือ กำรุธ โรจนรัตน์นั่นเอง เมื่อชายหนุ่ม ทั้งสองบุกรุก เข้ามาใน ห้องท่านรัฐมนตรีก็ลืมตาโพล่ง

"อายุยืนจริงนะพ่อมหาจำเริญ ฉันทกำลังบ่นถึงแก่อยู่ทีเดียว"

กำรุธ กับลอยได้ ตำรวม กิริยามารยาทให้เรียบร้อยเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่

สองสหายกระพุ่มมือไหว้หลวงประกอบฯ กับคุณหญิงผ่องศรีอย่างนอบน้อมที่สุด

"นั่งซีหลานชาย ยังไงคุณลอย" คุณหญิงผ่องศรีพุดยิ้ม ๆ "สบายดีหรือหลานชาย"

สองสหายทรุดตัวลง นั่งบนเก้าอี้นวม คนละตัว ลอยกล่าวกับคุณหญิงด้วยเสียงอ้อมแอ้ม
"ขอบคุณครับ คุณอาหญิง ผมสบายดีครับ ผมหวังว่าคุณอาทั้งสองคงสบายดีเช่นเดียวกัน"

หลวงประกอบ ฯ ตอบแทนภรรยาของท่าน

"อาทั้งสองสบายดีเสมอแต่ฉันเป็นห่วงเชอกับกำรุธูอย่างยิ่ง" พุดจบท่านก็หันมาทางหลานชาย ของ
ท่าน "เมื่อไรแกจะคิดอ่านทำงานทำการกับเขาเสียที เท่าที่แกขอให้ฉันสำรองตำแหน่งหัวหน้ากอง ไว้ให้
แกนะ มันเป็นไปได้ไม่ได้หรือกำรุธู คนที่จะเป็นข้าราชการชั้นหัวหน้ากองนะ จะต้องใช้เวลารับราชการ อย่าง
น้อยก็สิบห้าปี หรือมายก็ต้องมีคุณวุฒิพิเศษเช่นสำเร็จมาจากต่างประเทศ ฉันช่วยแกได้ก็แต่เพียงให้แก เป็น
เสมียนชั้นจัตวา"

กำรุธูถอนหายใจเบา ๆ

"ผมอยากจะทำงานทำการให้เป็นหลักฐานเหมือนกันแหละครับคุณอา แต่มันยังมีเรื่องยุ่งใจอยู่มาก
เอาอย่างนี้ก็แล้วกันนะครับ ผมจะเรียนให้คุณอาทราบอย่างตรงไปตรงมาอย่างไม่ต้องอ้อมค้อม ขอเงินให้ผม
หมื่นบาทได้ไหมครับ"

พล ฯ ท่านสะดุ้งเหมือนถูกเข็มแทง

"หมื่นบาท" หลวงประกอบ ฯ อุทานด้วยเสียงอันดัง "แกพูดกับฉันง่ายเหลือเกิน คล้ายกับ เงินหมื่น
บาทเหมือนกับสองสามสตางค์ ฉันไม่ได้มั่งมีมาจากไหน ฉันไม่ได้พิมพ์ธนบัตรใช้ได้เองหรือคะ"

"โอ้ - คุณอาครับ ผมเป็นหนี้เขารู้งังไปหมดแล้วจวนต้องปิดถนนหลายแห่ง แม้แต่ตรอกบ้านที่อยู่ ก็
อาจจะต้องถูกปิดในไม่ช้า คุณอาช่วยผมอีกสักครั้ง เถอะครับ ใน รฐาน ที่ ผม เป็นหลาน"

หลวงประกอบ ฯ ชักฉิว ความจริงเงินหมื่นบาท ท่านมีพอที่จะให้แต่ท่านคิดแล้วว่าถ้าท่านให้เขาไป
ง่าย ๆ ก็เหมือนกับว่าท่านสนับสนุนให้กำรุธู กระทำตนเป็นหนุ่มเจ้าสำราญเรื่อยไป โดยไม่ต้องคิดอ่าน ทำ
มาหากิน

"กำรุธู.. เรื่องหนี้สินของแก อาไม่จำเป็นจะต้องรับรู้เพราะแกเป็นผู้ก่อความเดือดเนื้อร้อนใจ ให้กับ
ตัวเอง เอาเถอะเมื่อแกมาออกปากขอความช่วยเหลืออาก็จะช่วยแก" พุดจบหลวงประกอบ ฯ ก็ล้วงมือลง
ไปในกระเป๋าเสื้อหีบธนบัตร ใบละร้อยบาทปึกเมื่อเริ่มออกมา

กำรุธูลืมหูลืมตาโพลง ใจเต้นระทึกเต็มไปด้วยความปีติยินดีเหลือที่จะกล่าว แต่แล้วเขาก็หน้าจ้อย เมื่อ
หลวงประกอบฯส่งธนบัตร ใบละร้อยบาทให้เขาเพียงฉบับเดียว

"เฮ้อ - เอาไป อาให้แกร้อยบาท แกจะไปใช้หนี้เขา หรือจะเอาไปจิกทิ้งเล่นก็แล้วแต่แก อาไม่ช่วยแก
ไม่ใช่เพราะว่าอาเกลียดชังแก ความจริงอารักเป็นห่วงและสงสารแกเสมอ แต่คนเราจะต้อง ช่วยตัวเอง ก่อนที่
จะให้คนอื่นช่วยเราอย่างที่ว่าพระท่านว่า อัตโนนาโถ ตนของตนนั่นแหละเป็นที่พึ่งแก่ตน"

กำรุธูทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เขายกมือไหว้อาของเขา แล้วรับธนบัตร ใบละร้อยบาทฉบับนั้น
มาถือไว้

คุณหญิง ผ่องศรี มองดูกำรุธูด้วยความสงสาร ท่านกล่าวกับพล ฯ ท่านว่า

"ให้แกไปสักห้าพันเถอะคะคุณพี่ ผ่องจะไปไซเซฟเอาเงินมาให้แกนะคะ เห็นหน้าตาแกเหงาหงอย
อย่างนี้ผ่องสงสารเหลือเกิน"

หลวงประจบ ๑ ทำตาเขียวกับภรรยาของท่าน

"อย่าส่งสารคนในทางที่ผิดเลยนะพ่อจ๋า คำรุธมนเอาเงินไปจากฉัน รวมทั้งหมคนับแสน แล้วมันตีหน้าเสร์้าแก่งออกจะตาย"

คำรุธมพูคเสียงเครีอ

"ไม่ได้แกลั้งตีหน้าจะครับคุณอา ผมกำลังสร้างจริง ๆ ค่าเช่าบ้านก็ติดค้างเขาไว้หนึ่งเดือนแล้ว วันนี้ครบสองเดือน ร้านอาหารปากตรอกบ้านก็ติดเขาไว้เกือบสี่ร้อย ค่าข้าวสาร ค่าถ่านยังไม่ได้ชำระให้เขาทั้งนั้น"

"อาช่วยอะไรแกไม่ได้เลย จำเป็นอย่างไรมากจะต้อไปเช่าบ้านอยู่ตามลำพังเช่นนี้ แกกับลอย มาอยู่เสียงที่นี้ซิ ฉันมีบ้านให้แกอยู่ มีข้าวให้แกกิน และถ้าแกทำราชการแกก็จะต้องมีเงินเดือนใช้ ไม่ต้องเดือดร้อนการที่แกทำตนเป็นหนุ่มเจ้าสำราญแกได้รับประโยชน์อะไร ในที่สุดแกก็จะกลายเป็นบุคคล ที่มีหนี้สินล้นพ้น" พูจอบท่านก็หันมาเล่นงานลอย "เธอก็เหมือนกันนะลอย"

ลอยยิ้มแห้ง ๆ

"เฮ้อ เฮ้อ นั่นนะซีครับ"

หลวงประจบ ๑ อดหัวเราะไม่ได้

"เธอก็มีวิชาความรู้พอตัว สำเร็จจากจุฬาลงกรณ์ทั้งคู่ พี่เขยของเธอที่ใหญ่โตเป็นข้าราชการชั้นอธิบดี พี่ชายก็เป็นทนายความที่มีชื่อเสียง และฉันเองก็เปรียบเหมือนญาติผู้ใหญ่ของเธอคนหนึ่ง ถ้าหากว่า เธอต้องการทำงานแล้ว พรุ่งนี้เธอก็จะได้งานทำ"

ลอยทำหน้าซอบกล

"ผม- ผม - คือว่า - ผมอยากจะบวชเสียก่อนครับคุณอา"

หลวงประจบ ๑ หัวเราะก๊าก

"ไม่จำเป็นอะไรนัก เฮอร์ราชการแล้วจะบวชทีหลังก็ได้ เธอจะทำงานใหม่ละ ฉันจะหาให้เธอ เธอจะเข้ากรมไหนกองไหนได้ทั้งนั้นมืออย่างที่ไหน เรียนมาตั้งมากมายกายกอง แทนที่จะเอาความรู้มาใช้ ให้เป็นประโยชน์ กลับเอาแต่สำมะเลเทเมา"

"นั่นนะซีครับ" ลอยพูคอ้อมแอ้มแล้วหันมาทางเพื่อนเกลอของเขา มองดูคำรุธมด้วยสายตาคัลล้ายจะบอกว่า "ไปเถอะไว้ย ถูกเทศนาจนเอากระบุง โขยไม่ไหวแล้ว"

คำรุธมมองดูพล ๑ ท่าน แล้วพูคยิ้ม ๆ

"คุณอาให้ผม สัก สองสามพันไม่ได้ หรือครับ"

"ก็ได้เหมือนกัน" หลวงประจบ ๑ พูคยิ้ม ๆ "แต่มันคิดว่าไม่ให้ดีกว่า"

คำรุธมอนหายใจหนัก ๆ

"ถ้ายังงั้นผมก็กราบลาละครับ ผมจะไปขอน้ำพิศดีกว่า"

หลวงประจบ ๑ หัวเราะลั่น

"เชิญเถอะ ชิน โผล่ไปบ้านเขา ๆ ก็ค่าแกเท่านั้น เมื่อเดือนก่อนแก็ไปหลอกเขาว่าแจะทำงาน ขอเงินซื้อเครื่องแต่งตัวสามพัน เขาก็จ่ายให้แก็ดี ๆ แต่แล้วแก็ก็ท่องเที่ยวไม่เอาถ่าน แม่พิศเขามาหาฉัน เมื่อสองสามวันนี้เอง พอเห็นหน้ากันเขาก็ช่วยกันสคุดแก็ แอวยชัยให้พรแก็"

กำรุธูยืมอย่างแั่งแั่ง

"ถ้ายังงั้นผมกราบลานะครับ ลานะครับคุณอาหญิง"

สองสหายต่างยกมือไหว้ พณ ๆ ท่านหลวงประกอบ ๆ และคุณผ่องศรี แล้วพากันลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องสำราญของท่านรัฐมนตรี

ออกจากบ้านหลวงประกอบ ๆ กำรุธูได้พาเพื่อนเกลอของเขาไปหาน้ำสาว ที่บ้านถนนสาทร และออกปากขอเงินคุณนายประพิศเศรษฐินีหม้ายเป็นเงิน 10,000 บาท

"พ่อคุณ พอมหาจำเริญ ขอตั้งหมั้นบาท เขียวหรืออะ มันจะมากไปกระมัง แหม.. ถ้าคุณแม่ของแก็ ยังมีชีวิตอยู่ แก็เหลวไหลอย่างนี้ ละก็กะบานแก็จะต้องแบะอย่างไม่มีปัญหา ฉันจะเอาที่ไหนมาให้แก็หา"

"ถ้าอย่างงั้นขอสักห้าพันก็ได้ครับคุณน้ำ" "ห้าพัน..มะเหงกนี้เอาไหมละ"

"ให้ห้าร้อยเถอะครับ ผมไม่ชอบ"

คุณนายประพิศอยากจะให้หลานชายของหล่อนเป็นคนดี รู้จักการทำงานเสียบ้างจึงไม่ยอมให้เงินตามที่กำรุธูขอหล่อน คงให้กำรุธูเพียง 100 บาทเท่านั้น

สองสหายออกจากบ้านคุณนายประพิศ ลอยก็พาเพื่อนเกลอของเขาไปหาระริน ผู้เป็นพี่สาวคนเดียวของเขา และเป็นภรรยาของนายธรรมบุญ เบ็ญจมิตรข้าราชการชั้นพิเศษ มีตำแหน่งเป็นอธิบดีกรม ๆ หนึ่ง

"โอ๊ย - เห็นหน้าแก็อีกแล้ว" คุณนายระรินอุทานอย่างอ่อนอกอ่อนใจ

เมื่อแลเห็นลอย พากำรุธูเข้ามา ในห้องโถงชั้นล่างของตัวตึก "ถ้าจะมาขอเงินอีกละซี นิ่งซีอะ"

สองสหายต่างนั่งลงบนโซฟารัดตัวเดียวกัน ระรินได้กล่าวทักทายกำรุธูเป็นอย่างดี และไม่ใคร่อยากจะพูดคุยกับน้องชายของหล่อน

"ไปไหนกันมาด้วยละคะ คุณ กำรุธู"

กำรุธูยิ้มแั่ง ๆ

"เจ้าลอยเขาชวนผมมาขอตั้งค์ คุณพี่ครับ ผมมาจินตนาการดูรู้สึว่า ถ้าเจ้าลอยไม่มีเงินใช้ก็งจะแยที่เดียว เพราะตามธรรมเนียมเราต้องกินต้องใช้นะครับคุณพี่"

ลอยได้ทีพูดเสริมขึ้น

"พี่รินอย่าซีเหินขานักเลยนะ ผมเป็นน้องแท้ ๆ คนอื่นที่ไหน ขอให้ผมสักหมั้นเดียวเท่านั้น ผมจะเอาไปใช้หนี้เขา รับรองว่าคราวนี้ผมทำงานเด็ดขาด ลีนสุดกันที่สำหรับชีวิตอันเหลวแหลกของผม รุธูมันก็จะทำงานเหมือนกันครับ"

ระรินหัวเราะอย่างเยาะเย้ย

"ให้แกผมพระมาพูดฉันก็ไม่เชื่อ พี่ไม่มีจะให้แกหรือตั้งหมั้นสองหมั้น เธออย่าลืมนะว่า พี่เขยของเธอเป็นผู้หาเลี้ยงพี่ ไม่ใช่พี่หาเลี้ยงเขา พี่ขึ้นเอาเงินมาให้เธอบ่อย ๆ เขารู้เข้า ก็จะนึกคำหนดิเดียนพี่"

"ก็อย่าไปบอกเขาซีครับ เราสู้กันตามประสาพี่ ๆ น้อง ๆ พี่ที่ดีก็จะต้องช่วยเหลือเกื้อกูลน้องของคน"

คุณนายระรินเอ็ดตะโรลั่น

"ฉันช่วยแกมามากแล้ว แก่หลอกหลวงเอาเงินฉันไปมากแล้ว ขอให้แกช่วยตัวเองบ้างคือหางานทำ ในเรื่องที่อยู่ถ้าไม่มีก็มาอยู่กับพี่เสียทีนี้ คุณธรรมบุญเขาก็พูดอยู่เสมอว่า เขาอยากให้เราทำงาน"

ลอยถอนหายใจและสั่นศีรษะช้า ๆ

"ผมไม่เข้าใจเลยทีไร ๆ เกี่ยวเชิญผมให้ทำงาน"

"อ้าว.. แล้วแกทะเล้นมาขอเงินฉันทำไมล่ะ"

"โธ่ พี่ก็ ถ้าผมมีผมจะมาขอพี่ทำไมกันเห็นผมเป็นคนหน้าด้านไปได้ ขอผมสักหมื่นบาทเถอะครับ แล้วที่นี้ผมจะไม่มารบกวนอีกเลย"

ลอยนั่งออกอยู่นาน ชี้แจงแสดงเหตุผลต่างๆ ในที่สุดคุณนายระรินก็ตัดใจให้ 100 บาท ลอยรู้สึกเดือดดาลพี่สาวของเขามาก รีบชวนกำบุญลากลับทันที ต่อจากนั้นเขาก็พากำบุญตรงไปหา พี่ชายของเขาที่สำนักงานทนายความ ลอยได้เผชิญหน้า กับพี่ชาย ของเขา อย่างองอาจ

"อ้อ - ถ้าจะมาขอเงินละซี"

ลอยสะดุ้งโหยง แล้วพูดยวนคาง

"แหม - พี่รุ่งนี่แหละ เป็นทั้งหมอคความและหมอคูเชียวนะ ช่างทขายใจถูกเป็งทีเดียวผมมาวันนี้ ก็เพื่อจะบอกบุญกับพี่ บริจาคทรัพย์ให้ผมสักหมื่นบาทได้ไหมครับ"

รุ่งหัวเราะอย่างใจเย็น

"อย่าพูดเรื่องเงินกับฉันเลยจะลอย พี่กำลังหงุดหงิดใจใครมาพูดเรื่องเงินเดี๋ยวก็จะเกิดเรื่อง ตะปากกันขึ้นง่าย ๆ คุณกันเรื่องอื่นดีกว่า"

ลอยทำตาละห้อยนำสงสาร

"เรื่องอื่น ก็ไม่เห็นมีอะไรน่าจะคุย นี่ครับนอกจากว่า ผมอยากจะได้เงินไป ทำทุนค้าขายสัก หมื่นบาท พี่คงไม่ใจคำถึงกับปฏิเสธน้องของพี่"

รุ่งทนายความหัวเห็ดหัวเราะอย่างขบขัน

"ตายละวา.. น้องชายของกูจะเป็นพ่อค้า แกจะขายอะไรวะ ตั้งร้านหรือขายแบบหาบเร่"

ลอยยักคิ้ว ให้พี่ชายของเขา แล้วพูด ออกไปโดยไม่ทันคิด

"หาบเร่ครับพี่"

"หา - แกจะหาบของขายยังงั้นหรือ คนอย่างแกหาบของขายได้ มันก็เป็นเรื่องมหัศจรรย์ นั่นแหละวะ แล้วก็หาบเร่ตะหวักตะบวยอะไรกันลงทุนตั้งหมื่น แกจะขายอะไร"

ลอยรู้สึกรำคาญใจเต็มทนที่ถูกซักถามมาเช่นนี้

"ผมจะขายส้มโอ กล้วยหอม มะพร้าวเผา ไปรับเขาที่ทำเทียนแล้วหาบเร่ขาย แล้วเจ้าบุญรู้สึกว่าเขาจะขายปาห้องโก้ครับ"

รุ่งหัวเราะชอบใจ

"ลงทุนตั้งหมื่นเชียวหรือ"

"ไม่ถึงหรอกครับพี่ ลงทุนในราวร้อยบาทก็พอ เหลือนอกนั้นเอาไปใช้หนี้เขา ผมเวลานี้ชอบออกอย่างลูกผู้ชายว่า หนี้สินรุงรังเต็มทนแล้วพี่รุ่ง ไม่เชื่อผมสาบานให้ก็ได้ให้คืนตายซีครับ"

ทนายความร่างใหญ่โบกมือห้าม

"ไม่ต้องสาบาน ฉันเชื่อว่าแกมีหนี้สินล้นพ้น เพราะแกมีแต่ทางจ่ายไม่มีทางได้ แต่เท่าที่แกบอกฉันว่าแกจะขายของแบบหาบเร่ฉัน ฉันรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องตลก เอ็งดีกว่า แกกับคุณกำรุธ มาช่วยพี่ทำงานที่นี่แล้วพี่จะให้เงินเดือนคนละ 600 บาท บ้านก็ไม่ต้องเช่า ข้าวก็ไม่ต้องซื้อ บ้านเราที่อยู่หลัง สำนักงานนี้กว้างขวางออกจะตายไป"

ลอยพูดเสียงละห้อย

"หมอลอยบอกผมว่าระหว่างนี้ผมกำลังมีเคราะห์ เขาขอร้องไม่ให้ผมทำงานครับจนกว่าจะถึงต้นปี 99"

รุ่งว่า "ถ้ายังงั้นพี่ก็ช่วยอะไรแกไม่ได้แฮะ - เอาเงินไปใช้ร้อยบาท แล้วอย่าพยายามมาขอบ่อย ๆ นะ"

ลอยมองดูพี่ชายของเขาอย่างเคือง ๆ

"ผมขอพี่หมื่นบาท พี่ให้ผมร้อยเดียว ต่อไปถ้าผมต้องการเงินหมื่นบาท ผมเห็นจะต้องออกปาก ขอเงินพี่สักยี่สิบล้าน"

รุ่งหัวเราะลั่น

"พี่ตกลงกับคุณน้ำพิศไว้แล้ว ถ้าแกมาขอเงินเราจะให้แกได้อย่างมากร้อยเดียว เพื่อให้แกรู้จักตัวของแกเองดีขึ้น"

"ดีละน่า" ลอยพูดเบา ๆ "ให้ผมยังกะขอทานยังงั้นแหละ พี่รุ่งอย่ามาขอเงินผมใช้บ้างก็แล้วไป"

รุ่งหัวเราะงอหาย

"ทำไมฉันจะต้องไปขอเงินแกใช้ ในเมื่อฉันรู้จักหาเงินใช้เอง คนเราถ้าไม่ทำงานมันจะมีเงิน ได้อย่างไร ขอให้แกพยายามช่วยตัวเองบ้าง"

สองสหายต่างลากลับ ต่างคนต่างมีใบหน้าหม่นหมองด้วยความผิดพลาดหวัง พอร์ตฟอร์ดคอนซูลเคลื่อนออกจากที่หน้าสำนักงานทนายความของรุ่ง กำรุธก็พูดขึ้นอย่างหัวเสีย

"เที่ยวขอเสียสี่บ้านแปดบ้าน ได้เงินมาเพียง 400 บาทเท่านั้น"

"เดอน่า ดีกว่าไม่ได้เลยว้ย" ลอยพูดปลอบใจเพื่อนและตัวเอง "ได้เวลาอาหารกลางวันแล้ว ไปหาขนมจีบซาลาเปาที่ห้อยเทียนเหลาดีกว่า เรื่องหนี้สินอย่าเพิ่งไปคำนึงถึงมัน เมื่อไม่มีใช้ ใครจะมาทำไมเราวะ ผิดเขาเรื่อย ๆ ไปก่อน เกิดมาเป็นคนที่ต้องรู้จักหน้าด้าน สำหรับกันเองก็รู้สึกได้ว่า เดียวนี้หน้ากันหนาขนาดถนนราชดำเนินแล้ว เพราะอายความไม่มีเงินนั่นเอง"

สองสหายมีเงินอยู่ 1,000 บาทพอดี ซึ่งรวมทั้งเงินค่าจำนำนาฬิกาของลอยด้วย เมื่อมีเงิน สองสหายก็สนุกสนานรื่นเริงกันอีก ต่างคนต่างถ่อมตื้นเดียวกัน วันที่แล้วมาไม่ต้องคิด พุ่งนี้และมะรินนี้ก็ไม่ต้องคิดถึงมัน เมื่อวันนี้มีเงินใช้ก็เรียกว่าใช้ได้

วันต่อมา

หลังจาก สองสหาย ตื่นนอน อาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย ทั้งสองก็เข้ามานั่งคุยกันในห้องรับแขก เหมือนเช่นเคย

กำรุธกระซิบกระซาบถาม เพื่อนเกลอ ของเขา

"เมื่อตอนดึก แยกหายไปจากห้อง สงสัยว่าแกเข้าหาน้ำอ้วนไซ้ไหม"

ลอยยิ้มอย่างกระดากอาย

"อืม"

"แล้วผลเป็นอย่างไร" กำรุธถามต่อไป

"ผลก็คือ ก้นถูกน้ำอ้วน ถีบ ออกมาจากมุ้งแต่แกไม่ได้ร้องโวยวายเลย ก้นเห็นจะเลิกล้ม ความพยายามในเรื่องนี้ มันเป็นความคิดที่เลวทรามเต็มทนที่ก้นจะเอาน้ำอ้วนเป็นเมีย เพื่อประหยัดค่าจ้าง เดือนละสองร้อยบาท"

กำรุธหัวเราะขึ้นดัง ๆ

"ก้นก็ว่าอย่างนั้น" เขาพูดกลางหัวเราะพลาง "อย่าทำตัวเป็นพรานผลาญพรหมจรรย์เลย บาปกรรมเปล่า ๆ แล้วการทำลายความบริสุทธิ์ยายแก่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ดีควรทำ"

ลอยทำตาเขียวกับเพื่อนของเขา

"น้ำอ้วนแกบริสุทธิ์เมื่อไหร่เล่า แกเคยมีผิวมาแล้ว"

การสนทนาสิ้นสุดลงทันที เมื่อพรุ่งเดินเข้ามาในห้องแล้วทรุดตัวลงนั่งพับเพียบเรียบร้อย

"คุณขา อาหารเข้าตั้งโต๊ะเสร็จเรียบร้อยแล้วค่ะ"

กำรุธยิ้มเจื่อน ๆ

"ทำอะไรให้ฉันกินบ้าง น้ำอ้วน"

"ทำสองอย่างเท่านั้นแหละค่ะ แกงจืดหมูพะช่อ แล้วก็หมูทอด เชิญชิมเดี๋ยวแกงจะเย็นเสียหมด อ้อ - คุณคะ ดิฉันคิดว่าคุณทั้งสองน่าจะหาบ้านเช่าใหม่ดีกว่าค่ะ"

ลอยลืมหูลง

"ทำไมล่ะน้ำอ้วน"

"บ้านนี้ฝัมนุ้คะ เมื่อคืนนี้ตอนดึก ฝัมนุ้เข้าไปในมุ้งดิฉัน" หล่อนพูดด้วยเสียงค่อนข้างดัง "ดิฉันตกใจยกเท้าถีบถูกหน้าแกเข้าเต็มแรง ฝัมนุ้เลยวิ่งจู่ตออกจากห้องดิฉัน"

ลอยกลืนน้ำลายเอือก

"เอ - ตั้งแต่อยู่มากก็ไม่เคยปรากฏว่ามีผีสำงนี้ละน้ำอ้วน" แล้วเขาก็หันมาทางเพื่อนเกลอของเขา "หรือยังไงกำรุธ"

กำรุธทำหน้าครึ้มครั้งแหย

"นั่นนะซี ก้นก็ไม่เคยพบเห็นปีศาจในบ้านเรา สงสัยว่าผีตัวนี้คงโหยหิวหลุมมาจากขุมนรก"

ลอยสะอื้นเอือก

"รู้มากไปแล้ว ไปกินข้าวกันเถอะบุญ ประเดี๋ยวจะได้รีบออกจากบ้าน หลบหน้ายายคุณนาย เจ้าของบ้าน อย่างไรเสียวันนี้แกก็ต้องมาแน่ ๆ เมื่อก่อนแกคงมีฐานะหรือม่ายรายนต์ก็คงทับขาหักตายไปแล้ว"

คำรุธหัวเราะ

"เลือกไปแข่งแกทำไม เราอยู่บ้านของเราก็ต้องเสียค่าเช่าให้เขา ว่าแต่น้ำอ้วนของเราเถอะ เราควร จะจ่ายเงินเดือนให้น้ำอ้วนได้แล้ว รวมทั้งค้างค่าด้วยเป็นสองเดือนด้วยกัน ขณะนี้เรายังพอมีเงิน อยู่บ้าง ขึ้น ชักช้าเงินก็หมดกระเป๋าก็"

หญิงมือไหว้สองสหาย

"เจ้าประจักษ์ ให้ดิฉันมีเงินใช้บ้างเถอะคะ"

สองสหายต่างลุกขึ้นยืน ลอยล่องกระเป๋าสื่อเช็ด หีบชนบัตรปีกหนึ่งออกมา แล้วนับชนบัตร ใบละ ร้อยสองฉบับออกมาส่งให้หญิง

"เฮ้อ - น้ำอ้วนเอาไปก่อนหนึ่งเดือน คือเดือนโน้น ส่วนเดือนนี้คิดไว้ก่อน"

"คะ ไม่เป็นไรคะ ดิฉันใช้เงินไม่เก่งหรอกคะ แต่คุณอย่าลืมจัดการเรื่องผีนะคะ ถ้าคืนนี้หรือคืน ต่อไป มันเข้าไปเพ่นพ่านในห้องดิฉันอีก ดิฉันเป็นต้องตีกะบานมันด้วยไม้ตีพริกอย่างไม่ต้องสงสัย"

ลอยกลิ้งน้ำลายดังเอือกไต่ยินถนัด แล้วหันมาพยักหน้ากับเพื่อนเกลอของเขา แล้วพากันเดินออกไป จากห้องรับแขก

ขณะที่สองสหาย รับประทาน อาหารเช้าอยู่ที่ระเบียงหลังบ้าน ลอยกับคำรุธก็ได้ยินเสียง แตร รยนต์คันหนึ่งดังขึ้นที่หน้าบ้าน ชายหนุ่มทั้งสองมีท่าทางเหมือนกับจะเป็นลมเพราะจำเสียงแตร รถเบนซ์ได้ ดี ซึ่งเจ้าของรถคือคุณนายแมน เจ้าของบ้านนั่นเอง หญิงวิ่งเหยาะ ๆ ออกมาจากห้องกลาง แล้วพูดกับสอง สหาย

"โชคดีแล้วคะ คุณขา คุณนายมาเก็บค่าเช่าบ้านแล้ว"

"ปุกโธ" ลอยเอ็ดตะโล "โชคดีก็อะไรเล่า มีเงินให้เขาเมื่อไร เหลืออยู่ในกระเป๋าก็สองร้อย เท่านั้น แล้วที่คำรุธมีอีกสามร้อย"

หญิงหัวเราะเบา ๆ

"ก็ผ่อนให้เขาไปสักครึ่งเดือนก่อนไม่ดีหรือคะ"

คำรุธว่า "ไม่ได้หรือกาน้ำอ้วน ขายหน้าเขาตายนะซี ค่าเช่าบ้านนะเขาไม่ผ่อนกันหรอก อ้ายที่ ผ่อนนะมันจักรเย็บผ้าหรือวิทยุ"

สองสหายต่างลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร แล้วพากันออกมาทางหน้าเรือนบังกาโล ทันใดนั้นเอง ลอยกับ คำรุธก็ตกตะลึงหญิงเพริด เมื่อแลเห็นหญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งเจ้าของโบหน้างามแล้มคนหนึ่ง กำลังพาตัว เดินเข้ามาในบ้าน หล่อนคือพิศมัยธิดาสาวคนเล็กของคุณนายแมนนั่นเอง คุณนายแมนรู้ว่า ถ้าหล่อนมาเก็บ เงินค่าเช่าบ้านด้วยตนเอง ชายหนุ่มทั้งสองก็คงจะผลัดอีก จึงขอร้องให้พิศมัยมาเก็บแทน เพราะคิดว่าอย่างไร เสียคำรุธกับลอย ก็คงจะนึกอายใจไม่กล้าผลัดวันประกันพรุ่ง

ณ บัดนี้ สองสหายต่างนึกเอาเองว่า หญิงสาวผู้นี้ถ้าไม่ใช่ลูกก็ต้องเป็นหลานสาวของคุณนาย แมน เพราะคำรุธกับลอยจำรถของคุณนายแมนได้

หญิงสาว กระพุ่ม มือไหว สอง สหาย อย่างนอนน้อม

"สวัสดิ์ค่ะ คุณแม่ใช้ให้ดิฉันมาขอเงินค่าเช่าบ้านค่ะ"

ลอยยิ้มเป็น

"อ้อ - เรื่องเล็กครับ เชิญข้างบนก่อนซีครับคุณเนื้อทิพย์"

พิศมัยทำหน้าชอบกล

"ดิฉันชื่อพิศมัยค่ะ"

"อ้อ" ลอยอุทาน "ผมนี้ว่าคุณชื่อเนื้อทิพย์เสียอีก"

พิศมัยพาตัวเดินขึ้นมาบนเรือน สองสหายนำหล่อนเข้ามาในห้องรับแขก และเชิญให้นั่ง หญิงสาว กระดากอายเล็กน้อย

"ประธาน โทษนะค่ะที่มารบกวนคุณแต่เช้าคุณแม่สั่งให้เรียนคุณด้วยว่า ขอได้โปรดกรุณาชำระ ค่าเช่าบ้านเดือนก่อน โน้นด้วย รวมเป็นสองเดือนด้วยกัน"

ลอยหัวเราะเบา ๆ

"สองเดือนก็สองพันนะซีครับ"

ลอยหันมาพยักหน้า กับเพื่อนเกลอ ของเราแล้วพูดเบา ๆ

"เสีย - กำรบุญแกช่วยบอกเธอหน่อยซีวะ ว่าเรายังไม่มีเงินที่จะชำระค่าเช่าบ้าน ให้เธอได้"

กำรบุญสะดุ้งเฮือก

"ก็แกพูดกับเธอเองซี"

ลอยสั่นศีรษะ

"ไม่ได้หรอก กันจ้อาย"

สาวน้อยพูดเสริมขึ้นทันที

"นี่หมายความว่า คุณไม่มีเงินจะจ่ายค่าเช่าบ้านให้เราหรือคะ"

กำรบุญทำตาแดง ๆ เหมือนกับ จะร้องไห้

"มีเหมือนกันแหละครับแต่มันไม่พอ เอาเป็นอันว่าไม่มีดีกว่านะครับ ผมขอกราบเท้าคุณและหวังใน บารมีของคุณ ที่จะให้ความเมตตากรุณาผม โปรดไปเรียนคุณแม่คุณด้วยนะครับว่า กรุณาให้เวลา เราสัก เล็กน้อย"

พิศมัยรู้สึกพอใจกำรบุญ ที่เขาเป็นชายหนุ่มรูปหล่อและมีกิริยามารยาทเรียบร้อย ตรงกันข้ามกับ นาย ลอยราวกับฟ้าดิน หล่อนยอมรับว่าหล่อนเกลียดหน้านายลอยอย่างที่สุด แต่หล่อนพอใจกำรบุญมาก

หญิงสาวยิ้มให้กำรบุญแล้วกล่าวว่า

"ได้ค่ะ ดิฉันจะไปเรียนคุณแม่ตามนี้ คุณจะขอผลัดอีกสักกี่วันคะ"

กำรบุญนิ่งนึกอีกสักครู่

"ผลัดอีกสักสองเดือนได้ไหมครับ"

"อ้อ" พิศมัยอุทาน "ทำไมถึงนานนักเล่าคะ อีกตั้งสองเดือน ทั้งค้ำงเก่าก็เป็นสี่เดือนนะซีคะ"

"นั่นนะซีครับ" คำร้องพูดหน้าตายด้วยเสียงแผ่วเบา "ผมเองก็ไม่ทราบจะทำอย่างไร เงินมันขาดมือจริง ๆ ครับ"

ลอยพูดเสริมขึ้นแบบคุยไม้ตามเคย

"คุณช่วยเรียนคุณแม่คุณเถอะครับว่าเราได้ทำการค้าขายและขาดทุนไปตั้งหลายแสน ทำให้การเงินขลุกขลักไปหน่อย"

หล่อนไม่สนใจกับคำพูดของลอย พิศมัยหันมาพูดกับคำร้องว่า

"ผลัดตั้งสองเดือนนะเห็นจะไม่ได้หรือคะถ้าคุณจะไปขอลัดเพียงสองสามวัน ดิฉันรับรองว่า ดิฉันจะพูดกับคุณแม่เอง"

"แหม" คำร้องคราง "สองสามวันผมก็หมุนเงินไม่ทันนะซีครับ"

"หรือคะ แต่คุณแม่สั่งดิฉันมาว่า ถ้าคุณไม่ชำระเงินให้ก็ให้ดิฉันขับไล่คุณไปเลย ดิฉันไม่กล้าทำ หรือคะ เพราะดิฉันสงสารและเห็นใจคุณ"

ลอยว่า "คุณแม่คุณออกจะยิวไปหน่อย"

"อู๋ตาย" หล่อนอุทานเสียงลั่น "ทำไมคุณมาว่าคุณแม่ดิฉันอย่างนี้ คุณแม่คุณนะซียิว"

คำร้องทำตาเขียวกับเพื่อนเกลอของเขา

"แกอย่าพูดมากปากพล่อยเลยนะลอย คนอย่างแกนี่ปากเสียเหลือเกิน"

หญิงสาวยิ้มเล็กน้อย

"น่ากลัวจะเป็นกรรมพันธุ์"

ลอยสะดุ้งเฮือก แล้วลุกขึ้นเดิน ออกไปจากห้องรับแขก เปิดโอกาสให้คำร้องกับพิศมัยสนทนากันสองต่อสอง

คำร้องได้พยายามพูดคุยกับหล่อนอย่างกันเอง แต่ก็แฝงไว้ซึ่งความสุภาพนอบน้อม สารภาพกับหล่อนตามตรงว่าเขาจนมาก

"กรุณาสงสารผมเถอะครับ คุณพิศมัยผมกับเพื่อนยากจนเหลือเกิน เรากำลังวิ่งเต็นหางานทำครับอย่างเพิ่งให้คุณแม่ขับไล่ผมเลยครับ นึกว่าสงสารสัตว์ผู้ยากที่ไม่มีที่อยู่"

"แหม - คุณพูดอะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้ เอะเถอะคะ ดิฉันจะพูดกับคุณแม่เอง ขอให้ท่านผลัดผ่อนให้คุณอีกสักหนึ่งเดือน แล้วก็คุณพยายามหาเงินให้ท่านนะคะ"

คำร้องยกมือไหว้หล่อนประหลก ๆ

"ขอบคุณครับ ขอขอบคุณเหลือเกิน ผมจะไม่ลืมความกรุณาของคุณเลย พูดกันอย่างเปิดอกนะครับ อีกหนึ่งเดือนก็คงหาใช้ให้ไม่ได้ ผมอยากจะกราบเท้าขอความกรุณาคุณสักหน่อยได้ไหมครับ"

หล่อนยิ้มเอียงอาย

"อย่าใช้คำว่ากราบเท้าเลยคะ ดิฉันไม่อยากจะให้คุณให้เกียรติ ดิฉันมากมายถึง เช่นนี้"

"แต่ผมสมัครใจใช้คำว่าฝ่าเท้านี้ครับ ขอกราบอย่างงามๆ บนฝ่าเท้าของคุณเลย หวังว่าคุณคงกรุณาช่วยเหลือผม"

"ยินดีคะ ถ้าดิฉันช่วยได้ดิฉันก็จะช่วย คุณจะให้ดิฉันช่วยอะไรคุณล่ะคะ"

กำรณมอญคหล่อนออย่างเกรงใจ

"ผมอยากจะขอยืม เงินคุณ สักสองพันบาทเพื่อชำระค่าเช่าบ้านให้คุณแม่ได้ไหมครับ"

คราวนี้พิศมัยทำหน้าที่ชอบกล

"หมายความว่าคุณจะให้ดิฉันนำเงินของดิฉันสองพันบาทไปให้คุณแม่แล้วบอกว่า คุณจ่ายให้ดิฉันไปซะไหมคะ"

กำรณยืมสดชื่น

"ถูกแล้วครับ ผมจะได้อยู่บ้านนี้ โดยไม่ต้องนอนสะดุ้ง เพราะเกรงว่าคุณแม่จะโผล่มาหาเรา"

หญิงสาวอดหัวเราะไม่ได้

"เงินตั้งสองพันบาท ดิฉันจะไปเอาที่ไหนคะ ดิฉันไม่ได้ทำงานทำการอะไรหรือค่ะ อาศัยอยู่กับคุณแม่"

กำรณนึ่งอึ้งไปสักครู่

"ถ้ายังงั้นเอาขี้เงินเอาไหมครับ คุณกลับไปบ้านแล้วก็กรุณา ขโมยเงินคุณแม่คุณ สักสองพัน"

"เดี๋ยวค่ะ เดี่ยวค่ะคุณ ดิฉันเกิดมาไม่เคยทรยศต่อคุณแม่เลยคะ"

"โธ่ - แม่ลูกกันเป็นอะไรไปครับ นึกว่าช่วยสัตว์เดรัจฉานซึ่งกำลังตกยากเถอะครับ"

หล่อนหัวเราะก๊ิก หล่อนรู้สึกพอใจเขาขึ้นอีกที่เขาตลกแบบหน้าตายเช่นนี้ เขาสงบเสงี่ยมเหมือนผู้หญิงถูกใจหล่อนมากและพูดอะไรกัน ๆ ตรงไปตรงมา

"ดิฉันไม่กล้าพอ ที่จะทำเช่นนั้น หรือคะ"

กำรณอุณหายใจเอือกใหญ่

"ถ้ายังงั้นเอาวิธีใหม่ก็ได้ครับ"

"เอาขี้เงินคะ"

กำรณมองผ่านหน้าต่างไปยังรถเบนซ์เก๋งซึ่งจอดอยู่ระหว่างประตูบ้าน

"คุณมีคนขับรถมาด้วยหรือเปล่าครับ"

"เปล่าค่ะ ดิฉันขับมาเอง"

"อ้าว - ถ้ายังงั้นหวานเลยครับ นึกว่ากรุณาช่วยผมเถอะครับ คุณกลับไปบ้าน คุณก็เรียนให้ คุณนายท่านทราบ ว่า ผมจ่ายเงินค่าเช่าบ้านให้คุณแล้วทั้งสองเดือน แต่คุณขับรถไปตามทางรถเสีย คุณลงไปแก้รวางกระเป๋าเงินไว้บนฝากระโปรง ถูนักเลงตีวงราวเอากระเป๋าเงินไป เท่านั้นที่สิ้นเรื่อง ผมก็จะได้อยู่บ้านนี้อย่างสบาย ไปอีกหนึ่งเดือนจนกว่าจะถึงกำหนดเก็บเงินค่าเช่าบ้าน กรุณาตกลงตามนี้ นะครับ"

หล่อนอดหัวเราะไม่ได้

"ไม่ได้หรือคะ ดิฉันไม่เคยปดคุณแม่เลย"

"โธ่ ไม่เคยปดนะซีครับดิฉันล่ะ เพราะถ้าคุณปดท่าน ๆ ก็ต้องเชื่อ" พูดจบเขาก็ผลุนผลันลงจากเก้าอี้ทรุดตัวนั่งคุกเข่าแล้วก็มลงกราบแทบเท้าพิศมัย

"อู๊ยตาย" หล่อนร้องลั่น "คุณมากกราบดิฉันทำไม"

เขายืมเหงื่อ ๆ ลูกขึ้นนั่งบนเก้าอี้นวมตามเดิม

"กราบขอรับรองคุณให้ช่วยผมนะซีครับ ผมคิดว่าเงินสองพันบาทไม่ใช่เงินของมากมายสำหรับคุณเลย นึกว่าช่วยสัตว์ผู้ยากให้ได้มีที่อยู่เถอะครับ เพราะถ้าผมถูกไล่ออกไปจากบ้านนี้ เราทั้งสองก็ต้องไปนอนตามศาลาวัดเท่านั้น"

คราวนี้พิศมัยรู้สึกสงสารและเห็นใจเขาอย่างจับอกจับใจ

"เอาเถอะค่ะ เมื่อคุณขอรับรองดิฉันเช่นนี้ดิฉันก็จะให้ความช่วยเหลือคุณ ดิฉันจะออกเงินส่วนตัวของดิฉันเองให้คุณแม่สองพันบาท แล้วบอกว่าเก็บไปจากคุณ"

ใบหน้าของกำรุธศดชื่นขึ้นทันที เขาเลื่อนจากเก้าอี้ลงนั่งบนพื้นทำท่าจะกราบหล่อน แต่พิศมัย ได้ห้ามไว้

"พอค่ะ พอแล้ว อย่ากราบดิฉันอีกเลย ดิฉันลาค่ะ"

หล่อนกับเขาต่างลุกขึ้นยืน กำรุธยกมือไหว้หล่อน

"คุณครับ ผมพอใจในความสุขภาพอ่อนหวานของคุณเป็นที่สุด คุณเป็นผู้ที่มีความเมตตากรุณา อย่างสูง คุณไม่ได้ดูหมิ่นเหยียดหยามผมเลย นอกจากนี้ยังกรุณาให้ทานผมตั้งสองพันบาท ผมอยากจะ ปวารณาตัวเป็นทาสของคุณ คนหนึ่งคุณจะรังเกียจไหมครับ"

"อ๊ย คุณพูดอะไรก็ไม่รู้ ขอให้เราเป็นเพื่อนกันเถอะนะคะคุณกำรุธ"

"ครับ ๆ ได้เหมือนกันครับ อ้า - ผมจะไปหาคุณที่บ้านบ้างคุณจะรังเกียจไหมครับ"

พิศมัยพูดอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

"ไม่รังเกียจหรือค่ะ"

"หรือครับ ขอขอบคุณมาก เมื่อก่อนนี้ผมเคยไปหาคุณนายที่บ้าน ทำไมผมไม่พบคุณล่ะครับ"

"ดิฉันไปอยู่กับคุณน้ำที่เชียงใหม่ค่ะ ไปเรียนวิชาพยาบาลที่แม่ค่อมิก เพิ่งกลับมาอยู่บ้านเมื่อเร็วๆ นี้เอง"

"อ้อ มีน้ำล่ะครับ ผมเคยเห็นแต่คุณพิศมัยพี่ชายของคุณเท่านั้น"

ต่างคนต่างยิ้มให้กัน

"ลาค่ะคะคุณกำรุธ"

เขายกมือไหว้หล่อน ตามออกไปส่งหล่อนที่หน้าเรือน กำรุธรู้สึกพอกพอใจในความงาม จากรูปสมบัติของหญิงสาวผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง ที่เขาพอใจที่สุดก็คือความอ่อนช้อยละมุลละมัยของหล่อน

ตั้งแต่วันนั้นมากำรุธ โรจนรัตน์ มีความเป็นอยู่อย่างห้อยเหงาผิดปกติ ส่วนลอย.. โลกนี้เป็นของเขาเสมอ ลอยได้ไปหาระรินพี่สาวของเขาอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เขาแสดงบทบาทอย่างสูง โทกกว่าขอยืมแหวนเพชรเพื่อนมาแล้วเอาไปขาย แหวนวงนั้นราคา 5,000 บาทเพื่อนจะเอาเรื่องกับเขา ยื่นโนติสว่าถ้าไม่เอาเงิน 5,000 บาท หรือแหวนเพชรวงนั้นไป คืนให้ภายใน 3 วัน จะให้ตำรวจจัดการ กับลอยตามกฎหมายในฐานะยักยอก เขามีบน้ำตาร้องให้สะอีกสะอื่น ระรินเข้าใจว่าเป็นเรื่องจริง ก็จ่ายเงินให้เขา 5,000 บาท หลังจากเทศนาเสียพอแรง ลอยชำระหนี้เจ้าโกอย่างสง่าผ่าเผย เจ้าโกเปิดเครดิตให้ต่อไปโดยมีเงื่อนไขว่า เดือนหนึ่งไม่เกิน 200 บาท และต้องชำระเงินให้หมดทุกวันที่หนึ่ง

ค่าข้าวสาร 100 บาท ค่าถ่าน 50 บาท ค่าไฟฟ้า 60 บาท ค่าน้ำประปา 12 บาท จ่ายไปหมดแล้ว
หนี้สินอื่น ๆ ที่ลดยกับกำรณทำไว้รวม1,500 บาท ก็จ่ายให้เขาไป เงินเดือนพริ้งที่ค้างไว้อีก 200 บาทก็จ่าย
เรียบร้อย ค่าเช่ารถพรอดคอนซูลอีก 800 บาท ใถ่นาฬิกาข้อมืออีก 600 เศษ

สองสหายกระทำตนเป็นหนุ่มเจ้าสำราญเหมือนเช่นเคย ลอยชวนกำรณไปเที่ยวกับเขาทั้ง ๆ ที่กำรณ
ไม่สู้จะเต็มใจไปเที่ยวเท่าใดนัก แต่ก็ขัดเพื่อนไม่ได้ ชั่วเวลาไม่กี่วันเงินที่มีอยู่ก็หมดเกลี้ยง

"น้ำอ้วน"

"ขา"

"เอานาฬิกาไปจำหน่ายอีกทีเถอะน้ำ" ลอยพูดเสียงละห้อย ยื่นนาฬิกาข้อมือส่งให้แม่บ้านจ้มน้ำของเขา

"ตายจริง คุณได้เงินมาจากพี่สาวของคุณเมื่อเร็ว ๆ นี้ตั้ง 5,000 บาท หมดแล้วหรือคะ"

"จ๊ะ - ที่แรกตั้งใจจะไม่ใช้มันเหมือนกัน แต่เกรงว่ากระแสการเงินจะไม่หมุนเวียน"

"โอ๊ย - คุณสองคนใช้เงินอย่างนี้ไม่ไหวละคะ"

"นั่นนะซีน้ำอ้วน ฉันก็รู้ตัวเหมือนกันว่านิสัยฉันไม่ดี แต่จะทำอย่างไรได้ ชาตินี้ฉันเห็นจะเอาดีกับ
เขาไม่ได้แล้ว น้ำอ้วนรีบไปหน่อยนะที่สี่แยกมหานาคคิดว่า อาจจะได้ถึง 700"

พริ้งรับคำสั่งแล้วรีบแต่งตัวออกไปจากบ้านปล่อยให้สองสหายอยู่บ้านกันตามลำพัง ลอยเข้าไปพบ
กำรณในห้องนอน เขาแลเห็นกำรณนอนทำตาปริบ ๆ อยู่บนเตียง

"เฮ้ - ลูกหอกโมกขศักดิ์เข้าไปหรืออย่างไรวะ กำรณ หมู่นี้ฉันรู้สึกว่แหงหรือเหงาผิดปกติ"

กำรณลุกขึ้นนั่งอย่างสะลึมสะลือ

"ก้นถูกรู ไม่ได้ถูกรูหรือ"

ลอยลืมหัดโพล่ง ทรวดตัวนั่งบนเตียงข้างเพื่อนของเขา

"ศรกรมเทพนะหรือ"

"อือ" เขาครางแล้วรับสารภาพตามตรง

"ก้นหลงรักคุณพิศมัย ลูกสาวคุณนายแมนเข้าให้แล้ว บอกแกอย่างเปิดอกทีเดียว ก้นอาจจะเป็นบ้า
เสียผู้เสียคนเพราะผู้หญิงคนนี้ก็ได้อ ถ้าหากว่าก้นหมดหวังหล่อน"

ลอยทำหน้าชอบกล

"แปลกโวย แกไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนใดในฐานะชู้สาวเลย แกมีเพื่อนหญิงตั้งเยอะแยะ ทำไมถึง
เกิดเสน่หาลูกสาวยายคุณนายเจ้าของบ้านได้ ก้นแปลกใจจริง"

กำรณผืนหัวเราะ

"อย่าแปลกใจเลยเพื่อน ความรักนะมันเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ พอฉันเห็นหน้าพิศมัย
พระกรมเทพก็ลั่นศรรักทะลุหัวใจกันทันที คุณพิศมัยเป็นเทพธิดาแห่งดวงใจของฉันแล้ว ความกรุณาของ
หล่อนที่ช่วยชำระเงินค่าเช่าบ้านให้เรา 2,000 บาท ก้นจะลืมหัดเสียมิได้"

ลอยอมยิ้ม

"อ้อ - แกก็เลย พยายามที่จะให้คุณพิศมัยเป็นเมียของแก เพื่อตอบแทนพระเดชพระคุณของหล่อน ก็
ดีเหมือนกัน... .. ถ้าเป็นไปได้เราก็จะอยู่บ้านนี้ฟรีโดยไม่ต้องเสียค่าเช่าบ้าน"

กำรดูทอดสายตาเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ปล่อยจิตใจและความคิดคำนึงเลื่อนลอยไปถึง
หล่อน ครั้นแล้วเขาก็ยกมือขวาจับมือซ้ายของลอยกุมไว้ แล้วพูดขึ้นเบา ๆ

"คุณพิศมัย... ผมรักคุณ... คุณก็อนางในฝันของผม บัดนี้ผมตกเป็นทาสเสน่หาของคุณแล้ว"

"เฮ้ย ๆ ๆ" ลอยเอ็ดตะโรลั่น "ฮิสทีเรียคงเล่นงานแกแล้ว คุณเสียใจดีไวย่กว่ากันเป็นใคร นี่มันพิศลอย
ไม่ใช่พิศมัย"

กำรดูสะดุ้งเฮือก รีบคลายมือที่กุมมือเพื่อนออก แล้วยิ้มแห้ง ๆ

"แะแะ แะแะ กันลืมตัวไป ขอโทษที"

ลอยหัวเราะชอบใจ เขาพูดพลางหัวเราะพลาง

"อย่าพยายามลืมตัวบ่อยนัก อ้ายกันมันเป็นคนใจอ่อนเสียด้วย ประเดี๋ยวกันตัดสินใจยอมเป็นเมียแก
จริง ๆ เรื่องมันจะถึงเข้าขั้นกลียุค"

กำรดูอุยจนหน้าแดง กิริยาท่าทางของเขาเหมือนกับผู้หญิง ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ กำรดูจึง
กล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา อย่างเป็นทางการ

"เพื่อนรัก กันขอสารภาพตามตรงว่า กันรักเธอเข้าแล้ว.. ..จริงวะ คุณพิศมัยทั้งสวยทั้งสุภาพ
อ่อนหวานถูกใจกันอย่างที่สุด อ้า - แกหาเงินให้กันสักสองพันได้ไหมลอย"

ลอยสะดุ้งเฮือก

"ยังไยกัน ไวย่ คุณเรื่องความรัก แล้วเปลี่ยนเป็นเรื่องเงิน"

กำรดูผินหัวเราะ

"ก็เพราะเงินมันเกี่ยวกับความรักนะซี แกอย่าลืมนะว่าเท่าที่เรายังได้อยู่บ้านนี้ ก็เพราะคุณพิศมัยช่วย
ออกเงินค่าเช่าบ้านให้เราสองพันบาทรวมสองเดือนด้วยกัน นับว่าเป็นบุญคุณอย่างสูง คิดๆ คุณกันขายหน้า
หล่อนเหลือเกิน อยากรจะเอาเงินสองพันไปใช้ให้หล่อน แกช่วยหาให้หน่อยเถอะวะเพื่อน"

ลอยหัวเราะก๊าก

"เรื่องเล็ก เอาเพียงสองพันเท่านั้นหรือ"

"ฮือ"

"อย่าว่าแต่สองพันเลย สำหรับแกซึ่งเป็นเพื่อนรักของกัน แม้แต่เพียงร้อยบาทกันก็หาให้ไม่ได้ ปู้โธ -
อาทิตย์ก่อนหลอกพี่สาวเอามาได้ ก็ต้องโกหกปกคลุมเสียแทบแยะ ทำไมแกไม่ลองวิ่งเต้นดูบ้างล่ะ ไปหาคุณอา
แกซี ท่านเป็นถึงรัฐมนตรี"

"โธ - คุณอนนะ ท่านกระดุกขัดมันทีเดียว ลูกเต๋าก็ไม่มีสักคน ไม่รู้ว่าจะตั้งหน้าเก็บเงินไปถึงไหน"

"ถ้ายังงั้นก็ไปหาน้ำสาวของแก"

กำรดูลั่นศีรษะ

"คุณน้ำยิ่งจีดีดีใหญ่ กันหลอกคุณน้ำและคุณอามามากต่อมากแล้ว จนกระทั่งท่านหมดความเชื่อถือ
ในตัวกัน"

ลอยว่า "กันช่วยแกไม่ได้จริง ๆ แต่ถ้าแกอยากได้เงินกันก็จะออกอุบายให้"

"งั้นเรอะ ก็ดีนะซี ลอย อุบายของแกทำยังงัยล่ะ"

ลอยยิ้มเล็กน้อย

"ง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก แก่แกลิ่งทำเป็นตายก็แล้วกัน นอนอยู่บนเตียงนี้ มันจะออกไปขอยืมโทรศัพท์ที่บ้านเสี่ยกิม โทรไปเรียนให้คุณน้ำประพิศทราบว่าแกเป็นลมตาย คุณน้ำก็จะรีบบึ่งรถมาหาแก เมื่อมาถึงนี้คุณน้ำก็จะได้เห็นแกนอนตายอยู่บนเตียง มันจะเอาผ้าห่มคลุมให้ตั้งแต่ศีรษะตลอดปลายเท้า จุดฐูปเทียนปักไว้บนโต๊ะข้างเตียง เท่านั้นคุณน้ำประพิศก็จะจ่ายเงินให้มันอย่างน้อยสามพันบาท เพื่อให้มันจัดการกับศพแก"

คำรณทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย

"อุบายของแกแนบเนียนมาก แต่หาวิธีอื่นดีกว่า แข่งตัวเองดูมันยังไงชอบกล มันแกลิ่งทำเป็นเจ็บหนักก็แล้วกัน แก่ออกไปขอยืมโทรศัพท์ที่บ้านเสี่ยกิม โทรไปบอกคุณน้ำประพิศ บอกท่านว่ามันเจ็บหนักอาการร่อแร่เต็มทน"

ลอยพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

"เสลขม้หางวัวตีครอก ๆ"

คำรณสะดุ้ง

"ยังโวย ถ้าลงเสลขม้หางวัวตีขึ้น หมายความว่าต่อโลงได้แล้ว"

ลอยพยักหน้ารับทราบ

"ถ้าคุณน้ำท่านถามว่าแกป่วยเป็นโรคอะไร มันจะตอบท่านว่าอย่างไรดี มันเองก็ไม่รู้จะเข้าใจในเรื่องโรคภัยไข้เจ็บ"

คำรณนิ่งนึก แล้วเขาก็หัวเราะหึ ๆ

"เรียนท่านว่า มันเป็นโรคเนื้องอกในสมอง หรือหัวใจรั่วก็ได้"

ลอยไม่เห็นด้วย

"ไม่ผิดแน่ ถ้าเรียนคุณน้ำอย่างนี้ คุณน้ำอาจจะส่งตัวแกไปอยู่โรงพยาบาล เลยชวดได้เงิน เรายังดีกว่ามันจะเรียนท่านว่าแกเป็นลมเพราะอดข้าวมา 5 วันแล้ว คุณน้ำประพิศจะต้องรีบควักกระเป๋าจ่ายเงินให้แกทันที"

คำรณลืมนตาโพลง

"เออ - เข้าทีดีโวย เอลละ... ..แกรีบไปโทรศัพท์ได้ มันจะแสดงบทบาทของคนอดข้าวให้แนบเนียนทีเดียว ไปซีลรอยไปเดี๋ยวนี้แหละ"

ลอยลุกขึ้นจากเตียงนอน แล้วยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา

"ระวังให้ดินะโวย ถ้าคุณน้ำจับได้ มันก็จะพลอยถูกเทศนาไปด้วย แก่ต้องทำเป็นนอนชม มีอาการสวิงสวายร่อแร่ นาน ๆ ก็ทำเสียงไอ้อ้ออาก แต่อย่าคายอะไรออกมาจากปากจริง ๆ ละ ต้องให้คิดว่าแกอดข้าวจริง ๆ"

"เออน่า มันจัดการกับตัวตัวเอง แก่ไปเถอะ"

ลอยเดินยิ้มกริ่มออกไปจากห้องนอน ปล่อยให้เพื่อนอยู่ตามลำพัง คำรณพรวดพรวดลุกขึ้นเดินมานั่งที่โต๊ะเครื่องแป้ง จัดแจงตกแต่งใบหน้าของเขาให้ซีดเซียว ในลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้งมีดินสอเขียนกิ้วอยู่แท่ง

หนึ่ง ดินสอด่างนี้มันจะอยู่ในลิ้นชักได้อย่างไรกำรณูณิกไม่ออก เขาใช้ดินสอด่ายนี้มือของเขาให้ดำ แล้ว ปายได้หนึ่งตาเรงาให้ช้า ต่อจากนั้นก็เอาดินสอดเขียนคิ้วปายแก้มทั้งสองข้าง เพื่อให้ดูซิดเซียวเหมือนคนอด อาหารจริง ๆ

กำรณูหั่วเราะหี ๆ เมื่อแลเห็นใบหน้าของเขาในกระจกเงาบนนั้น เขายกมือขี้มให้ยู่่งเท่านี้ เขาก็ กลายเป็นคนเจ็บที่กำล้งใจล้จะสิ้นใจตาย

เวลาผ่านพ้นไปไม่ถึง 10 นาที ลอยก็กลับเข้ามาในบ้าน เขาวิ่งเหยาะ ๆ ขึ้นบันไดมาบนเรือนและตรง เข้ามาในห้องนอน ลอยใจหายวาบเมื่อแลเห็นเพื่อนนอนสลิมอยู่บนเตียง มีผ้าห่มสีฟ้าคลุมร่าง ใบหน้าซิด เซียวเหมือนคนไข้หนัก

"เฮ้ - เป็นอะไรไปกำรณู เมื่อก็แกก็ย้งดี ๆ อยู่นี่นา"

กำรณูหั่วเราะหี ๆ แล้วลุกขึ้นนั่ง

"เปล่า ก้นซ้อมบทบาทคุณะ"

"ซ้อมกะผิอะไร หน้าตาแกมันบอกว่าแกไม่สบายมาก"

"เปล่า ก้นแต่งหน้าของก้นนะ เอาดินสอดเขียนคิ้วในลิ้นชัก ช่วยแรงเงาของตาและแก้มนิดหน่อย ส่วนปากของก้นที่ซิดเซียวอย่างนี้ก็ใช้แป้งทา"

คราวนี้ลอยแหกปากหั่วเราะล้นบ้าน

"เข้าทีไว๊ แกแต่งหน้าได้เก่งมากทีเดียว อย่างซ้าอีก10นาที คุณน้ำประพิศคงจะมาถึงนี้ ท่านตกใจ มากเมื่อก้นพูดโทรศัพท์กับท่าน เรียนให้ท่านทราบว่แกเจ็บหนัก เพราะอดซ้ามารวันแล้ว คุณน้ำว่าท่านเคย สาบานไว้แล้วว่าท่านจะไม่มาเหยียบบ้านเรอีก แต่ก็ต้องฝืนคำสาบานเพราะสงสารเวทนาแก"

"อิ.. ..อิ ก้นมีหวังได้เงินไปใช้หนี้ให้คุณพิศมัยแล้ว ก้นรับรองว่ก้นจะแสดงบทบาทให้สนิทสนม ทีเดียว"

ลอยยิ้มสดชื่น

"ถ้าอุบายของแกอันนี้เป็นผล ก้นจะลองแกล้งทำเป็นเจ็บหนักบ้าง และให้แกไปขอยืมโทรศัพท์บ้าน เสียกิม โทรไปถึงที่ระรินให้รับมาเยี่ยมก้น อย่างน้อยก็คงได้เงินใช้พันบาท"

สองสหายมองคูหน้าก้น แล้วหั่วเราะขึ้นพร้อมๆก้น ต่อจากนั้น กำรณูก็ลองซ้อมบทบาทให้ลอยดูซึ้ง ลอยพอกพอใจมาก เขาได้สมมุตตัวเองเป็นคุณนายประพิศ ใต้ถามอาการของกำรณู ทั้งสองซ้อมบทก้นล้น บ้าน มีการทำเสียงอ่อนเสียงหวานให้สมบทบาท เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ

ในที่สุด เสียงแตรรถยนต์คันหนึ่งก็ดังขึ้น

ลอยรีบวิ่งมาที่หน้าต่งห้องนอน มองไปทางหน้าบ้าน พอแลเห็นรถเดอโซได้แก๊ง เขาก็หันมาบอก กำรณูอย่างระล่ำระลัก

"เฮ๊ย - คุณน้ำมาแล้ว"

กำรณูรีบล้มตัวลงนอน ซักผ้าห่มคลุมร่างของเขา ลอยออกไปต้อนรับเศรษฐินีหม้ายซึ่งเป็นน้ำสาว ของเพื่อนรัก ลักครู่หนึ่งลอยก็พาสตรีผู้สูงอายูรูปร่างจ้ำม่าพอ ๆ กับพริ้ง แต่ท่าทางภูมิฐานกว่ามากมาย หล่อนคือคุณนายประพิศนั่นเอง

ลอยแก๊งทำสีหน้าโศกสลด เขาพาน้ำสาวของเพื่อนเข้ามาในห้องนอน คุณนายประพิศหยุดยืน
กลางห้อง จ้องตาเขม็งมองคุณหลานชายสุดที่รักคนเดียวของหล่อน

"โอ - คำรุธ... .."

คำรุธครางเบา ๆ ทำนัยน์ตาโศกเชื่อมนำสงสาร

"โอ - คุณน้ำครับ สิ่งใดที่ผมล่วงเกินคุณน้ำด้วยกายกรรม, วชิกรรม, และมนกรรม กรุณาอโหสิให้
ผมเถิดนะครับ"

ลอยผลอดตัวหัวเราะขึ้นดัง ๆ

"พุดยังกะจะลาอุปสมบท ใจดี ๆ น่ารุธ คุณน้ำท่านกรุณามาเยี่ยมแก่แล้ว ทำสติให้ดี นึกถึงพระ
อรหันต์"

คำรุธสะดุ้งโหยง คุณนายประพิศเดินเข้ามาทรุดตัวลงนั่งบนเตียงนอนของหลานชาย หยาดน้ำตา
ของหล่อนไหลลลลลหน่วย หล่อนเข้าใจว่าหลานชายของหล่อนอดข้าว 5 วันจริง ๆ เพราะไม่มีเงินจะซื้อ
อาหาร

"เป็นไงบ้างรุธเอ๋ย น้ำบอกแก่แล้วให้ไปอยู่ที่บ้านกับน้ำแก่ก็ไม่เชื่อ อยู่กันตามลำพังยากจนถึงกับอด
ข้าวนำสงสารเหลือเกิน โอ - อดมาตั้ง 5 วัน"

"ครับ" คำรุธพูดเสียงอ่อย "ผมเป็นลมมาหลายครั้งแล้วครับคุณน้ำ"

คุณนายประพิศเปิดกระเป๋าเงินออก หยิบธนบัตรใบละ 20 บาทหนึ่งฉบับออกมาส่งให้ลอย

"หลานช่วยให้คนไข้ ไปซื้อข้าวต้มมาให้คำรุธหน่อยเถอะ กินรองท้องไปก่อน อย่าเพิ่งกินอาหาร
หนักเลย"

"ครับ ครับ คนไข้ผมแก่ไม่อยู่หรือครับ ผมใช้ให้เอาครกไปจํานำ เพื่อจะได้เงินมาซื้ออาหารกินกัน
บ้าง"

"อู๊ตาย ถึงกับจํานำครกเชียวหรือพ่อคุณ"

"นั่นนะซีครับ อ้า - ผมจะออกไปซื้อข้าวต้มมาให้คำรุธเดี๋ยวนี้ เชิญคุณน้ำตามสบายเถอะครับ ถ้า หิว
น้ำกรุณาเดินเข้าไปตักในโอ่งข้างครัวนะครับ ผมสองคนจนกรอบเป็นข้าวเกรียบทีเดียว กางกึ่งกางเกงเก็บ
ขายหมด" พุดจบลอยก็พาตัวเดินออกไปจากห้องนอน คุณนายประพิศน้ำตาไหลพรากเพราะสงสาร
หลานชายของหล่อน

"มันเป็นความผิดของตัวเอง แก่ไปขอเงินวันนั้นน้ำแก๊งให้มาร้อยเดียวเท่านั้น ทำให้แกอดอยาก
ปากไหม้ โอ - นำสงสารเหลือเกิน แข็งแรงดีแล้วน้ำจะมารับแก่ ให้ไปอยู่ ที่บ้านนะคำรุธ พาพ่อลอยไปอยู่ด้วย
แล้วก็หางานหาการทำเสียคุณพี่หลวงเขาก็เป็นใหญ่เป็นโต ทำไมเขาจะช่วยแก่ไม่ได้"

"โอ... ..ขอบคุณครับ ที่คุณน้ำกรุณามาเยี่ยมผม สิ้นเดือนนี้ผมจะไปอยู่กับคุณน้ำครับ"

คุณนายประพิศยิ้มทั้งน้ำตา หยิบกระเป๋าหนังจะเข้าไปใหญ่ที่วางอยู่บน โต๊ะขึ้นมากเปิดออกล้วง
ธนบัตร ใบละร้อยบาทรวม 3 ปี้อออกมาส่งให้หลานชายของหล่อน

"อ้าว - เอาเงินไว้ใช้สามพัน อย่าใช้จ่ายให้มันมากนักนะคำรุธ"

กำรณูตึใจเหลือที่จะกล่าว เขยคมมือใหว่น้ำสวของเขอย่งนอบน้อม แล้รับเงินสามพันบาทมถือไว้ สอดใส่ไว้ได้หมอน

"ผมจะไม่ลืม ความ กรณูา ของคุณ น้ำเลยครับ"

คุณนายประพิศยืมทั้งน้ำตา หล่อนได้ตักเตือนให้โววาทหลานชายของหล่อน ขอให้เลิกกระทำตนเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ ชี้แจงให้เห็นว่ามนุษย์ทั้งหลายจะต้องประกอบอาชีพ ไม่ใช่อยู่เฉยๆ แล้ก็เที่ยวขอเงินจากญาติพี่น้องมาใช้ คุณนายประพิศเกี่ยวเชิญให้หลานชายของหล่อนทำงาน กำรณูฟังบั้งไม่ฟังบั้ง แล้ก็แกล้งร้องครางเพราะกลัวถูกด่า

"โอโย.. ..ผมหน้ามึดแล้ครับคุณน้ำ หิวจนใส่จะขาดแล้คุณน้ำคิดดูสิครับ ตั้ง 5 วันผมกินแต่ก้วยจับ ข้าวเม็ดเดียวไม่ได้ตักถึงท้องผมเลย"

คุณนายประพิศทำหน้าชอบกล "แกกินก้วยเดี่ยว กินก้วยจับ... .."

"ครับ ซ้อมาบาทเดียวกินกันสองคนกับลอยและคนใช้อีกหนึ่ง มันจะอิมออกอะไรครับ คนละสองกำเท่านั้น"

"อ้อ - ยังงั้นหรือ นึกว่าแกกินครั้งละสามสองสาม ถ้าอย่างนี้ละก้อ แกก็หลอกให้ฉันมาเยี่ยมแกเพื่อเอาเงินฉันเท่านั้น"

"โถ - ผมจะหลอกผู้ใหญ่ได้หรือครับ บาปกรรม"

สักครู่หนึ่ง ลอยก็เดินเข้ามาในห้องพร้อมด้วยข้าวต้มหมูหนึ่งชาม ซึ่งลอยออกไปซื้อจากร้านแจ็กโก ลอยวางชามข้าวต้มลงบน โต๊ะข้างเตียง แล้กล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

"กินเสียสิ กำล้งร้อนเชียว"

กำรณูลุกขึ้นนั่ง

"ทำไมถึงไปซำนัค"

"ขอโทษที่ซำไปหน่อย กันเองก็หิวจนลมส่ว่านจะจับตาย ออกไปถึงร้านแจ็กโก เลยล่อก้วยเดี่ยวผัดเสียก่อน ค่อยยังชั่วหน่อย"

กำรณูยกชามข้าวต้มขึ้น หยิบช้อนตักข้าวต้มใส่ปาก แกล้งกินอย่างมูมมามให้สมกับที่อดอาหารมาหลายวัน คุณนายประพิศเอ็ดตะโรลั่น

"ค่อย ๆ กินกำรณู เดียวคิดคอดตาย"

กำรณูไม่ฟังเสียง เขารับกินข้าวต้มหมูจนหมดชาม และยกชามขึ้นซดเป็นครั้งสุดท้าย

"เออ - ค่อยยังชั่วหน่อย เหมือนกับตายแล้เกิดใหม่ ถ้าคุณน้ำไม่มาโปรดก็เห็นจะตายแน่ ขอน้ำให้กันสักแก้วเถอะวะลอย"

ลอยเดินไปที่โต๊ะเขียน หนังสือริมหน้าต่างยกเหยือกแก้วรินน้ำใส่แก้วใบหนึ่งจนเต็มแล้ถือเดินมาให้เพื่อนเกลอของเขา กำรณูดื่มน้ำจนเกลี้ยงแก้ว เอนตัวลงนอนบนเตียงนั้น

"กำรณู" คุณนายประพิศพูดกับหลานชายของหล่อน "น้ำจะต้องรีบกลับบ้านละ ทิ้งแขกไว้ที่บ้านสองคน พอได้รับโทรศัพท์จากพ่อลอยน้ำก็รีบมาเยี่ยมแก แกกของน้ำเป็นแขกสำคัญด้วย เราจะเข้าหุ่กันเปิดบริษัททำการค้าอีกแห่งหนึ่ง ถ้าอย่างไรน้ำจะให้แกกับพ่อลอยไปทำงานกับน้ำในไม่ช้านี้ น้ำกลับละนะ"

กำรณยคมมือไหว่น้ำสวของเข

"ส่วสดีครับ ขอให้คุณน้ำอายุ, วรโร, สุขัง, พลัง, มีสตั้งค่นะครับ"

คุณนยประพิศลुकขึ้นยืน หันมยืมกับเพื่อนคู่หูของหลนชย

"น้คกลับนะพอลอย น้ให้เงินกำรณยไว้สพมพันบยทแล้ว แบ่งกันใช้ก็แล้วกัน"

ลอยยืมเป็น ยคมมือไหว่น้ำสวของเพื่อนอย่งนอบน้อม แล้วเดินตมออกปส่งคุณนยประพิศที่หน้าเรือน อีคสักรูลอยก็กลับเขมมในหอง เสียงรยนต์ที่หน้าบ้นดงขึ้นได้ยินถนัค คุณนยประพิศไปแล้ว สองสหยดืออกคใจไปตมกัน กำรณยพรคพรคลुकขึ้นนั่ง หยบเงินได้หมอนออกมชวคเพื่อน

"สพมพันว้ย เปรมไปเลย กันจะเอไปใช้หนีคุณพิศมยสองพัน ประเด็ยვნ้ฮ้วนไปจ่นำนนพิกคกลับมมาใช้ให้แกเอเงินไปถ่ยนพิกคข้อมือของแก กันให้แกพันบยท แกเสยคอกเบ็ยนพิกคเอเอง" พุดจบกำรณยก็ส่งเงินให้เพื่อนเกลอของเขพันบยท

ลอยถอนหยใจหนักๆ

"อย่มมได้มันเลยะ นนพิกงนพิกค ถ่ยมมแล้วอีคสองสพมวันก็ตองเอไปจ่นำนนอีก เอเงินเก็บไว้เป็นทุนส่รองคคคว่ ไหนๆ ก็จะต้องเสยคอกเบ็ยและเสยค่อรักษยแล้ว ว่าแต่..แกจะต้องร่วมมือกับกันบ้งละ กันจะแกล้งทำเป็นไม่สบย แกโทรศัพทไปบคที่สวของกันเด็ยนี้แหละ ถ้กันได้เงินจกพีระรินสัคสองสพมพันเราก้มีโอกสไป เท็ยพักค่อนที่หัวหินสัคหนึ่งสัคคห"

กำรณยลิมตวโพลง

"ตคลงว้ย กันจะล้งหน้าล้งตวให้เร็ยบรือยเสยก่อน แล้วจะออกไปขอยืมโทรศัพทที่บ้านเสยกิมอ้ - กันจะบคพีระรินวแกป่วยเป็นอะไรค็ล่อยบคว่อกว่อดข้วเลยะ พุเรศเหลือเกิน"

ลอยนั่งคคคอยู่สักรู

"เอยง้งก็แล้วกัน แกช้วยบคพีระรินว กันป่วยเป็นอัมพยค ปกคอบ็ยวไปหมคแล้ว ถึงกับนอนชมไปไหนไม่ได้"

กำรณยหัวเระก้ก

"เข้ที่คคเหมือนกัน แล้วถ้พีระรินมยืมแก....."

"กันก็ตองทำปกเบ็ยว ปกคคให้ สมกับคนป่วยที่เป็นอัมพยคนะซี"

กำรณยพ้คหน้ารับทรบ แล้วเขก็เดินออกปจกคองนอน เพื่อล้งหน้า ล้งตวให้เร็ยบรือย ในเวลคเด็ยกันนั้นเองกำรณยก็แลเห็นพริงเดินขึ้นมตมบ้นคคหลังบ้น

"น้ฮ้วน"

"ช"

"จ่นำนนพิกคได้ทำไรคะ"

"650 คะ เสยค่อรักษยไป 65 บยท"

"คคแล้ว เอเงินไปให้ฮ้อยเออะน้ฮ้วน" พุดจบกำรณยก็แยกปทงคองน้ซึ่งอยู่คคๆ กับคองคร้ว

ในช้วโมงเด็ยกันนั้นเอง ลอยก็อยู่ในสภยคเตรียมพร้อมที่จะตัมที่สวของเขซึ่งกำรณยได้โทรศัพทไปถถึงระริน และแ้งให้ล่อนทรบวลอยป่วยเป็นอัมพยค มีอคกรอยู่ประหว่งอันทรย สงสยว่จะคย

แน่ ระรินตระหนกตกใจอย่างยิ่ง เพราะลอยเป็นน้องคนเล็กของเขา หล่อนบอกกำรุธูว่า หล่อนจะรีบมาเยี่ยม ลอย โดยเร็วที่สุด เพื่อจะให้ความช่วยเหลือน้องชายของหล่อนเท่าที่จะช่วยได้

ภายในห้องนอน

ลอยกำลัง ซ่อมทำทำคนเป็นอัมพาตคือทำปากบูด มือทั้งสองข้างหงิกงอ พริ้งยืนหัวเราะอยู่กลาง ห้องคอยดิชม หล่อนมีส่วนร่วมการแสดงละครนอกเวทีด้วยตามคำขอร้องของลอยขณะนี้กำรุธูอยู่หน้าบ้าน ตามลำพัง รอคอยต้อนรับระรินภรรยาของท่านอธิบดี

"เป็นยังไงน้ำอ้วน ทำทางของฉันเหมือนคนอัมพาตหรือยัง"

พริ้งหัวเราะงอหาย

"ไม่เหมือนหรือค่ะ ประทานโทษนะคะ ดิฉันคิดว่าเหมือนหมาถูกวางยาเบื่อ ตอนชักแห้งก ะ มากกว่า"

"อ้าว" ลอยอุทาน "ไ้เป็นยังงั้นไปได้"

"ก็คุณทำปากเบี้ยวปากบิดมากเกินไ้ไปนี่คะ คนที่เป็นอัมพาตเขาไม่ได้ ปากเบี้ยวมากมายเหมือนอย่าง ที่คุณทำหรือค่ะ"

"งั้นเรอะ ถ้ายังงั้นซ่อมใหม่"

ลอยซ่อมทำทางของเขาต่อไป พริ้งอดหัวเราะไม่ได้ หล่อนมองดูเขาอย่างชื่นชม น้ำอ้วนหรือพริ้ง กำลังมีอะไรๆ กับลอยบ้างแล้ว หล่อนรู้ว่า ลอยลอบเข้าไปในมุ้งหล่อนในคืนวันนั้น

แต่หล่อนเข้าใจผิดคิดว่าผีหลอกหล่อน จึงยกเท้าถีบเปรี้ยงทำให้ลอยกระเด็นออกมาจากมุ้ง พอได้สติ รู้ว่าเป็นลอย พริ้งก็เริ่มมีขงใจๆ กับลอยเรื่อยมา แต่ไม่กล้าแสดงออกนอกหน้าจนเกินไป จำเป็นต้องสงวน ศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิงไว้บ้าง

กำลังซ่อมมทบบาท กำรุธูก็พรวดพราดเข้ามาในห้องอย่างร้อนรน

"มาแล้วไ้ว้ย"

ลอยพุ่งตัวลงนอนบนเตียงทำปากเบี้ยวปากบูดนัยน์ตาเหลือ มือทั้งสองข้างหงิกงอทำให้กำรุธูหัวเราะ งอหาย

"ไม่ใช่พี่ระรินมาไ้ว้ย ปูโธ่ - ลูกขึ้นเถอะ"

ลอยขมวดคิ้วข่น ธิบลุกขึ้นนั่ง

"แล้วยังงั้นไ้ใครมา"

"เจ๊กก็วยเต็ยว เอน้ำหรือเอาแห้งล่ะ"

ลอยกลืนน้ำลายเอือก

"น่าเตะเหลือเกินพิบผ่า ทำให้เสียเส้นนี้กว่าพี่ระรินมาเสียอีกไม่กินไ้ว้ย เกออยากกินก็กินคนเดียว เถอะ"

กำรุธูพูดพลางหัวเราะพลาง

"แกไม่กินกันก็ไม่กิน ซ่อมทำทางไ้ให้ดิเนะไ้ว้ย ประเด็ยวพี่ระรินต้องมาแน่ๆ แต่อย่าให้จับได้ ว่าแกแกล้งทำ ถ้าจับได้แกเป็นอดไ้เงิน กันนะอยากไปตากอากาศหัวหินเต็มทนแล้ว"

ลอยยิ้มให้เพื่อนของเขา ก่อนที่เขาจะพูดว่าอะไร เขากับกำรุธและพริ้งก็ได้ยินเสียงแตรรถยนต์คันหนึ่งดังกังวานขึ้นที่หน้าบ้าน ลอยจำเสียงแตรรถเซฟโรเล็ตของพี่สาวได้ดี

"เฮ้ย ตานี้มาแน่" ลอยพูดระล่ำระลัก

"เร็วไว้ออกไปรับหน้าพี่ระรินที่น้ำอ้วนช่วยหาเครื่องดื่มเตรียมไว้ต้อนรับพี่สาวฉันด้วย"

"คะ คะ ดิฉันจะจัดการให้เรียบร้อย"

กำรุธกับพริ้ง ต่างพากันออกไปจากห้องนอน กำรุธออกไปหน้าเรือนบังกาโลเขาแลเห็นสุภาพสตรีในวัยกลางคนหนึ่งๆ แต่งชุดสีเขียวก้านมะลิพาตัวเดินเข้ามาในเขตบ้านของเขา หล่อนคือระรินพี่สาวร่วมสายโลหิตของลอยนั่นเอง ซึ่งกำรุธรู้จักคุ้นเคยกับระรินมานานแล้ว เขาเคารพนับถือหล่อนเหมือนกับว่าหล่อนเป็นพี่สาวของเขาเช่นเดียวกัน กำรุธวิ่งเหยาะๆ ลงบันไดตรงเข้าไปหาหล่อน ระรินหยุดยืนข้างต้นมะม่วงรับไหว้กำรุธแล้วกล่าวถามเขาด้วยความห่วงใยน้องชายของหล่อน

"ลอยเป็นยังไงบ้างคะคุณรุธ"

กำรุธแกล้งทำหน้าที่เสิร์ฟ

"ผมเรียนคุณพี่ไม่ถูกหรือครับว่าลอยเป็นอย่างไร อาการก็มีแต่ปากเปี้ยวมือไม้หงิกงอพูดไม่ใคร่ชัด"

"โถ ระรินคราง "น่าสงสารลอยเหลือเกิน" "คงจะเป็นเพราะดื่มเหล้าจัดนั้นเองถึงได้เป็นอัมพาต"

เขาแกล้งทำเป็นเห็นพ้องด้วย

"เห็นจะจริงครับ ในระยะหลังๆนี้ลอยมันดื่มเหล้าเหมือนดื่มน้ำทีเดียว ยกขึ้นดื่มอึกๆ ครั่งละห้าหกขวด"

"ตายแล้ว จะกินมันให้เป็นอะไรก็ไม่รู้ พาพี่ขึ้นไปดูลอยหน่อยสิคะคุณกำรุธ คุณก็เหมือนกันอย่าดื่มเหล้าให้มากนัก เหล้ามันไม่เคยให้คุณแก่ใครเลยมีแต่ให้โทษ"

กำรุธพาภรรยาท่านอธิบดีขึ้น บันได ไปบนเรือน แล้วตรงเข้าไปในห้องนอนของเขา ระรินใจหายวามเมื่อแลเห็นน้องชายของ หล่อน นั่งปากเปี้ยวสูบบุหรี่อยู่บนเตียงนอน ท่าทางที่เขาขมขื่นขึ้นสูบนั่นน่าสมเพทเวทนาอย่างยิ่ง

"ลอย" ระรินอุทานเสียงหนักๆ

ลอยยกมือไหว้แบบคนเป็นอัมพาต แล้วหัวเราะหึๆ กล่าวทักพี่สาวของเขาด้วยเสียงอ้อแอ้ขมขื่น

"สวัสดิ์ฮับ พี่สะอิน"

ระรินร้องไห้โฮ

"โธถึงเฮ้ยน้องของพี่ เมื่อสองสามวันนี้พบกันก็ยังดี ๆ อยู่นี่นา" หล่อนพูดพลางร้องไห้พลาง "ชาติก่อนเธอคงจะก่อกรรมทำเวรไว้มากมาย ต้องมาชดใช้กรรมในชาตินี้"

ลอยแกล้งทำเป็นร้องไห้

"ฮันนะฮับ ผมแน่แล้วพี่สะอิน ลงเป็นอำมะพาตฮ้อต้องหอทานเขาอินแน่นอน ฮี ฮี กรรมของมมชาติก่อนผมคงเคยบีบคอลูกหมาตาย"

ระรินทรุดตัวนั่ง บน เก้าอี้ตัวหนึ่งข้างเตียงนอน

"เรนอนป่วยมาที่วันแล้ว" หล่อนถามอย่างเป็นทางการ

"สามวันแล้วฮับ พอดึนนอนปากมันก็เขียวมือไม้หงิกไปหมดฮ่าวปลาก็ฮินไม่ได้ ได้แต่ฮินน้ำฮ่าว"

"แล้วได้หมอที่ไหนรักษาหรือเปล่า"

ลอยค้อนพี่สาวของเขา

"หมอฮี่ไหนล่ะครับ สดางค์คิดกระเป๋าบาทเดีวก็ไม่มี จนจะตายอยู่แล้ว ไปหาที่วันนั้นก็ได้มาเพียง ร้อยบาท ผมเจ็บคราวนี้ผมคงตายแน่ ดีเหมือนกัน จะได้พ้นเวรกรรมเสียที"

ระรินน้ำตาไหลอาบหน้า หล่อนเปิดกระเป๋าเงินออก หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกเบ้อเริ่มออกมา นับ ตั้งใจจะให้น้องชายของหล่อนสักพันบาท ลอยหายปากเขียวปากบูดทันที เขาจ้องตาเขม็งมองคู่มือ ธนบัตรในมือของพี่สาว เขาคิดว่าถ้าเขาได้เป็นกรรมสิทธิ์เงินทั้งหมดนี้เขากับกำรุธก็คงมีเงินใช้จ่ายกันอย่าง ฟุ่มเฟือย

ระรินชำ เลือง หาง ตามองคู น้อง ชาย ของหล่อน เมื่อแลเห็นลอยนั่งนิ่งเฉยหล่อนก็สะอื้นเล็กน้อย

"หายแล้วหรือลอย"

ชายหนุ่มเข็นวาบไปหมดทั้งตัว รีบทำมือหงิกปากเขียวปากบูดทันที

"ยังไม่หายหรือครับ มันเป็น ๆ หยุค ๆ อย่างนี้เสมอ พอเห็นเงินแล้วค่อยยังชั่วครับ"

ระรินเกือบจะคิดว่าน้องชายของหล่อนแกล้งทำ กำรุธกลัวพิธีแตกก็พูดเสริมขึ้นเบา ๆ

"เป็นความจริงครับพี่ระริน บางทีอาการปากเขียวก็หยุคไปราวสองสามนาที แล้วก็เป็นอย่างนี้ ผมว่าไม่ใช่อัมพาตหรือครับ"

ระรินเงยหน้ามองคูกำรุธอย่างสนใจ

"ถ้าไม่ใช่อัมพาต คุณ กำรุธว่า เป็น อะไรล่ะคะ"

"ผมว่าสันนิบาตมากกว่าครับ อย่างนี้เขาเรียกว่าสันนิบาตลูกหมา"

ลอยสะอื้นเฮือก

"แคะซี่เป็นสันนิบาตลูกหมา"

ระรินนับเงินได้สองพันบาท เหลือนอกนั้นเก็บใส่กระเป๋าเงินตามเดิม หล่อนส่งเงินให้ลอย แล้วกล่าวว่า

"เอาเงินสองพันนี้ไว้รักษาตัวนะลอย พี่จะมาสนใจกับเธอให้มากนักรู้ไม่ได้ เพราะพี่มีภาระที่จะต้อง ทำ ให้คุณกำรุธตามหมอมารักษาที่แล้วก็แล้วกัน อาทิตย์หน้าพี่จะมาเยี่ยมแล้วจะเอาเงินมาให้อีก เอาไว้แค่นี้ก่อน ประเดี๋ยวพี่กลับไปบ้านพี่จะโทรศัพท์บอกให้รุ่งเขารู้ เขาจะได้มาเยี่ยมเธอ"

ลอยใจหาย รีบพูดกับพี่สาวของเขาทันที

"อย่าบอกที่รุ่งเลยครับ ผมไม่อยากให้ที่รุ่งเขารู้ว่าผมไม่สบาย ที่รุ่งเขาคงไม่สนใจอะไรนักรู้เขา เกือบจะไม่นับว่าผมเป็นน้องของเขาอยู่แล้ว"

ระรินยิ้มเศร้า ๆ

"เธอพูดอย่างนี้ก็ไม่ถูก ทำไมรุ่งเขาจะไม่สนใจเธอ แต่ทำที่เขาไม่ยอมจ่ายเงินให้เธอง่าย ๆ ก็เพราะ เขาต้องการให้เธอรู้จักตัวเอง เขาอยากให้เธอทำงานทำกรนั่นเอง" พุดจบหล่อนก็ลุกขึ้นยืน "พี่ลาละนะลอย"

ลอยร้องไห้ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

"ขออีกสักพันไม่ได้หรือครับ ยาเดี๋ยวนี้แพงเหลือเกินหมอกี่เรียกค่าป่วยการแพงมาก นึกว่าช่วยให้ผมหายจากอัมพาตหน่อยเถอะครับ"

ระรินชักนิ้ว

"พี่ให้แกตั้งสองพันไม่ใช่เงินเล็กน้อยนะ ลอย อย่าลืมว่าพิธีกรรมบุญของแกนะ เขาไม่ได้มีรายได้พิเศษในทางใดนอกจากเงินเดือนของเขาเท่านั้น ถ้าพี่จะเอาเงินของเขามากอบโกยให้แกมากมายเกินไปก็ดูกระไรอยู่ เท่าที่ช่วยแกตั้งสองพันก็เพราะพี่ยังรักและสงสารแกอยู่" พุดจบพล่อกก็หันมาทางกำรุธู "คุณช่วยเอาใจใส่หน่อยนะคะคุณกำรุธู หากหมอรักษาลอยเสียวันนี้ หรือมิฉะนั้นก็ส่งไปตรวจที่โรงพยาบาลก็ได้ ขึ้นปล่อยไว้จะปากเบี้ยวตลอดชีวิต"

กำรุธูยิ้มอ่อนโยน

"ครับ ผมจะจัดการให้เรียบร้อยทีเดียว พี่ระรินไม่ต้องเป็นห่วงลอยหรือครับ"

พริ้งถือถาดเงินใส่น้ำผลส้มคั้นเดินเข้ามาในห้องและยื่นถาดส่งให้ระรินอย่างนอบน้อม ระรินยกแก้วออกมาจากถาดแล้วยกขึ้นดื่มเล็กน้อย วางแก้วลงในถาดตามเดิม

"ยังไม่ว่างแม่พริ้ง นายของเธอล้มเจ็บไปแล้ว"

พริ้งหัวเราะเบา ๆ

"เห็นจะไม่หนักหนาอะไรหรือคะ ถ้ามีเงินให้หมอเขาไม่กี่วันก็คงจะหาย"

ระรินพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

"จ๊ะ ฉันก็คิดอย่างนั้นแหละ เพราะหมอเดี๋ยวนี้เขาเก่งมาก ฉันให้เงินลอยไว้เรียบร้อยแล้ว ลานะนะแม่พริ้ง"

"อ้าว - คุณนายจะกลับหรือคะ"

ระรินยิ้มเล็กน้อย

"จ๊ะ ฉันมีธุระ แต่อีกสองสามวันฉันจะมาเยี่ยมลอยใหม่ แม่พริ้งช่วยเอาใจใส่ด้วยนะ"

"เจ้าค่ะ"

ระรินพาตัวเดินออกไปจากห้องนอน กำรุธูตามออกไปส่งหน้าบ้าน ยืนมองดูจนกระทั่งระรินออกไปพ้นประตูบ้านเขาก็กลับมากลับมาในห้องนอนของเขาตามเดิม

สองสหาย มอง คูหน้ากันแล้วหัวเราะจิ้งจอก ๆ กัน ลอยชูชนบัตรใบละร้อยบาทสองปีกขึ้นอวดเพื่อน

"ได้อีกสองพันหวานไปเลย เอ้า - แกเอาไว้พันบาท จะไปใช้จ่ายอะไรหรือจะไปผูกคอตายเล่นแกก็คุ้มก็ตามใจ รวยกันใหญ่ละวะเราอุบายเราเข้าทีมาก แกแกล้งทำให้เจ็บอีกเถอะวะ กันจะโทรศัพท์ไปบอกให้คุณอาหลวงท่านทราบ" เขาหมายถึง พณฯ ท่านหลวงประกอบซึ่งเป็นอาของกำรุธู

กำรุธูสะอึกโหยง

"อย่า - อย่าเลยโว้ยลอย คุณอาท่านเป็นรัฐมนตรีท่านฉลาด - กว่าคุณน้ำประพิศและคุณพี่ระรินมาก ถ้ามาเห็นเข้าท่านก็จะจับได้ว่ากันแกล้งทำ กันอาจจะถูกกระต๊อบก็ได้ เราต้มคุณน้ำประพิศกับพี่ระรินได้เงินตั้ง

ห้าพันแล้ว พอทันที เงินห้าพันนี่เอาไปใช้หนี้คุณพิศมัยเสียสองพัน เหลือสามพันเที่ยวหัวหินได้อย่างน้อยก็ สิบวัน กลับมาหาวิธีต้มญาติพี่น้องของเราต่อไป ซึ่งนับว่าเป็นความสุขอย่างสิ้นเหลือดีกว่าต้มคนอื่น"

ลอยเห็นฟ้องด้วย

"ถูกแล้วเพื่อน ต้มคนอื่นก็มีหวังติดคุก ต้มพี่ป้าน้ำอวาศคณาญาติของเราดีกว่า อย่างมากก็ถูกเขา ค่าเท่านั้น ทำหุทวนลมเสียเขาห้าหมื่น ๆ เข้าเขาเมื่อยปากเขาก็เลิกค่าไปเอง ตามหลักวิชาแพทย์คนที่พูดอะไร ออกมาคำหนึ่ง เส้นประสาทต่าง ๆ หลายร้อยชิ้นจะต้องถูกใช้ทำงานในเวลาพูด"

กำรุธอุณหายใจเฮือกใหญ่ โบกหน้าของเขายิ้มแฉ่งแจ่มใส

"แต่งตัวไปบ้านคุณนายแมนกันเถอะวะ กันคิดถึงคุณพิศมัยใจจะขาดแล้ว เอาเงินสองพันไปใช้เธอ เสีย กันจะได้สบายใจ นำชายหน้าเหลือเกินเท่าที่เธอออกเงินค่าเช่าบ้านให้เราทั้ง ๆ ที่บ้านนี้เป็นบ้านของเธอเอง"

ลอยว่า "แกไปคนเดียวเถอะวะกำรุธ กันอยากจะไปเดินเล่นแถวเยาวราช หาซื้อของใช้นิดหน่อย ในเมื่อมันมีสตางค์ติดกระเป๋าอย่างนี้ก็ต้องซื้ออะไรต่ออะไรบ้าง" พูดจบเขาก็ส่งธนบัตรใบละร้อยบาทสองฉบับ ให้พี่แม่บ้านของเขา "เอ้า - น้ำอ้วน เอาเงินไปใช้เล่นได้ นี่ไม่ใช่จ่ายเงินเดือนให้ล่วงหน้านะ ฉันทิ้งน้ำอ้วนอย่างฟรี ๆ"

พี่แม่บ้านอย่างยิง กระพุ่มมือไหว้ลอยแล้วรับธนบัตรมาถือไว้

"เจ้าประจักษ์ ขอให้มีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ เถอะวะ ถ้าจะคิดต้มเงินใครก็ขอให้สำเร็จ เรียบร้อยสมความปรารถนา"

ลอยทำหน้าที่ชอบกลแล้วหัวเราะหึ ๆ เปลี่ยนสายตามาที่เพื่อนเกลอของเขา

"ไปก็ไป เลยไปหาขนมจีบซาลาเปากินด้วย แกไปส่งกันที่ราชวงศ์ก็แล้วกัน"

ใน 10 นาทีนั่นเอง สองสหายก็พากันนั่งรถฟอร์ดคอนซูลออกไปจากบ้านพัก ทิ้งให้พี่แม่บ้านตามลำพัง

ลอยกับกำรุธครึกครื้นรื่นเริงผิปรกติ เพราะต่างมีเงินอยู่ในกระเป๋าพกพอ ลอยมี 2,000 บาท ส่วนกำรุธมีถึง 3,000 บาท

สองสหายใน บทบาทของ อาเสี่ยกระเป๋าหนักได้พากันไปรับประทานอาหารกลางวัน ที่ภัตตาคาร เทียนห้อยตรงข้ามศาลาเฉลิมกรุง เสร็จแล้วกำรุธได้ขับรถไปส่งลอยที่บริษัท "ได้ฟ้า" แล้วกำรุธก็มุ่งตรงไปหาพิศมัยที่บ้านคุณนายแมนถนนรองเมืองซึ่งเขารู้จักดี

เขามาถึงบ้านคุณนายแมนในราว 13.00 น.

กำรุธจอดรถไว้หน้าบ้านแล้ว ลงจากรถเดินผ่านประตูเล็กเข้าไปในบ้าน บ้านที่กล่าวนี้มีอาณาเขต กว้างขวางประมาณไร่ครึ่ง ตัวตึกใหญ่มากแต่เก่าชรา มีอายุไม่ต่ำกว่า 4-50 ปี ภายในบ้านปราศจากความสวยงาม สนามหญ้ามีหญ้าขึ้นรกปกคลุม และมีต้นไม้ใหญ่ ๆ ขึ้นทั่วบ้าน เช่นมะม่วง ต้นแคและนุ่น แสดงให้เห็นว่าเจ้าของบ้านเป็นคนหัวโบราณ ไม่ใช่คนทันสมัย พันธุ์ไม้ดอกหรือกล้วยไม้ไม่มีเลย

อย่างไรก็ตาม คุณนายแมนเป็นเศรษฐินีหม้ายร่ำรวยมาก และมีลูกชายหญิงเพียง 2 คน คือพิศาลกับพิศมัย คุณนายแมนมีอาชีพด้วยการออกเงินให้กู้และมีบ้านให้เช่าหลายแห่ง ตามปรกติคุณนายแมนชอบเล่นไพ่ ตอนกลางวันไม่มีใครจะอยู่ติดบ้าน

กำรุธยุดขึ้นข้างบันไดหน้าตึกใหญ่ ลักครู่หนึ่งสาวใช้คนหนึ่งก็ออกมาต้อนรับ

"ต้องการพบใครคะ"

ชายหนุ่มยิ้มให้สาวใช้

"คุณพิศมัยจะ คุณพิศมัยอยู่ไหมจะ"

"อยู่ค่ะ เชิญขึ้นมาบนห้องรับแขกซีคะ"

"ขอบคุณมาก" เขาพูดเบา ๆ "คุณนายอยู่ไหมจะเธอ"

"ไม่อยู่หรือค่ะ คุณนายออกไปจากบ้านตั้งแต่สามโมงเช้า"

"อ้อ - ถ้าจะไปเล่นไพ่"

สาวใช้สะอึกเล็กน้อย

"ทำไมคุณทราบล่ะคะ"

"ฉันเดาเอาจะ โดยมากพวกคุณหญิงคุณนายมักจะชอบเล่นไพ่เพราะมีเงินเหลือใช้ ไม่รู้ว่าจะไปทำอะไร" พูดพลางเดินขึ้นไปบนตึกและตามสาวใช้เข้าไปในห้องรับแขก สาวใช้ได้กล่าวคำขอโทษเขา และรีบไปบอกให้พิศมัยทราบ

กำรุธยุดนั่งอยู่บนเก้าอี้นุ่มตามลำพัง ภายในห้องรับแขกไม่หรูหราอะไร โต๊ะเก้าอี้ล้วนแต่เก่าล้าสมัย รูปภาพที่ประดับตามผนังตึกก็เป็นภาพเก่า ๆ ที่ไม่ได้ความ กำรุธยุดจำได้ว่าเขาเคยมาที่นี่สามสี่ครั้ง ครั้งแรกมาติดต่อขอเช่าบ้าน ครั้งที่สองมาบอกให้ คุณนายแมน ช่วยซ่อมโรงรถให้ ครั้งที่สามนำเงินค่าเช่าบ้านมาให้ด้วยตนเองซึ่งผินัดไปสองสามวัน และครั้งหนึ่งมาบอกคุณนายแมนให้ทราบว่ามีตัวเต็ม

เขานั่งรอคอยอยู่นาน 10 นาที พิศมัยก็เดินนวยนาดเข้ามาในห้องรับแขก หญิงสาวแต่งกายเรียบ ๆ อย่างอยู่กับบ้าน สรวทกระโปรงสีกรมท่าเสื้อชั้นนอกคอกปกสีขาว หล่อนหยุดชะงักเมื่อแลเห็นกำรุธยุด นึกไม่ถึงว่าเขาจะมาหาหล่อน เมื่อสาวใช้ไปบอกหล่อนนั้นหล่อนเข้าใจผินคิดว่าเป็นแขกของคุณนายแมนมาติดต่อขอกู้เงินหรือขอเช่าบ้าน

กำรุธยุดมือไหว้หล่อนอย่างนอบน้อมอ่อนช้อยเหมือนพระเอกยี่เก พิศมัยรีบรับไหว้เขา ต่างฝ่ายต่างทักทายกัน หญิงสาวทรุดตัวนั่งบนโซฟาตรงข้ามกับเขา

"สบายดีหรือครับคุณพิศมร"

พิศมัยทำหน้าชอบกล

"ประทานโทษ... ..ดิฉันชื่อพิศมัยค่ะ"

เขายิ้มแห้ง ๆ

"อ้อ - ถ้ายังงั้นคุณพิศมรก็คงจะเป็นน้องสาวของคุณ"

หญิงสาวอดหัวเราะไม่ได้

"ดิฉันไม่มีน้องสาวหรือค่ะ ดิฉันมีแต่พี่ชาย"

กำรูดุสะดุ้ง ซำเลื่องมองออกโปทงห้องรับแเขก

"แะะ แะะ พี่ซำขงคุณเป็นมวยหรือเปลำ"

"เปลำคะ" หล่อนตอบยิ้ม ๆ

"เล่นกลำมหรือเปลำครับ"

"ขกถูกลเหล็กหรือคะ พี่พิศลไม่เล่นหรือคะ ตัวแเกพอมกะหรงนิตเคียวเทำนั้น"

เขำยิ้มออกมาได้

"ถ้าเช่นั้น ผม ก็คงจะคุยกับ คุณได้นาน ๆ โดยปลอดคภัยเพราะขณะนี้คุณแม่คุณก็ไม่อยู่ ยังไงละก็ช่วยกรณำบอกคุณพิศลด้วยนะครับวำผมมำหำด้วยสันติวิธี และผมตั้งใจมำกรำบเทำคุณเพื่อนำเงินสองพันบำทมำใช้ให้" พุดจบเขำล้วงมือลงโปในกระเปำเสื้อเช็ดหีบชนบ้ตรโใบละร้อยบำทสองปีกออกมำขึ้นส่งให้ หล่อน อย่างนอบน้อม

"นี่ครับ ผมใช้ให้คุณเสียทีผมจะได้สบายใจ เป็นพระคุณที่สุดมิได้เชียวครับเทำที่คุนช่วยเหลือผมออกเงินค้ำเชำบ้านให้ผมถึงสองเดือนในทำนองอัฐยช้อขนมยำ"

พิศมัยหัวเราะเบำ ๆ หล่อนรู้สึกตื่นเดินยินดีมำกเทำที่เขำมำหำหล่อน เพราะหล่อนเองก็นึกถึงเขำอยู่ทุกวันคืน เขำเป็นชำขงหนุ่มคนเคียวที่สุภำเปรียบร้อยเหมือนผู้หญิง และมีบุคลิกหลำยอย่างถูกใจหล่อน

หญิงสวำปฎิเสฐไม่ยอมรับเงินสองพันบำท

"ไม่ต้องรีบร้อนมำใช้ดิฉันหรือคะ คุณกำรูดุคะ คุณเอำเงินนี้เก็บไว้ใช้เถอะคะ ถ้าดิฉันเคือคร้อนเมื่อไรดิฉันจะโปหำคุณและเรียนให้คุนทรำบ"

ชำขงหนุ่มถอนหำยใจเฮือกใหญ่

"ถ้ายังงี้ละก็ ไม่มีหวังได้เงินคืน หรือครับ เพราะถ้าคุณเคือคร้อนเมื่อไร ก็หำยควำมวำผมใช้เงินหมดแล้ว"

ต้ำงคนต้ำงมองคุกันแล้วยิ้มให้กัน

"ดิฉันทรำบดีวำคุณกำลังขลุกขลักในเรื่งการเงิน โย่ำเพ็ง ใช้ให้ดิฉันเลยนะคะ"

ชำขงหนุ่มเลื่อนตัวจากเกำอื่นวมนั่ง บนพื้นแล้วคลำนเขำมำกรำบเทำบเทำหล่อน พิศมัยรีบหลเทำทั้งสองขึ้นมำบนโซฟำร์ที่ที่ หล่อนเต็มโปด้วยควำมรักและสงสร

"แหม - คุนกรำบดิฉันทำไม"

"แะะ แะะ ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ถือ"

แล้วเขำก็ลุกขึ้นนั่งบนเกำอื่นวมต้ำมเดิม "คุนเป็นขอดหญิงคนเคียวในดวงใจของผม อ้ำ - ที่พุดอย่างนี้ไม่ได้หำยควำมวำผม เกี่ยวคุนนะครับ ผมไม่รู้อะพุดอย่ำงไรดีให้สมกับที่คุนเมตตำกรณำมูทิตำอุเบกขำกับผม ผมเรียนถำมจริง ๆ เอะะครับ คุนได้ออกเงินส่วนตัวสองพันบำทใช้ค้ำเชำบ้านให้คุนแม่คุนใช้ใหม่ครับ"

"คะ ถูกแล้ว"

"อ้ำ - ประทำนโทษ คุนเอำเงินมำจำกไหนครับ"

"ก็เงินของคุณแม่น่ะซีคะ ดิฉันกลับมาถึงบ้านวันนั้น คุณแม่กำลังมีแขกดิฉันก็เลยขึ้นไปข้างบน ใจ
เซฟของท่านหยิบเงินสองพันบาทออกมา เก็บใส่กระเป๋าดิฉันไว้พอแขกกลับไปท่านก็ถามเรื่องเงินค่าเช่าบ้าน
ดิฉันก็มอบให้ท่าน"

คำบุญจู้ ย้ปากอย่างพอใจ

"แหม - คุณกรุณาผมถึงเพียงนี้ ขอให้ผมกราบคุณอีกสักครั้งได้ไหมครับ"

"พอแล้วค่ะ" หล่อนพูดพลางหัวเราะ

"การช่วยเหลือกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ดิฉัน พอจะช่วยให้"

ชายหนุ่มฝันยิ้มอย่างแห้งแล้ง

"แล้วเดือนต่อ ๆ ไปเล่าครับ"

"ดิฉันก็ยินดีจะช่วยคุณถ้าคุณเดือดร้อนหาเงินค่าเช่าบ้านให้คุณแม่ไม่ทัน ดิฉันจะไปเก็บเงินด้วย
ตนเองค่ะ คุณแม่น่ะตลอดกลางวันท่านไม่ค่อยว่าง"

"ท่านไปเล่นไฟ... .."

หล่อนยิ้มอาย ๆ

"ถูกแล้วค่ะ"

เขายกมือไหว้หล่อนอีกครั้งหนึ่ง

"ผมจะพยายามเตรียมเงินค่าเช่าบ้านไว้ให้คุณทุก ๆ เดือน คุณรับเงินสองพันบาทนี้ไว้ก่อนเถอะ
ครับ"

"มายค่ะ เอาไว้ให้คุณมีเงินเหลือใช้จริง ๆ ค่อยนำมาใช้ให้ดิฉัน"

คำบุญถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

"ขอบคุณครับ ผมจะไม่ลืมความกรุณา ของคุณเลย ถ้าผมมาหาคุณทุก ๆ วันคุณจะรังเกียจไหมครับ"

"ไม่รังเกียจหรือค่ะ ดิฉันยินดีต้อนรับคุณเสมอ แต่เพื่อนของคุณคนนั้นดิฉันไม่ ใคร่ชอบ โปรดอย่า
พามาด้วยเลยนะค่ะ"

"ครับ ผมรับรองว่าผมจะไม่พามาเป็นอันขาด ความจริงเจ้าลอยเพื่อนของผมเป็นคนดีน่ารักมากเชียว
ครับ เสียอย่างเดียวเขาหลงมากไปหน่อย"

"นั่นน่ะซีคะ ดิฉันก็ว่าอย่างนั้น"

สาวใช้ของพิศมัยนำเครื่องดื่มและบุหรีเข้ามาในห้อง วางไว้บนโต๊ะแล้วกลับออกไป หล่อนเชิญให้
เขาดื่มน้ำอัดลมแช่เย็น ต่อจากนั้นคำบุญกับพิศมัยได้สนทนากันอย่างสนิทสนม มิตรภาพได้ฟุ้งตัวขึ้นชั่ว
เวลาอันรวดเร็ว ทั้งนี้ก็เพราะทั้งสองมีอหิชาศยสอดคล้องต้องกันนั่นเอง ต่างฝ่ายต่างพอใจซึ่งกันและกัน
คำบุญสนทนากับหล่อนประมาณชั่วโมงเศษก็ลากลับ หล่อนตามออกมาส่งเขาที่รถและยืนยิ้มอยู่ข้าง ๆ รถ

"ผมกราบลาละครับ" ชายหนุ่มพูดนอบน้อม พຽນนี้ผมจะมาหาคุณอีกก่อนเที่ยง และถ้าคุณไม่
รังเกียจ ผมจะพาคุณไปรับประทานอาหารกลางวันกับผม กรุณาให้เกียรติผมเถอะครับ"

หล่อนนั่งตรึงตรองแล้วยิ้มให้เขา

"ขอบคุณค่ะ ดิฉันไม่ขัดข้องจะรับเกียรติจากคุณ"

ฟอร์ดคอนซูลตีเจียวโบไม้ถูกสตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์เล่นออกไปจากบ้านของคุณนายแมนอย่างเข้ม
ซ่า พิศมัยมองดูเขาจนลับตา หล่อนรู้สึกพอใจเขาอย่างที่สุด

วันคืนผ่านไปตามลำดับ คำรณูได้แอบมาติดต่อกับซิดาคนเล็กของคุณนายแมน เมื่อความสัมพันธ์
สนมเพิ่มพูนขึ้น มิตรภาพก็เปลี่ยนแปลงเป็นความรัก คำรณูได้พบปะกันกับหล่อนแทบทุกวันเว้นวันเสาร์
อาทิตย์ เขาพาพิศมัยนั่งรถไปเที่ยวกับเขารับประทานอาหารกลางวัน บางทีก็ดูภาพยนตร์รอบบ่าย แล้วเขาก็
มาส่งหล่อนที่บ้าน ในที่สุดคำรณูก็รักกัน ทั้งสองฝ่ายต่างเป็นดวงใจของกันและกัน

ระหว่างนี้ หลอยไม่ใคร่จะได้ออกจากบ้านไปไหนเลย ลดการเที่ยวเตร่ลงอย่างน่าประหลาด หลอยกับ
พริ้งมีความสัมพันธ์ต่อกัน จนเกินขอบเขตทำให้ คำรณูอดที่จะสงสัยไม่ได้เมื่อแลเห็นพริ้งเอาอกเอาใจดูแลใน
ทุกข์สุขและปรนนิบัติ หลอยเป็นอย่างดี

คำรณูกับหลอยนอนร่วมเตียงกันทุกคืน และในระหว่างสัปดาห์ นี้ ในตอนดึกหลอยมักจะหายออกไป
จากห้องและกลับมาอนอนใกล้รุ่งสว่าง

ในที่สุด คำรณูก็ได้กระซิบกระซาบถามความจริงใจจากหลอยในตอนเช้าวันหนึ่ง ซึ่งตรงกับวันอังคาร
สองสหายนั่งสนทนา กันอยู่ในห้อง รับแขก คำรณูยกมือตบ่าเพื่อนเกลอแล้วพูดเสียงกระซิบว่า
"หลอยโว้ย แกกับกันไม่เคยมีอะไรปิดบังกันเลย ตื่นลึกหนาบางเรารู้กันทั้งนั้น"

หลอยพยักหน้า

"ถูกแล้ว แกมีเรื่องข้องใจอะไรหรือ"

คำรณูยิ้มเล็กน้อย

"มีนิดหน่อย ถามจริง ๆ เอะอะหลอย ขณะนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างแกกับ น้ำอ้วนเป็นไปในฐานใด"

หลอยยิ้มแห้งแล้งที่สุด

"ถามจริง ๆ กันก็บอกความจริง ๆ แกอย่าแปลกใจอะไรเลยถ้ากันจะบอกแก่ว่า เดียวนี้ น้ำอ้วนเป็นเมีย
ของกันและกันเป็นผัวของน้ำอ้วน"

คำรณูสะดุ้งสุดตัวเหมือนถูกเข็มแทง

"แกคิด ยังไงวะหลอย แกถึง ตัดสินใจได้ น้ำอ้วนเป็นเมีย ซึ่งน้ำอ้วนมีอายุแก่กว่าแกร่วมยี่สิบปี"

หลอยยกไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง

"กันไม่ได้คิดว่ายังงี้หรือก แกใจ"ใหม่ละที่ยุให้กันเข้าหาน้ำอ้วน เมื่อน้ำอ้วน โอเคซิกาเร็ดกับกัน เรา
ก็ได้เสียเป็นผัวเมียกัน"

คำรณูทำหน้ากระเรียกระราดชอบกล

"หมายความว่า แกจะยกย่องน้ำอ้วนเป็นเมียออกหน้าออกตาของแกยั้งนี้หรือ"

หลอยพยักหน้าอย่างมั่นใจ

"ถูกแล้ว ถ้าแกแต่งงานกับพิศมัยวันใด กันก็จะแต่งงานกับน้ำอ้วนในวันเดียวกันและสถานที่เดียวกัน แก
อย่าแปลกใจเลยคำรณู เดียวนี้กันรักน้ำอ้วนแล้ว น้ำอ้วนมีอายุแก่กว่ากันก็จริง แต่ก็ไม่เห็นมีอะไรเสียหาย แก
เองก็เคยชมว่าถ้า น้ำอ้วนแต่งตัวทันสมัย น้ำอ้วนก็จะสวยสดชื่นไม่เลวเลย กันรู้สึกว่าคุณนายแมนเป็นคน

จีเกียจและหิบบโหยงชอบสำราญ น้ำอ้วนนี่แหละเหมาะอย่างยิ่งที่จะเป็นเมียของมัน เพราะน้ำอ้วนขยัน
ขยันแข็งและเข้าใจปรนนิบัติรับใช้กัน ใช้ให้นวดยังได้ งานหนักงานเบาทำได้สารพัด แต่จะใช้ให้ป็นต้นไม้ ก็
เห็น จะแย่น้อย เพราะรูปร่าง ของแกเหมือน โองน้ำคงขึ้นต้นไม้ไม่ไหว"

กำรุธหัวเราะงอหาย

"กัันคิดอะไร ไม่ผิด นึกว่าอย่างไรเสียแกกับน้ำอ้วนก็คงจะยัง ึง ๆ เข้าไปแล้ว"

"นั่นนะซี กัันรักน้ำอ้วนเข้าไปแล้ว รักจริง ๆ ะะ น้ำอ้วนแกเป็นคนมีเสน่ห์ไม่น้อย กัันอธิบายไม่ถูก
เหมือนกัน จึงรักและสงสาร น้ำอ้วน แม่บ้านของเรา ตามแกจริง ๆ เอะอะกำรุธ แกมีความเห็นอย่างไรบ้าง
ในเรื่องนี้"

กำรุธนิ่งอึ้งไปสักครู่

"มันเป็นเรื่องเสรีภาพแห่งจิตใจของแกเคยแท้ ไม่แปลกประหลาดอะไรเลยที่แกรักน้ำอ้วน แล้วได้น้ำ
อ้วนเป็นเมีย มีเมียแก่ชิวะดี ช่างปรนนิบัติดีกว่าสาว ๆ น้ำอ้วนนะแกเป็นแม่เรือนที่ดีที่สุด ถ้าไม่มีน้ำอ้วนแล้ว
รับรองว่าสามวันเท่านั้น บ้านเราก็จะกลายเป็นถังขยะขนาดใหญ่ กัันขอแสดงความยินดีด้วยเท่าที่แกได้
เป็นบุคคลคนเดียวกับน้ำอ้วน เอ- แต่กัันสงสัยไว้ล่อย เมื่อน้ำอ้วนเป็นเมียแกแล้ว แกจะเรียกน้ำอ้วนว่า
อย่างไรล่ะ"

ล่อยอีมอาย ๆ

"ก็ต้องเรียกว่าน้ำอ้วนตามเดิม"

กำรุธหัวเราะชอบใจ

"ไม่เหมาะเสียแล้วล่อย เรียกน้ำทำไมเป็นเมียแก่ล่ะ เรียกหนูไม่ดีหรือ"

ลอยนัยน์ตาเหลือก

"หนูอะไรกัันวะ อายุเกือบสี่สิบกว่าแล้ว"

กำรุธพูดพลางหัวเราะพลาง

"ถ้าไม่เรียกหนู ก็ควรเรียกน้องอ้วนมากกว่าที่จะเรียกว่าน้ำ ัวแกนี้ตระกูลมตระกูลมจริงไว้ย แต่เอา
เถอะ ไหน ๆ มันก็แล้วไปแล้ว กัันก็ต้องยกมือสนับสนุนแก กัันจะแต่งงานกับพิศมัยในเร็ว ๆ นี้แหละ เพราะ
กัันตกลงใจเด็ดขาดแล้ว เดือนหน้ากัันจะทำงานเสียที ให้คุณอาช่วยฝากกันเข้าทำงานที่กรมใด กรมหนึ่งใน
กระทรวงของท่าน"

"ถ้ายังงั้นไปทำงาน ที่กรมพิเชย กัันเถอะ เพราะกรมนี้ในสังกัดของคุณอาหลวงเหมือนกัน
พูดง่าย ๆ ก็คือว่าพิเชยของกันเป็นลูกน้องคุณอาหลวงของแกโดยตรง กัันได้ปรึกษากับหนูพริ้งแล้วเมื่อคืนนี้
หนูพริ้งเขาขอร้องให้กัันหางานหาการทำ เป็นอันว่าในเดือนหน้าเราสองคนจะเลิกเหลวแหลกเสียที กัันจะ
ทำงานเพื่อน้ำอ้วน หรือ อีหนูพริ้ง แล้วเพื่อตัวของกัันด้วย ส่วนแกก็คงทำงานเพื่อพิศมัยและตัวแก"

"ถูกแล้วเพื่อน" พุดจบกำรุธก็ยื่นมือขวาให้เพื่อนจับ ต่างคนต่างบีบมือกันแน่น

เสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นมาหยุดหน้าบ้าน สองสหายมองออกไปนอกหน้าต่างห้องรับแขก แลเห็น
ส่วนกลางของรถเบ็นซ์สีดำจอดอยู่ตรงประตูบ้านพอดี

กำรุธแผ่นพรวดลุกขึ้นยืนแล้วพุดด้วยความตื่นเต้นดีใจ

"พิศมัยคงมาหากันแน่นอน"

ก่อนที่กำรุธจะออกไปจากห้องรับแขก กำรุธก็แลเห็นชายหนุ่มร่างสม้ำทคนหนึ่งแต่งเครื่องแบบข้าราชการพลเรือนประดับจิตใหญ่บนบ่าข้างละสองจิต บอกให้รู้ว่าเป็นข้าราชการชั้นโท ชายหนุ่มร่างสม้ำทผู้นี้มีใบหน้าคล้ายพิศมัยมาก เขาเดินเข้ามาในบ้านอย่างอาจหาญโดยไม่ต้องเกรงใจใคร

กำรุธหันขวับมาทางลอย แล้วพูดเสียงสั้นเครือผิดปรกติ

"เฮ้ย - สงสัยว่าจะเป็นพี่ชายของคุณพิศมัยไว้ย ท้าทางเย่อหยิ่ง"

ลอยหัวเราะหึ ๆ

"หยิ่งนักก็จับตะโด่งออกไปจากบ้าน นี่มันบ้านของเรานี้หว่า แกกับกันเท่ากับเป็นจอมจักรพรรดิในบ้านนี้ ไม่ว่าใครเข้ามาในบ้านเราก็จะต้องเคารพบนอบเรา"

กำรุธจู้ยปากให้เพื่อนหยุดพูด แล้วหันไปมองคูพิศาลลูกชายคนโตของคุณนายแม่น้เจ้าของบ้านนี้ แล้วกำรุธก็เดินออกไปจากห้องรับแขก

"ประทานโทษ คุณต้องการพบใครครับ"

กำรุธถามนอบน้อม

พิศาลยิ้มแค้น ๆ ดึงกล้องยาเส้นออกจากปากแล้วพูดห้วน ๆ

"ผมต้องการพบคุณกำรุธ"

กำรุธเย้นวาบไปหมดทั้งตัว

"ผมเองครับชื่อกำรุธ เชิญข้างบนสิครับ"

พิศาล เดินขึ้นบันไดมาบนเรือนบังกาลีแล้วหยุดยืนเผชิญหน้ากับกำรุธบนระเบียงเรือนนั้น สายตาของเขาที่มองคูกำรุธเต็มไปด้วยความเย่อหยิ่งจองหอง

"ผมชื่อพิศาลพี่ชายของพิศมัย" เขาแนะนำตัวเอง "ขอเวลาให้ผมพูดอะไรกับคุณสักสิบนาทีได้ไหม"

กำรุธยิ้มแหย่ง ๆ

"ได้สิครับ คุณพี่"

"อย่าทะเล้ง ผมไม่ยอมเป็นพี่ของคุณอย่างเด็ดขาด"

กำรุธทำหน้าชอบกล

"เชิญในห้องรับแขกเถอะครับ"

แล้วกำรุธก็พาพิศาลไปในห้องรับแขก ลอยนั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้ตามลำพัง พอแลเห็นพิศาลลอยก็ยิ้มให้ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักหรือเห็นหน้าค่าตากันมาแต่ก่อนเลย

"วันนี้มาเก็บค่าไฟฟ้าแต่เช้าเชียวนะครับ"

พิศาลสะคุ้งเฮือก เขามองดูลอยอย่างขึงขัง

"คุณมองคูจิตใหญ่บนบ่าผมเสียก่อน เห็นไหมว่าผมเป็นข้าราชการสามัญชั้นโท พนักงานเก็บเงินไฟฟ้านะ ไม่ใช่ชั้นโทหรือคุณ"

ลอยหัวเราะหน้าเป็น

"หรือครับ ผมขอโทษนะครับ คนเก็บเงินค่าไฟฟ้ารูปร่างหน้าตาค้ายกับคุณมาก ผมเลยเข้าใจผิด
นั่งซีครับ คุณถ้าจะเป็นเจ้าหน้าที่เทศบาลมาตรวจส้ม อ้า - ส้มที่นี้ยังไม่เต็มครับ"

พิศาลโมโหจนหัวเราะ ทรวดตัวนั่งบนเก้าอี้โน้มตัวหนึ่ง แล้วหันมาพูดกับกำรุธู

"เพื่อนของคุณคนนี้เห็นจะสติไม่ใคร่ดี"

กำรุธูอมยิ้ม

"ครับ เพิ่งมาจากโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยาเมื่อสองสามวันนี้เองแหละครับคุณพี่"

พิศาลแยกเขี้ยว แล้วส่งเสียงเอ็ดตะโร

"คุณพี่อีกแล้ว วิธีตีขลุมแบบนี้จะอย่าใช้กับผมหน่อยเลย อ้า - ผมไม่อยากจะรบกวนเวลาของคุณ
โดยไม่จำเป็น แล้วผมจะรีบไปทำงานด้วย คุณกำรุธู ผมมาในฐานะตัวแทนของคุณแม่ ผมเสียใจที่จะบอกคุณ
ว่าเราไม่มีความประสงค์ที่จะให้คุณเช่าบ้านหลังนี้ต่อไป"

ลอยชักฉิวพูดโพล่งขึ้นทันที

"ด้วยเหตุดังฤา"

พิศาลหันมาทางลอย

"ขอโทษ คุณไม่เกี่ยว"

"อ้าว ไม่เกี่ยวข้องกันครับ เราสองคนเป็นผู้เช่าบ้านหลังนี้ และช่วยกันออกเงินค่าเช่าคนละครึ่ง
คุณนายก็ทราบดี"

พิศาลว่า "ถ้ายังงั้นก็ดีแล้ว ขอโทษ... ..คุณชื่ออะไร"

"ผมหรือครับ ลอย ลอยนภา"

"ขอบคุณมาก ผมขอแจ้งให้คุณและคุณกำรุธูทราบว่า ให้คุณย้ายไปอยู่ที่อื่นภายในสามวันนี้"

ลอยหัวเราะก๊าก

"ทำไมผมจะต้องไป ในเมื่อพระราชบัญญัติคุ้มครองค่าเช่าบ้านและอาคาร เป็นหลักประกันให้เรา
ผมไม่ได้ติดค้างค่าเช่านี้คุณ"

พิศาลหัวเราะ

"ผมเป็นธรรมศาสตร์บัณฑิต ผมทำงานเป็นที่ปรึกษากฎหมายแห่งสำนักงานเลขานุการกรม อย่าเล่น
แ่งกฎหมายกับผมเลยคุณลอย"

ลอยเห็นเครื่องหมายที่คอเสื้อของพิศาลตั้งแต่เดินเข้ามาในห้องรับแขกแล้ว เขารู้ดีว่าพิศาลทำงานอยู่
ในบังคับบัญชาพี่เขยของเขา และพล ๆ หลวงประกอบ ๆ อาของกำรุธู เป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุด คือเป็น
รัฐมนตรีเจ้ากระทรวงนั้น

"ผมไม่ได้เล่นแ่งกฎหมาย" ลอยพูดยิ้ม ๆ "ผมพูดตามที่กฎหมายคุ้มครองเรา"

พิศาลยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"คุณอย่าลืมว่า เราทำสัญญาเช่ากันมีกำหนดหนึ่งปี นี่หมดสัญญามาเดือนกว่าแล้ว ย้ายไปเสียเถอะ
คุณ ผมให้เวลาคุณสามวัน ถ้าเย็นวันพฤหัสบดี ๆ คุณยังไม่ย้ายไป ผมจะส่งคนของผมมารื้อหลังคาและฝาออก
หลังจากนั้นคุณแม่ก็จะฟ้องจับไล่คุณ"

ลอยหันมายิ้มกับเพื่อนเกลอของเขาแล้วพูดเบา ๆ

"แม่เขาโวยเรา"

กำรุธยกมือไหว้พิศาลอย่างฟินอบพิเทา

"คุณครับ ผมไม่เข้าใจเลยที่คุณนายให้คุณมาไล้เรา ค่าเช่าบ้านผมก็ชำระให้ทุกเดือนนี้ครับ หรือคุณจะให้ฝรั่งเช่าเอาค่าเช่าแพง ๆ อย่างที่เจ้าของบ้านเช่าทั้งหลายเขานิยมทำกัน"

ลอยตอบมือหัวเราะก๊าก

"ไม่แล้วโวย เพื่อนเราวันนี้คารมคมคายไม่ใช่เล่น"

พิศาลทำตาเขียวกับลอย

"เบา ๆ หน่อยครับ เสียงของคุณแสบแก้วหูผมเหลือเกิน"

"อ้าว - ถิ่นมันบ้านผมนี่ครับ" ลอยเถียง "กรุณาอย่าขับไล้กันเลขนำคุณ เราคคนไทยเหมือนกัน"

"ถูก - แต่เพื่อนของคุณคือคุณกำรุธไปติดพันน้องสาวของผม คุณแม่ท่านจับจดหมายรักได้หลายฉบับ ท่านโกรธมากทีเดียว"

กำรุธหน้าจ้อย

"หมายความว่า ท่านรังเกียจผมที่ผมเป็นคนยากคนจน"

"ไม่ใช่อย่างนั้น คุณแม่ท่านคิดว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะให้คุณอยู่ที่นี้ต่อไป เพราะชายพิศมัยน้องของผมได้ออกค่าเช่าบ้านหลังนี้แทนคุณซึ่งเป็นเงินของคุณแม่นั่นเอง คุณแม่พบข้อความในสมุดบันทึกของน้องผม ที่เขียนไว้ตั้งแต่เริ่มติดต่อกับคุณเรื่อยมาจนทุกวันนี้"

"ว้า" ลอยคราง "น้องสาวของคุณเถลไถลมาก เรื่องไม่ควรจดบันทึกก็ดันจดลงไป"

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ พิศาลยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วหันมาพูดกับกำรุธอย่างเป็นทางการ

"ผมไม่มีเวลาที่จะพูดกับคุณให้มากกว่านี้ ผมให้เวลาสามวันให้คุณหาที่อยู่ใหม่ ถ้าวันพฤหัสบดี ๗ คุณไม่ย้ายไป ผมจะส่งคนมารื้อฝาและหลังคาออก"

กำรุธหัวเราะเบา ๆ

"ดีเหมือนกันครับ เอากระเบื้องหลังคาออกกลางคืนเดือนหงาย มองเห็นพระจันทร์ตลอดคืน พระจันทร์นวลปลั่งยังแพ้ใบหน้าของคุณพิศมัย ซึ่งปราศจากไฟฟ้าราตี"

พิศาลลุกขึ้น

"ไม่มีประโยชน์อะไร ที่คุณจะชมน้องสาวของผมให้ผมฟัง ลาดะครับคุณกำรุธ" แล้วเขาก็หันมาทางลอย "ลาก่อนคุณลอย"

"เดี๋ยวลาก่อน" ลอยพูดขึ้นดัง ๆ "ผมกับเพื่อนขอยุ่ที่นี้อีกสักเล็กน้อยได้ไหมครับ"

"อีกสักเท่าไร" ถามหัวน ๆ

"อีกสิบปีเท่านั้นแหละครับ แล้วผมจะย้ายไปอยู่ที่อื่น"

พิศาลเดินหัวเราะ

"ไม่ได้หรอกคุณ ผมผ่อนผันให้คุณได้เพียงสามวันเท่านั้น"

ลอยพุดขึ้นอย่างเคียดร้อน

"ผมกับกำรุธ จะไม่ยอมไปจาก บ้านนี้เป็นอันขาด ไม่เชื่อคุณคอยดู ถึงคราวแล้วที่ผมจะเบ่งบ้างละ เบ่งให้เสียปริทีเดียว คุณยังรู้จักผมน้อยเกินไป ปูโร - อยู่ ๆ มาไล่กันได้ สงสัยเหลือเกินว่า คุณได้รับการ สนับสนุนจากพวกคอมมิวนิสต์"

"อ้าว ๆ ๆ " พิศาลเอ็ดตะโร "อย่ามาหาเรื่องผมอย่างนี้ซิ"

"ไม่รู้ละ คุณคงเป็นคอมมิวนิสต์แน่นอน"

"คุณนะซี คอมมิวนิสต์" พุดจบพิศาลก็พาตัวเดินออกไปจากห้องรับแขก

สองสหายลุกขึ้นเดินมายืนที่หน้าต่าง มองดูพิศาลอย่างขบขัน พอรอดเงื้อมมือแบบเป็นซ์เคลื่อนไปจาก หน้าบ้าน กำรุธก็กล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาด้วยเสียงละห้อยน่าสงสาร

"แย่ะ โวย แล้วเราจะไปอยู่ที่ไหนกันล่ะ ลอย"

ลอยหัวเราะร่วน

"ไม่เห็นต้องวิตกวิจารณ์อะไรเลย อยู่มันที่นี่แหละกำรุธ นายพิศาลเป็นลูกน้องพี่เขยกัน และเป็น ลูกน้องของคุณอาแก เราต้องเบ่งให้นายพิศาล และคุณนายแมนเห็นฤทธิ์เราเสียบ้าง"

กำรุธขมวดคิ้วขึ้น

"ทำอย่างไรล่ะ"

"เดอน่า เป็นความคิดของกันเอง แกร่วมมือกับกันก็แล้วกัน วันพฤหัสบดี ๆ นี้กันจะเบ่งให้ท้องแตก ทีเดียวนะ - เล่นกับใครไม่เล่น ๆ กับคุณลอย ชะช้า.. ..ลุย อ้า - จัดแจงแต่งตัวไปหาบ้านเช่าอยู่ใหม่เถอะ วะกำรุธ บ้านเช่าราคาพันบาทถมเถไป"

"อือ" กำรุธอุทาน "แกพุดยังไฉวะ ตั้งแต่แกได้น้ำอ้วนเป็นเมียคุณแกพุดจาไม่อยู่กับร่องกับรอยเลย"

ลอยยิ้มแห้ง ๆ

"จริงโวย กันทั้งรักทั้งหลงทีเดียวนะ กันนึกไม่ถึงว่า พรึงของกัน จะให้มีความสุข แก่กันได้ดีเช่นนี้ แก่ อย่างนี้กว่าน้ำอ้วนออเซาะไม่เป็นนา สาว ๆ สู้ไม่ได้หรอก พับผ้าซีเฮ้อ"

ต่างคนต่างมองดูหน้ากัน แล้วหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน

ในที่สุด วันพฤหัสบดีก็ผ่านมาถึง

สองสหายต่างได้ร่วมมือกัน วางแผนการณืต้อนรับเจ้าของบ้านไว้เรียบร้อย ลอยกับกำรุธมั่นใจว่า อย่างไรเสียเย็นวันนี้พิศาลคงจะมาที่นี่ และใช้อ่านาจบาทใหญ่กับเขาแน่นอน แต่สองสหายของเราก็มีทีเด็ด เหมือนกัน

เย็นวันนั้นเอง

เวลาประมาณ 17.00 น. เป็นซ์เงื้อมมือคนหนึ่งได้เล่นมาหยุดหน้าบ้านของสหายพอดิ และในเวลาไล่ ๆ กัน รถยนต์บรรทุกคันใหญ่คันหนึ่งได้บรรทุกกรรมกรประมาณ 10 คน ติดตามมาหยุดห่างจากเป็นซ์เงื้อมมือไม่กี่ม้าน้อย

คุณนายแมน พาพิศาลกับพิศมัยและนายตำรวจในเครื่องบินนายร้อยตำรวจโทอีกคนหนึ่งลงมาจาก รถเก๋งคันงามของหล่อน นายตำรวจหนุ่มผู้นี้เป็นรองสารวัตรปราบปรามเจ้าของท้องที่ และเป็นเพื่อนรัก เพื่อนเกลอของพิศาล

ร.ต.ท. นิตย์ นาคราช เดินนำหน้าพาคุณนายแมนและหนุ่มสาวสองพี่น้องเข้ามาในบ้านของลอยกับ คำบุญ หลังจากนั้นพวกกรรมกรก็ถือชะแลงเหล็กและก้อนใหญ่เดินเข้ามาเป็นแถว คำบุญกับลอย รีบออกมา จากห้องรับแขกทันที สองสหายต่างยกมือไหว้คุณนายแมนและพิศมัย

"สวัสดีครับ คุณนาย" ลอยกล่าวทักอย่างยิ้ม "นี้จะเอาอย่างไรกับผมครับ"

คุณนายแมนรับไหว้และยิ้มเจื่อน ๆ

"เปล่าค่ะ ไม่ได้เอาอย่างไรกับคุณหรอกดิฉันจะรื้อบ้านของดิฉันซึ่งเป็นสิทธิอันชอบธรรมของดิฉันที่ ดิฉันจะทำได้ ที่ดิฉันพานายตำรวจมาด้วยก็เพื่อให้เป็นพยานว่า ดิฉันไม่ได้ทำข้าวของอะไรของคุณแตกหัก เสียหาย"

ลอยโบกมือห้าม

"ช้าก่อนครับคุณนาย คุณนายเป็นเจ้าของบ้านนี่ก็จริง แต่คุณนายไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะสั่งให้คนของคุณนายรื้อบ้านหลังนี้ เพราะผมเป็นผู้เช่า ถ้าคุณนายคือดั่งทำการตามอำเภอใจผมก็จะบอกให้นายตำรวจ คนนี้จับคุณนายกับพรรคพวก ในฐานะที่คุณนายมีพฤติกรรมเช่นคอมมิวนิสต์"

พิศาลกล่าวขึ้นอย่างเดือดดาล

"เป็นอะไรก็เป็นกัน บ้านของผมผมจะรื้อนายตำรวจคนนี่คือเพื่อนของผม เป็นรองสารวัตรเจ้าของ ท้องที่นี้"

ลอยหัวเราะก๊าก

"อ้อ หมายความว่า คุณมีเส้นใหญ่เป็นตำรวจ เอาละครับ ถึงเวลาแล้วที่ผมจะเบ่งกับคุณบ้าง" พุดจบ เขาก็หันมาทางเพื่อนเกลอของเขา "คำบุญ จัดการขึ้นแตกหัก เบ่งทับเลย"

คำบุญมองดูหน้าพี่ชายของคนรัก แล้วพุดยิ้ม ๆ

"คุณพิศาล คุณแน่ใจหรือว่าคุณจะรื้อหลังคาและรื้อฝาบ้านหลังนี้"

"แน่นอน"

"ถ้าคุณทำไม่ได้ว่าอย่างไร"

พิศาลโกรธจนหน้าแดง

"ถ้าทำไม่ได้ผมให้คุณเตะกันผมหนึ่งที"

"จริงนะ คุณพูดด้วยความเป็นลูกผู้ชายของคุณนะ"

"เออ" พิศาลตะโกน

"ถ้ายังงั้นกรุณารอผมอีกหนึ่งนาที ผมจะพิสูจน์ให้คุณเห็นว่า ผมก็มีเส้นใหญ่เหมือนกันและเส้นของ ผมจะทำให้คุณกลายเป็นกิ่งกึ่งก็ถูกไม้เขี่ยทีเดียว"

คุณนายแมนเอ็ดตะโรลั่น

"อู๊ยตาย ทำไมมาว่าลูกชายดิฉันอย่างนี้"

กำรณุกัมสิระชะเล็กน้อย

"ประธานโทษ ผมไม่ได้ดูถูกคุณหมื่นลูกชายของคุณนายเลย กิ่งก็ถือเป็นสัตว์ที่มีเกียรติ นำเคารพบุษยามาก คิดดูสิครับ สัตว์อื่น ๆ นะมีขาอย่างมากก็เพียงสี่ขา ส่วนกิ่งก็ผ่าเข้าไปร้อยหกสิบห้าขาเท่ากับจำนวนวันของปีพอดี"

คุณนายแม่นั่นค้อนควับ

"เชิญคุณเป็นกิ่งก็ไปคนเดียวก็แล้วกัน อย่าให้ลูกชายของคุณนั้นเป็นกิ่งก็เลย"

ลอยยกมือตบหลังกำรณุกัมสิระ

"ไปเอาเส้นของเราออกมาอวดเขาบ้างซิ"

กำรณุกัมสิระ

"เอาเส้นใหญ่หรือเส้นหมี่มา"

ลอยนั่งคิด

"เอาเส้นใหญ่มาก่อน เส้นหมี่มารอไว้โจมตีครั้งสุดท้าย ซึ่งเราจะโจมตีแบบสายฟ้าแลบไม่ให้เข้าศึกตั้งตัวติด"

กำรณุกัมสิระ "ถ้าจะโชว์เส้นใหญ่ก่อนละก็แกเข้าไปพาออกมาดีกว่า สำหรับเส้นหมี่มาฉันจะจัดการเอง"

ลอยพาตัวเดินเข้าไปในเรือน สักครู่หนึ่งเขาก็พาสุภาพบุรุษร่างสูงโปร่งในวัยกลางคนท่าทางภูมิฐานคนหนึ่งออกมา สุภาพบุรุษผู้นี้แต่งเครื่องแบบข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษ เขาคือนายธรรมนุญ เบญจมิตร อธิบดีของกรม ๆ หนึ่งซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของพิศาล เพราะพิศาลทำงานอยู่ที่กรมนี้ ตำแหน่งหัวหน้าแผนกและ ที่ปรึกษา กฎหมาย ของสำนักงานเลขาธิการกรม

ร.ต.ท. นิตย์ ไม่รู้จักท่านอธิบดี แต่รู้ว่าเป็นข้าราชการชั้นพิเศษ รองสารวัตรชกฉิวเท่าที่สองสหายเอาข้าราชการชั้นพิเศษมาแบ่งเป็นการหลบเหลี่ยมลอบคมเขา แต่แล้วเขาก็เห็นคุณนายแม่นั่นกับพิศาลยืนตลิ่งพริ้งเพริด คุณนายแม่นั้นรีบขยับตัวลงไหว้อย่างนอบน้อมที่สุด ส่วนพิศาลชิดเท้าตรงยกมือวันทยาหัตถ์ทันที

"อ้าว" รองสารวัตรอุทาน "โง่ซอกเขาง่าย ๆ ละโว้ยศาล"

พิศาลกระซิบบอกเพื่อนเกลอของเขา

"นายกูเอง"

ท่านอธิบดีมองดูพวกกรรมกรซึ่งยืนจับกลุ่มกันอยู่ข้างโรงรถ แล้วเขาก็ยิ้มให้คุณนายแม่นั่น เจ้าของบ้าน

"คุณนายสบายดีหรือครับ"

คุณนายแม่นั่นแสดงกิริยาประจบประแจงจนออกนอกหน้า

"ขอบพระคุณค่ะ ดิฉันสบายดี ท่านมาทำไมที่นี่คะ"

นายธรรมนุญหัวเราะเบา ๆ

"มาเยี่ยมน้องชายผมครับ ลอยนี่ยังโง่ละครับ น้องภรรยาของผมเอง ผมได้ทราบจากเขาว่าเย็นนี้คุณพิศาลกับคุณนาย จะพากันมาเรือผ่าและหลังคาบ้านก็ถือโอกาสอวยดู"

พิศาลหน้าซัดเหมือนแผ่นกระดาษ รีบพูดกับท่านอธิบดีโดยเร็ว

"มิได้ครับท่าน ท่านเข้าใจผิดครับ กระผมพาคนงานมาก็เพื่อให้เขาช่วยกันฉาดหญ้าในบ้านให้เรียบร้อย และจะซ่อมแซมบ้านให้เรียบร้อย ผมจะรื้อฝาและหลังคาทำไมกันครับ ในเมื่อคุณลอยเป็นผู้เช่าที่ดีที่สุดในโลก ถึงเดือนก็กรุณาจ่ายค่าเช่าบ้านให้เรา"

คุณนายแม่นพุดเสริมขึ้นทันที

"เป็นความจริงค่ะ คุณลอยน้องชายของท่านแกลเป็นสุภาพบุรุษที่น่ารักมากเชียวค่ะ"

ร.ต.ท. นิตย์กล่าวกับพิศาลทันที

"อ้าวกลับละ ้วยพิศาล"

พิศาลยิ้มแห้ง ๆ

"ดีเหมือนกัน ลือไปเสียเถอะประเดี้ยวเจ้านายจะเข้าใจผิดคิดว่า อ้าวพาลี่มาแบ่ง กับคุณลอย" พุดจบเขาก็หันมาทางกลุ่มกรรมกรซึ่งยืนอยู่ข้างหลังเขา แล้วพิศาลก็ออกคำสั่งด้วยเสียงอันดัง "เฮ้ย - ช่วยกันฉาดหญ้าตัดแต่งบริเวณบ้านให้เรียบร้อย ขยะมูลฝอยเศษผงเศษกระดาษเก็บไปรวมเผาเสีย อ้าวจะจ่ายค่าแรงให้คุณละ 20 บาทต่อวัน เร็ว - อย่ารำไร"

พวกกรรมกรหน้าตื่นไปตามกัน เพราะที่แรกตกลงให้มารื้อบ้านให้วันละ 10 บาท หัวหน้ากรรมกรซึ่งเป็นชายร่างใหญ่กล่าวกับลูกน้องของเขาทันที

"ไม่มีอะไร ้วย ท่านสั่งอย่างไรก็ทำอย่างนั้น ออกไปที่รถเอามีดและปั้งก็เข้ามา เริ่มลงมือฉาดหญ้าในสนามก่อน"

ลอยกับกำรูดกลั่นหัวเราะแทบแย่ กำรูดกล่าวกับสองพี่น้องและ คุณนายแม่นอย่างนอบน้อม

"เชิญบนห้องรับแขกเถอะครับ"

แทนที่จะปฏิเสธ คุณนายแม่นกลับยิ้มระรื่นกล่าวคำขอบคุณกำรูดเบา ๆ แล้วพาลูกชายและลูกสาวของหล่อนขึ้นมานบนเรือน

สองสหายพาสามแม่ลูกและ ท่านอธิบดีเข้าไปในห้องรับแขก คุณนายแม่นกับพิศาลและพิศมัยนั่งบนโซฟาร์ตัวเดียวกัน นายธรรมบุญนั่งตรงกันข้าม กำรูดกับลอยนั่งข้างประตูบนเก้าอี้คนละตัว คุณนายแม่นได้แนะนำให้พิศมัยรู้จักกับท่านอธิบดี

ต่างฝ่ายต่างสนทนาปราศัยกัน ท่านอธิบดีได้กล่าวกับคุณนายแม่นว่า

"ลอยเขาเช่าบ้านคุณนาย อยู่มานาน แล้วเมื่อเขาไปบอก ผมว่าคุณนายใช้ให้คุณพิศาล มาขับไล่และให้เวลา 3 วันผมก็ร้อนใจ เย็นวันนี้พอเลิกงาน ผมก็รีบมาที่นี่เพื่อจะขอร้องคุณนายให้งดการขับไล่ไว้ก่อนจนกว่าบ้านของลอยจะปลูกเสร็จซึ่งอย่างมากก็อีกเดือนเดียวเท่านั้นแหละครับ"

คุณนายแม่นยิ้มแห้ง ๆ

"ดิฉันขอเรียนท่านตามตรงว่าสำหรับคุณลอย ดิฉันไม่รังเกียจที่จะให้อยู่บ้านดิฉันหรือค่ะ แต่ดิฉันรังเกียจเพื่อนของคุณลอยคือคุณกำรูด"

"ทำไมล่ะครับ"

"แกมีวิธีเช่าบ้านแหวกแนวนะซีคะท่าน ดิฉันใช้ให้ลูกสาวให้มาเก็บค่าเช่าบ้านคุณกำรูดกลับขอขีมนเงินลูกดิฉันจ่ายค่าเช่าบ้าน ให้ดิฉันแบบอัฐยายซื้อขนมยาย ยังดีดิฉันก็แย่นะซีคะ ดิฉันนะไม่รังเกียจหรือค่ะ"

ที่คุณกำรุธกับแม่พิศม์รักใคร่กัน แต่คุณกำรุธไม่มีหลักฐานอะไร งานการก็ไม่มีทำ ขึ้นแต่งงานกับพิศม์ คุณกำรุธก็ต้องไปอยู่กับดิฉันเท่านั้น เป็นอันว่าดิฉันต้องเลี้ยงลูกเขย และในไม่ช้าก็ต้องเลี้ยงหลานด้วย"

นายธรรมบุญหัวเราะชอบใจ

"ความจริงคุณกำรุธ ไม่ใช่คนจรรยาบรรณหมิ่นนะครับคุณนาย ตระกูลรุนชาติสูงมาก"

กำรุธพูดเสริมขึ้น

"ผมไม่อยาก โอ้อวดหรืออวด คว้าผมเป็นคนตระกูลสูง บิดาของผมเป็นช่างทำปล่องโรงสีและเคยซ่อมภูเขาทองมาแล้ว"

ทุกคนต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน พิศลกล่าวกับกำรุธด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

"คุณกำรุธครับ ถ้าคุณจะติดต่อกับใครกับน้องสาวของผมละก็ คุณจะต้องพิสูจน์ตัวเอง ให้ผมและคุณแม่เชื่อถือได้ว่า คุณเป็นผู้ที่มีหลักฐาน ไม่ใช่หนุ่มเจ้าสำราญที่เอาแต่เที่ยวเตร่ ทำตัวหรุหราบแต่มีหนี้สินรุงรัง"

กำรุธชักฉิว

"คุณกำลังดูหมิ่นผม ผมเป็นหนี้ใครที่ไหน"

พิศลหัวเราะ

"อย่างน้อยคุณก็ เป็น หนี้ น้องสาวของผมสองพันบาท จดหมายรักของคุณและบันทึกประจำวันของพิศม์ย่อมเป็นพยานอย่างดี หรือคุณว่าไม่จริง"

กำรุธตวาดแว้ด

"ใครบอกคุณว่าไม่จริงละ" พูดจบเขาก็ลุกขึ้นยืน "ผมจะพิสูจน์ตัวเองให้คุณเชื่อถือว่าผมไม่ใช่จิ้งจอกสังคัมหรือมีชีวิตอยู่ด้วยการปลิ้นปล้อนคนอื่นโปรดรอประเดี๋ยว ผมจะไปเชิญเสด็จมเหสีของผมมาให้คุณ ได้ชมเป็นขวัญตา แล้วอย่าเป็นลม นะครับ"

กำรุธผลุนผลันออกไปจากห้องรับแขก สักครู่หนึ่งเขาก็พาสุภาพบุรุษผู้สูงอายุคนหนึ่งเข้ามาในห้องรับแขก สุภาพบุรุษผู้นี้ คือ พณฯ หลวงประกอบ ฯ รัฐมนตรี นั่นเอง คุณหลวงแต่งเครื่องแบบตรวจการแบบข้าราชการ การพลเรือนชั้นพิเศษทำทางสง่าผ่าเผยสมกับที่ท่านเป็นรัฐมนตรีในคณะรัฐบาลชุดปัจจุบันนี้ คุณหลวงสวมแว่นตากรอบทอง ไว้หนวดสั้นเล็ก ๆ

ท่านอธิบดีรีบลุกขึ้นยืนทันที พิศลใจหายวาบหน้าซีดเผือก นึกไม่ถึงว่าเขาจะได้เชิญหน้าเจ้านายของเขาที่นี่ ลูกชายของคุณนายแม่นับลุกขึ้นยืนก้มศีรษะคำนับอย่างนอบน้อม หลวงประกอบ ฯ ก้มศีรษะรับคำนับเช่นเดียวกันท่านรู้จักพิศลเหมือนกัน แต่ไม่คุ้นเคยเท่าใดนัก

"สวัสดิคุณพิศล"

"สวัสดิครับผม กระจ่างไปหมดแล้วได้เข้ามาที่นี่ทำไม่ครับ"

หลวงประกอบ ฯ ยิ้มเล็กน้อย

"ก็นี่มันบ้านหลานชายของผมนี่คุณ กำรุธเป็นหลานแท้ ๆ ของผมเอง พ่อของกำรุธคือพี่ชายของผม ผมทราบว่าเย็นวันนี้คุณจะมาคร้อหลังคาและฝาบ้าน ผมก็ชวนคุณธรรมบุญมาดูให้เห็นเท็จจริง"

พิศลเหงื่อแตก ทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม เขาหันมาทางคุณนายแม่นแล้วพูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง

"คุณแม่ครับ ท่านคือคุณหลวงประกอบ ฯ รัฐมนตรีผู้เป็นเจ้านายของผม"

คุณนายแม่นึนชวนไปหมดทั้งตัว รีบยกมือไหว้หลวงประกอบ ฯ อย่างนอบน้อม เต็มไปด้วยความ
ประหวั่นพรันใจ เกรงว่าลูกชายสุดที่รักของหล่อน จะได้รับความเดือดร้อนในสาเหตุนี้ คุณนายแม่นึนก็ไม่ถึง
จริง ๆ ว่า คำบุญจะกลายเป็นหลานชายของรัฐมนตรีคนสำคัญคนหนึ่ง ในคณะรัฐบาล

"สวัสดิ์เจ้าค่ะ"

ท่านรัฐมนตรีรีบรับไว้ทันที

"สวัสดิ์ครับคุณนาย" แล้วคุณหลวงก็นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

คุณนายแม่นึนรีบแนะนำธิดาของท่านให้รู้จักกับ พล ฯ หลวงประกอบ ฯ ในเวลาเดียวกันท่านอธิบดี
ได้ทรุดตัวลงนั่งอย่างสงบเสงี่ยม ขณะนี้คำรูนั่งไขว่ห้างวางท่าทางอย่างโก้เก๋ ให้สมกับที่เขาเป็นหลานชาย
ของรัฐมนตรี

พิศาลแสดงท่าทีพิเนอบพิเทาต่อคำรูนุ จนออกนอกหน้า

"ถ้าคุณบอกความจริง ให้ผมทราบเสียแต่แรกว่าคุณเป็นหลานของท่าน ผมก็จะเรียนให้คุณแม่ทราบ
และให้คุณอยู่บ้านของเราฟรีตลอดกาล แหม - คุณนี้ราวกับเจ้าเงาะในเรื่องสังข์ทองเชียวนะครับ ผมนี่ก็ไม่ถึง
จริง ๆ"

คำรูนุยิ้มเล็กน้อย แล้วลุกขึ้น

"ผมจะไปพารัฐมนตรีมาอีก 5 คน ล้วนแต่เป็นญาติผู้ใหญ่ของผมทั้งนั้น ขณะนี้ท่านซ่อนตัวอยู่ใน
ห้องนอนของผม"

หลวงประกอบ ฯ จู๋ปากดูหลานชายของท่าน

"ที่ไหนกันวะ ญาติผู้ใหญ่ของแกก็มีฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น"

คำรูนุั่งลงตามเดิม

"แต่ผมยังมีเส้นใหญ่ ๆ อีกหลายเส้นนะครับ ผู้บังคับการตำรวจ ผู้กำกับ อัครวิณแหวนเพชร"

คุณนายแม่นึนพูดเสริมขึ้น "ดิฉันไม่ใช่ นักเลงโต หรือก๊ะ คุณคำรูนุ คุณจะได้เอาตำรวจมาขู่ดิฉัน"

คำรูนุรีบยกมือไหว้คุณนายแม่นึนทันที

"ผมพูดเล่นนะครับคุณแม่"

คุณแม่ซึ่งยังไม่อยากเป็นคุณแม่สะอึก โหยง

"ไม่มากไปหรือคะ"

"ไม่มากหรือครับ ผมเคารพนับถือคุณแม่เหมือนกับแม่บังเกิดเกล้าของผม ผมยังไม่เคยเห็น
สุภาพสตรีบรรดาศักดิ์ คนใดที่จะมีท่วงท่าสง่างามเกรงขามเหมือนกับคุณแม่เลย"

ลอยพูดเสริมขึ้น

"เป็นความจริง เสียงของคุณแม่ก็เพราะ กิริยามารยาทเป็นผู้ดีมีสกุลทุกกระเบียดนิ้ว แล้วก็ประทาน
โทษนะครับ.. .. คุณแม่ยังไม่แก่เลย ผู้หญิงที่มีอายุในวัยเดียวกับ คุณแม่ล้วนแต่แก่หง่อมกันทั้งนั้น แต่
คุณแม่ยังสวยสดชื่น ผู้หญิงที่มีอายุมากแต่ยังสวยหาได้ยากเต็มทน"

คำรูนุทำตาเขียวกับเพื่อนเกลอของเขาเพราะเกรงว่าลอยจะแปรพักตร์จากพริ้ง

ท่านรัฐมนตรีได้กล่าวกับคุณนายแม่นว่า

"เจ้ากำรุธหลานของผมไม่ ใครจะเอาถ่านครึบคุณนาย เขาก็บดรอยได้พากันมาเช่าบ้านอยู่ที่นี่ ใช้เวลาว่างให้หมดไปกับการเที่ยวเตร่ แต่ทั้งสองได้รับปากกับผมแล้วว่าเดือนหน้าจะทำงาน ผมจะช่วยเหลือให้เป็นนายทหารอากาศทั้งสองคน เพราะต่างก็สำเร็จวิชา ๗ มาจากจุฬาลงกรณ์ทั้งคู่ คงจะได้ยศเป็นเรืออากาศตรีอย่างน้อย"

ลอยยิ้มให้ผม ๗ ท่าน

"เรืออากาศตรีก็น้อยไปหน่อยนะซีครับ คุณอา"

หลวงประกอบ ๗ ขมวดคิ้วขึ้น

"แล้วเธอจะเอายศอะไร"

"แะะ แะะ ของจอมพลอากาศไม่ได้หรือครับ"

หลวงประกอบ ๗ ทำท่าจะเขกศีรษะลอย ทำให้ชายหนุ่มขมมือป้องปิดวุ่นไปหมด ต่อจากนั้นท่านรัฐมนตรีกับอธิบดี และ คุณนายแม่นก็สนทนากันอย่างสนิทนสนม คุณนายแม่นว่า เมื่อทราบความจริงเช่นนี้ หล่อนก็ยินดีให้ชายหนุ่มทั้งสองอาศัยอยู่ที่บ้านนี้ตลอดไป

แล้วคุณนายแม่นก็กล่าวกับลูกชายของหล่อน

"กลับบ้านกันเสียทีเถอะเรือเรา ปล่อยให้พวกกรรมกรเขาทำงานอยู่ที่นี้แหละ พรุ่งนี้ให้เขามาทำต่ออีกหนึ่งวัน บริเวณบ้านจะได้สะอาดเรียบร้อย และจะช่วยให้คุณลดยกับคุณกำรุธสบายใจขึ้น"

"ครับ กลับก็กลับ"

สามแม่ลูกต่างรำลาคาผม ๗ หลวงประกอบ ๗ และอธิบดีนายธรรมมัญญกับสองสหาย กิริยาท่าทางของพิศาลที่เยอหยิ่งจองหองหายไปหมดแล้ว ก่อนจะออกไปจากห้องรับแขก พิศาลได้ยื่นมือให้กำรุธสัมผัส

"วันหลังไปเที่ยวบ้านผมอีกนะครับ พิศมัยอยู่บ้านคนเดียวในตอนกลางวันห้อยเหลือเกิน ถ้าคุณไปคุยกับแกบ้างแกคงจะสบายใจขึ้น เห็นบ่นถึงคุณบ่อย ๆ"

คุณนายแม่นพูดเสริมขึ้นทันที

"นั่นะซีคะ แม่พิศมัยไม่ว่าจะทำอะไรเป็นต้องเอ่ยชื่อถึงคุณแม่กระทั่งเข้าห้องน้ำ"

กำรุธสะอื้นเล็กน้อย

"แะะ แะะ ขอบคุณครับ"

สามแม่ลูกพากันออกไปจากห้องรับแขก กำรุธกับลอยตามมาส่งหน้าระเบียงเรือนแล้วกลับเข้ามาในห้องรับแขก คราวนี้หลวงประกอบ ๗ เริ่มต้นเล่นงานหลานชายของท่านทันที

"อาขอร้องให้เกลื่อนสุดความเหลวแหลกแต่เพียงเท่านี้ ลอยก็เหมือนกันนะ เดือนหน้าเริ่มรับราชการเสียที เกิดมาเป็นคนจะอยู่เฉย ๆ อยากรักกัน ไม่ว่าใครก็ต้องทำงานอาชีพด้วยกันทั้งนั้น"

กำรุธยิ้มแฉ่ง ๆ

"ตกลงครับ ผมทำงานแน่นอน ผมคงจะได้แต่งเครื่องแบบเรืออากาศตรีอย่างหรูหรา ถึงไม่ได้เป็นนักบินก็เป็นทหารอากาศเช่นเดียวกัน"

หลวงประจบ ๑ หันมาทางเพื่อนเกลอของหลานชาย ซึ่งท่านรักเหมือนลูกหลานของท่าน เช่นเดียวกัน

"ว่ายังไงนายลอยละล่อง เลิกลอยเสียวทีนะ อาดีใจมากถ้าเธอยอมเข้ารับราชการ"

ลอยทำตาละห้อย

"ให้ผมบวชเสียก่อนไม่ดีหรือครับ ผมตั้งใจไว้แล้วว่าปีนี้ผมจะบวชที่วัดเล่งเน่ยยี่"

พล ๑ หลวงประจบ ๑ แม้มปากแน่น กระพริบตาถี่เร็ว ลอยรีบยกมือไหว้ท่านทันที

"อย่าพูดอะไรเป็นเล่นไปหน่อยเลยนำหลานชาย อาวุโสกว่าเธอนะพูดจาไม่อยู่กับร่องกับรอยเลย การบวชนะอีกสองสามปีค่อยบวชก็ได้ ทำราชการให้เป็นหลักเป็นฐานเสียก่อน อาก็ตั้งใจแล้วที่จะช่วยเหลือเธอกับกำรุธูญ เป็นคนกับเขาเสียทีเถิดนะ"

"ขึ้นเอาแต่เที่ยวเตร่สำมะเลเทเมาอย่างนี้ก็เห็นจะเอาตัวไม่รอดแน่ สมัยนี้ไม่เหมือนแต่ก่อนค่าของน้ำเงินมันถูกลง พลเมืองก็เพิ่มขึ้น ทุกคนจะต้องขยันขันแข็งในการทำมาหากิน"

หลวงประจบ ๑ พูดเสริมขึ้น

"อาไม่เข้าใจเลยว่าเท่าที่เธอ สองคนบำเพ็ญตนเป็นหนุ่มเจ้าสำราญเช่นนี้ ถ้าเธอทำงานเป็นหลักเป็นฐาน อาก็จะหาเมียให้เธอ"

สองสหายยิ้มเป็น ต่างกระพุ่มมือไหว้ท่านรัฐมนตรีด้วยความเคารพ แต่ไม่มีใครพูดอะไร พล ๑ หลวงประจบ ๑ เทศนากำรุธูญกับลอยอีกสักครู่ท่านก็ชวนอธิบดีกลับบ้าน

กำรุธูญกับลอยตามออกมาส่งหน้าบ้าน รถเก๋งทั้งสองคันของท่านรัฐมนตรีและอธิบดีจอดลึกเข้าไปในตรอกห่างจากบ้าน ของสองสหาย ประมาณร้อยเมตร

หลังบ้านรัฐมนตรีหลวงประจบ ๑ ที่ว่างในเขตสวนดอกไม้กลายเป็นเรือนบังกาโลหลังหนึ่ง หลวงประจบ ๑ กับนายธรรมณูญได้ออกเงินกันคนละ 40,000 บาท สร้างบังกาโลหลังนี้ขึ้นเพื่อให้เป็นที่อยู่ที่อาศัยของ กำรุธูญกับลอยต่อไป

บังกาโลหลังนี้กว้างขวางมาก ผู้รับเหมาปลูกให้โดยไม่คิดกำไรแม้แต่บาทเดียว คิดค่าแรงและค่าของใช้ในการก่อสร้างเท่าที่ได้จ่ายไปจริง ๆ เท่านั้น มันเป็นเรือนบังกาโลที่ทันสมัยที่สุด มีห้องนอนขนาดใหญ่สองห้อง มีห้องส้วมห้องน้ำอยู่ในห้องนอน มีห้องรับแขก และระเบียงทางหลังบ้านซึ่งติดต่อกับห้องครัว และ ห้องน้ำกับ ห้องพักของคนใช้อีกสองห้อง

หลวงประจบ ๑ ได้ให้คุณหญิงผ่องศรีภรรยาอดรักของท่านซื้อเครื่องเรือนให้ชายหนุ่มทั้งสองเหมือน ๆ กัน สิ้นเงินไปหลายหมื่น บังกาโลหลังนี้ทาสีฟ้างามตา แต่สองสหายยังไม่ยอมมา อยู่บ้านใหม่ของเขา คงอยู่ที่บ้านเช่าของคุณนายแม่นั่นเอง บัดนี้สองสหายได้เข้ารับราชการแล้ว เป็นนายทหารแห่งกองทัพอากาศ และมียศเป็นเรืออากาศตรีเท่า ๆ กัน ทั้งนี้ก็ด้วยความกรุณาของพล ๑ หลวงประจบ ๑ นั่นเอง

วันนั้นตรงกับวันเสาร์ และตรงกับวันทำพิธีหมั้นระหว่าง เรืออากาศตรีกำรุธูญ โจรินทร์รัตน์กับนางสาวพิศมัย วรรณพิลาส ที่บ้านคุณนายแม่นั่น ถนนรองเมือง

พิธีหมั้นจะเริ่มต้นในเวลา 14.30 น. ตรงตามฤกษ์ ดั่งนั้นพอได้เวลา 14.00 น. หลวงประกอบ ฯ ก็พาคุณหญิงผ่องศรีภรรยาออกครึ่งของท่านและคุณนายประพิศนำสาวของกำรุธมาที่บ้านคุณนายแมน ฝ่ายเจ้าสาวได้ต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี ญาติผู้ใหญ่ของเจ้าสาวหลายคนรออยู่พร้อมหน้าแล้ว

จนกระทั่ง 14.30 น. เจ้าบ่าวก็ยังไม่มา

หลวงประกอบ ฯ บ่นพึมพำ คุณนายประพิศโกรธหลานชายหัวฟัดหัวเหวียง หล่อนหันมาเล่นงาน ลอยเบา ๆ

"ว่ายังไงจะพอลอย ป่านนี้แล้วพ่อเทวดายังไม่มาอีก"

ลอยยิ้มแห้ง ๆ เขาแต่งเครื่องแบบเรืออากาศหรืออย่างหรูหรา

"ยังไงก็ไม่ทราบครับคุณน้ำ ตอนเที่ยงนั่งรถมาด้วยกันจากคอนเมือง พอมาถึงบ้านก็แยกกัน กำรุธ เขาว่าเขาจะไปหาซื้อของใช้ที่บางลำภูแล้วจะเลยดูหนังรอบบ่ายด้วย"

คุณนายประพิศเสริมฐินิหม้ายลืมนตาโพลง

"ไปดูหนังรอบบ่าย.. .. ดายแล้ว กว่าหนังรอบบ่ายเลิกก็ราว 4 โมงเย็น แล้วนี่จะทำอย่างไร โช้ - กำรุธนี่มันเหลวไหลเหลือเกิน"

พิศาลเดินเข้ามาในห้องรับแขกอย่างร้อนรน

"คุณกำรุธมาแล้วครับ"

ญาติฝ่าย กำรุธต่างถอนหายใจโล่งอกไปตามกัน เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจดั่งขึ้นทั่วห้องรับแขก พอร์ดเก่งกันใหญ่และใหม่เอี่ยมคลานเข้ามาในบ้านคุณนายแมนอย่างแจ่มจ้า รถคันนี้หลวงประกอบ ฯ ได้ซื้อให้หลานชายของท่านเมื่อสองสามวันนี้เอง ส่วนลอยนายธรรมณูญได้ซื้อเบ็กเว็ดใหม่เอี่ยมให้เขาเช่นเดียวกัน

กำรุธแต่งเครื่องแบบนายทหารอากาศชุดสีขาว ตามปกติเขาเป็นชายหนุ่มรูปงามอยู่แล้ว เมื่อได้แต่งเครื่องแบบนายทหารสัญญาบัตรกองทัพอากาศเขาก็สง่าและภาคภูมิใจขึ้นอีกมาก

ชายหนุ่มบังคับรถให้หยุดนิ่งหน้าตึก เมื่อดับเครื่องยนต์เรียบร้อย กำรุธก็เปิดประตูก้าวลงจากรถและเดินขึ้นบันตึกอย่างสง่าผ่าเผย พลฯ หลวงประกอบ ฯ พาลอยออกมารับหลานชายของท่าน ตั้งใจจะเทศนากำรุธที่เขาเอาไอ้เอ๋เลยกำหนดฤกษ์

แต่แล้ว ท่านรัฐมนตรีก็ตกตลิ่งพริงพริต ท่านจ้องตาเขม็งมองคุณกำรุธแล้วพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"เฮ้ย - ทำไมแกทะเล้นติดบ้านวาวอากาศตรี"

กำรุธยิ้มแห้ง ๆ

"คือว่า.. .. ผม.. .. ผมเห็นว่าวันนี้เป็นวันสำคัญในชีวิตของผมกับพิศมัย ผมก็เลยถือโอกาสระดับยสนาวาอากาศตรี เพื่อเป็นสุกนิมิตรอันดีงามของผม ที่เข้าไปเพราะมัวไปซื้ออินธนูที่สี่แยกคอกวัวครับเลยมาเข้าไปหน่อย"

หลวงประกอบ ฯ จู๊ปปาก

"เรื่องมันติดตารางเขยวนะแก"

กำรุธหัวเราะ

"ผมเป็นหลานรัฐมนตรี เรื่องเล็กเท่านี้ถึงกับติดตารางก็ผิดไปละครับ"

หลวงประกอบ ฯ เข้มปากแน่น มองดูหลานชายของท่านอย่างเคือง ๆ แล้วท่านก็กล่าวถามว่า

"อินธนูเรืออากาศรีอยู่ไหน"

กำรุธยกมือตบกระเป๋าช้างขวา

"อยู่ในกระเป๋านี้ครับ"

ท่านรัฐมนตรียกมือเกาศีรษะอย่างเคียดดาลหลานชายของท่าน

"ดอดยสนาวาอากาศรีออกเดี๋ยวนี้ แล้วติดอินธนูเรืออากาศรีแทน แกนี่ช่างไม่รู้ประสาอะไรเลย ดันคิดเข้าไปได้ แกคิดมาจากไหนวะกำรุธ"

กำรุธหัวเราะเบา ๆ

"ติดมาจากร้านครับ ผมขับรถผ่านพวกทหารอากาศชั้นเรืออากาศรีโทหรือเอก เขาตะเบ๊ะให้ผมพรีพับไปหมด"

หลวงประกอบ ฯ ตวาดเว็ด

"เอาออกเดี๋ยวนี้ เปลี่ยนบ่าเสียก่อนแล้วรีบไปในห้องรับแขก แกนี้รุ่มร่ามเหลือเกิน โย้ผ่าซี"

กำรุธพยักหน้าเรียกเพื่อนเกลอของเธอ ซึ่งยืนกันอยู่ข้างหลังท่านรัฐมนตรีให้เข้ามาหา แล้วล้วงกระเป๋ายิบอินธนูเรืออากาศรีออกมาคู่หนึ่งส่งให้ลอย

"ช่วยเปลี่ยนให้ทีเถอะวะลอย"

พล ฯ หลวงประกอบ ฯ จู๋ปากจิกจิกหมุนตัวกลับเดินเข้ามาในห้องรับแขกด้วยความอดทนระอาใจ เมื่อเข้ามาในห้อง คุณหลวงก็นั่งลงข้าง คุณหญิงผ่องศรีภรรยาของครักของท่าน แล้วท่านก็พูดคุยกับคุณนายแมน กับพวกญาติผู้ใหญ่ของพิศมัย ซึ่งขณะนี้พิศมัยนั่งหน้าอเป็นม้าหมากรุกอยู่ข้างท่านอธิบดีธรรมนุญผู้เป็นพี่เขยของลอย

อีกสักครู่หนึ่ง สองสหายก็พากันเข้ามาในห้องรับแขก ทุกคนพากันมองดูเขาเป็นตาเดียว เรืออากาศรี กำรุธ เปลี่ยนอินธนู เรียบร้อยแล้วแต่อินธนูนาวาอากาศรีผู้นั้นปรากฏอยู่บนบ่าของเรืออากาศรีลอย

ธรรมนุญสะดุ้งเฮือกสุดตัว บุษย์บ่บอกน้องชายของเขา ให้ รู้ว่าเขาบังอาจ ติดเครื่องหมายยศ นาวาอากาศรีซึ่งเป็นการผิดกฎหมาย แต่ลอยโบกมือห้ามไม่ให้พูดว่าอะไร แล้วเดินเข้ามานั่งข้างระรินพี่สาวของเขา

ทุกคนหัวเราะคิกคักไปตามกัน เมื่อแลเห็นลอยประดับเครื่องหมายยศนาวาอากาศรีอย่างโก้หรรษา หลวงประกอบ ฯ จ้องตาเขม็งมองดูลอยซึ่งเปรียบเหมือนหลานชายของท่าน ลอยหยุดยิ้มทันทีเมื่อสพตากับหลวงประกอบ ฯ คุณหลวงกระซิบกระซาบกับลอยเบา ๆ แต่เสียงกระซิบนั้นแจ่มแจ้งกว่า

"ออกไปนอกบ้านแล้ว เปลี่ยนอินธนูเสียให้เรียบร้อย ถ้าแกติดเครื่องหมายยศนาวาอากาศรี อาจจะโทษทัณฑ์บอกให้สารวัตรมาเอาตัวแกไป"

ลอยสะดุ้งเฮือก จักแจงเปลี่ยนอินธนูทันทีแต่ก็ทุลักทุเลไม่น้อย กว่าจะเปลี่ยนอินธนูเสร็จ

ในที่สุดพิธีหมั้นก็เริ่มต้น พล ฯ หลวงประกอบ ฯ ได้ประกาศ การหมั้นให้ที่ประชุมทราบ เมื่อสิ้นสุดสุนทรพจน์ของท่านรัฐมนตรี คุณนายแมนก็ได้กล่าวขอขอบคุณบรรดาท่านผู้มีเกียรติผู้ที่ได้มาประชุมพร้อมกันในวันนี้ หลังจากนั้นเรืออากาศรีกำรุธ ก็ได้ทำพิธีสวมแหวนหมั้นให้เจ้าสาวของเขา

แหวนเพชร 5 กะรัตพอเหมาะพอเจาะกับนิ้วนางมือซ้ายของพิศมัยพอดี ทั้งนี้เพราะกำรณูญได้วัดนิ้วของหล่อนไว้เรียบร้อยแล้ว เมื่อเขาสวมแหวนหมั้นให้พิศมัยเรียบร้อย กำรณูญก็หันมาถามแม่ยายในอนาคตของเขา

"มีการจับกันด้วยไหมครับคุณแม่"

คุณนายแม่นั้ทำคายนแล้วหัวเราะเสียงกร่อย

"อ้า - ไม่ต้องหรือคะ เราเป็นคนไทยไม่ใช่ฝรั่ง"

กำรณูญยิ้มแป้น

"ถ้ายังงั้นพิธีนี้ก็จะบลงเรียบร้อยแล้วครับ"

"คะ เรียบร้อยและมีเกียรติที่สุด ต่อไปนี่ดิฉันขอเชิญทุก ๆ ท่านรับประทานน้ำชาอย่างกันเอง"

พุดจบสาวใช้ของคุณนายแม่นั้รวม 4 คน ก็เดินเข้ามาทางหลังตึกเป็นแถว ทุกคนถือถาดเล็ก ๆ ใส่ถ้วยน้ำชาและขนมต่าง ๆ สำหรับแขกคนละชุด กำรณูญและพิศมัยหน้าแดงระเรื่อผิปกติเต็มไปด้วยความสุขกายสบายใจ พิธีหมั้นถึงเมื่จะจัดทำอย่างเจียบ ๆ ก็ได้เป็นไปอย่างสมเกียรติทีเดียว เพราะรัฐมนตรีหลวงประกอบ ๆ เป็นนั้การเมืองชั้นนำคนหนึ่งของประเทศไทย

ในที่สุดก็ถึงวันมงคลสมรสระหว่างเรืออากาศตรี กำรณูญ โรจนรัตน์ กับนางสาวพิศมัย วรรณพิลาศ กับเรืออากาศตรีลอย ลอยนากับนางสาวพริ้ง แดงอมเชียว ซึ่งพิธีหมั้นที่ท่านรัฐมนตรีหลวงประกอบ ๆ ได้จัดทำขึ้นที่บ้านของท่านนั้เอง และท่านได้เป็นเจ้าภาพให้แก่คู่บ่าวสาวทั้งสองคู่นั้

พริ้งหรือน้ำอ้วนแม่บ้านของชายหนุ่มทั้งสองได้ปฏิวัตรตนเองใหม่ คือตัดผมใหม่จากร้านตัดผมที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ตกแต่งใบหน้าอย่างงดงามผิปกติ ทาปากสีแดง ถึงแม้ว่าพริ้งมีอายุในราว 45 ปี เมื่อพริ้งได้แต่งกายโอ้อ่าและส่งเสริมความงามให้ดีเด่นขึ้น เจ้าสาวของลอยก็สวยสดขึ้นอย่างน่าประหลาด ทำทางสง่างามราวกับเจ้าหญิงในราชินิกุล ความอ้วนใหญ่ของพริ้งไม่ทำให้พริ้งน่าเกลียดเลย เพราะพริ้งมีผิวเนื้อขาวผ่อง

พิธีหลังน้ำพระพุทธรมนต์ใน การประสาทพรได้เริ่มต้น ในราว 16.30 น. เจ้าบ่าวและเจ้าสาวสองคู่มอบอบยูนตั้งเท่าสิ่งห้และแต่งกายคล้าย ๆ กัน กำรณูญกับลอยแต่งเครื่องแบบเรืออากาศตรีสีขาว ส่วนพริ้งกับพิศมัย สวมเสื้อกระโปรงชุดวิว่าห้สีชมพูอ่อน เบื้องหลังของเจ้าสาวมีนายทหารอากาศสองคนและหญิงสาวร่างสครณูญอีกสองคนทำหน้าที่เป็นเพื่อนเจ้าบ่าวและเพื่อนเจ้าสาว ห้องพิธีคือห้องสมุดของบ้านท่านรัฐมนตรีนั้เอง หญิงสาวสองคนถือพานทองใส่ของชำร่วยยื่นที่ประตูทางออกด้านข้างตึก

เมื่อได้เวลาฤกษ์ ท่านจอมพลผู้เฒ่าเจ้าพระยารณูญพิชิต อดีตเสนาบดีกระทรวงกลาโหมก็ได้ขึ้นมารคน้ำพระพุทธรมนต์และประสาทพรเป็นคนแรก หลังจากนั้นบรรดารัฐมนตรี ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายทหาร และพลเรือนตลอดจนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ก็ผลัดเปลี่ยนหน้ากันเข้มารคน้ำให้คู่บ่าวสาวมีจำนวนไม่ต่ำกว่า 30 ท่าน

พิธีหั่งน้ำพระพุทธรูปและประสาทรได้สิ้นสุดลงในเวลาเกือบ 18.00 น. ทั้งนี้ก็เพราะมีแขกมากนั่นเอง รถยนต์เก๋งแบบทันสมัยยี่ห้อต่าง ๆ จอดอยู่เรียงรายที่ถนนหน้าบ้านท่านรัฐมนตรียาวเหยียด เจ้าพนักงานตำรวจจราจรได้ทำหน้าที่ให้ความสะดวกตลอดเวลา

คืนวันนั้นเอง เวลา 19.00 น. เจ้าบ่าวและเจ้าสาวซึ่งได้แต่งงานกันโดยถูกต้องประเพณีนิยม แล้วก็ได้เชิญมิตรสหายของเขาประมาณ 300 คนมารับประทานอาหาร ค่าแบบโต๊ะจีนที่สนามใหญ่หน้าบ้านของท่านรัฐมนตรี

เพื่อน ๆ ของเรืออากาศตรีลอยต่างพากันกระเซ้าเขา สรรพยกหยอกล้อเขาที่มีเมียแก่ แต่ลอยยิ้มระรื่น เขาบอกกับเพื่อน ๆ ของเขาว่าเขามั่นใจว่าเขาเลือกคู่ครองไม่ผิด เพราะพริ้งเป็นผู้ดีตกยาก อดีตของพริ้งเป็นลูกสาวของเจ้าคุณพานทองคนหนึ่ง แต่เป็นลูกเมียช้อย พริ้งเคยอยู่ในวัง เคยผ่านชีวิตที่หรูหรามาแล้ว แต่เขาชีวิตเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อพริ้งยากจนลง พริ้งก็ยึดอาชีพเป็นแม่บ้านเรื่อยมา และไม่ว่าจะอยู่กับนายจ้างคนไหน นายจ้างก็มักจะพอใจหล่อน พรหมลิขิตได้คลบบรรดาให้พริ้งมาเป็นแม่บ้านของเขา และพรหมลิขิตอีกนั่นแหละ ที่ทำให้เขาได้พริ้งหรือน้ำอ้วนเป็นภรรยาอดรัก

การกินเลี้ยงสิ้นสุดลงในเวลา 20.30 น. หลังจากได้กล่าวคำอวยพรอย่างซ้ำ ๆ ซาก ๆ แล้ว พวกแขกก็ย่อย ๆ กันลากลับซึ่งล้วนเป็นเพื่อนสนิทของเจ้าบ่าวและเจ้าสาวทั้งสิ้น

พอได้เวลา 21.30 น. ก็มีการทำพิธีส่งตัวตามทำเนียม หลังจากนั้นเจ้าบ่าวเจ้าสาวทั้งสองคู่ก็ขลุกอยู่ในห้องนอนของตนและได้มี โอกาสเป็นตัวของตัวเองอย่างเต็มที่ บังกาโลหลังใหม่หลังนั้นเปรียบเหมือนสวรรค์ของ คู่บ่าวสาว ทั้งสองคู่แสงไฟฟ้าส่องสว่างจรัสกับกลางวัน

จนกระทั่ง 24.00 น. เจ้าบ่าวและเจ้าสาวก็ยังไม่นอน ขณะนี้บ้านของ พณฯ หลวงประกอบฯ อยู่ในความสงบเงียบแล้ว เรืออากาศตรีกำรุธกับพิศมัยต่างแต่งกายถ่าลองอย่างอยู่กับบ้าน กำรุธสวมกางเกงแพรสีเขียวและเสื้อยืดแขนสั้นคอกลม ส่วนพิศมัยสวมเสื้อนอนชุดสีฟ้าปล่อยผมสยายยาว

"ทำไมถึงทำหน้าที่เสิร์ฟอย่างนี้ล่ะจ๊ะ" กำรุธกล่าวถามเจ้าสาวของเขา ขณะที่เขาพาหล่อนออกมาขึ้นเล่นหน้าระเบียงเรือน พิศมัยหันมามองดูเขาแล้วยิ้มให้เขา

"แดงอดคิดถึงคุณแม่ไม่ได้ค่ะ แแดงไม่เคยพลัดพรากจากคุณแม่เลย เพิ่งจะจากท่านในวันนี้ซึ่งแดงรู้ว่าแดงไม่มีหวังที่จะได้อยู่ร่วมทุกข์สุขกับท่านอีกแล้ว"

เขายกมือจับคางหล่อน

"แดงคิดมากไม่เข้าเรื่อง ผู้หญิงที่ฉลาดย่อมรู้ว่าอยู่กับผัวนั้นมีความสุขยิ่งกว่าอยู่ กับ แม่เป็นไหน ๆ เมื่อผัวทำไม่ถูกใจเรา เราก็ทำได้ว่าได้หรือจะเอาอะไรแพนกับบ่าบ้างก็ยิ่งได้ ส่วนแม่ของเราผิดถูกเราก็ต้องนั่งอย่าไปคิดอะไรให้มากเลยที่รัก พี่รับรองว่าพี่จะเป็นผัวที่ดีของแดงตลอดไป พี่จะยอมให้แดงโทษสับค้ำว่า จะทุบตีอย่างไรก็สุดแท้แต่แดงเถิด ขออย่างเดียวอย่าให้ถึงกับหูหนวกตาบอดก็แล้วกัน"

"โอ - แแดงไม่ใช่ผู้หญิงสาระเลวนี้อะจะได้ใช้อ่านจตุปตีค้ำว่าค้ำ"

ชายหนุ่มแก้มงอ้าปากหวาดง ๆ

"พี่วังเต็มทนแล้วแดงจำ เข้ามุ้งกันเถอะแดง"

พิศมัยสะอื้นเล็กน้อย

"ง่วงก็ไปนอนก่อนซีคะ"

"อ้าว - ไหง่พูดอย่างงี้ละแดง ไปนอนเถอะจ๊ะดึกแล้ว พี่มีนิทานหลายเรื่องที่จะเล่าให้แดงฟัง แต่ไม่ใช่เรื่องขยาดนะจ๊ะ เอ๊ะ...เสียงหมาที่โหนน"

พิศมัยอ้าปากหาว

"อู๊ตตาย... ..พูดอะไรก็ไม่รู้ คุณลอยแกร่ร้องเพลงต่างหาก"

"อ้อ" คำรุธพูดขานคาง "พี่นึกว่าอ้ายโตนี่ของคุณอามันโหนนเสียอีกแหม - เพื่อนพี่คนนี้สำคัญนัก เสียงร้องเพลงคล้ายกับเสียงหมาโหนนไม่มีผิด ไปแอบดูมันซีแดง ขณะนี้ลอยมันคงจะมีความสุขมาก อันที่จริงก็สมกันนะจ๊ะแดง ไม่ผิดอะไรกับกึ่งทองหลางกับใบมะม่วง พี่สงสัยว่าอ้ายลอยอยู่ร่วมกับยายพริ้งได้สองปี ยายพริ้งก็จะคงซิงตายเสียก่อนเพราะความแก่ชราของแก"

พิศมัยค้อนเขา

"พี่พูดอย่างนี้แดงไม่ชอบเลย เดียวน้ำพริ้งได้ยินเข้าแกก็จะ โกรธพี่เท่านั้น ความจริงน้ำพริ้งก็ไม่ได้แก่เท่าใดนัก สวยเสียกว่าสาวบางคนเสียอีก"

คำรุธจูงมือเจ้าสาวเดินเข้ามาในห้องกลางแล้วตรงมาหยุดยืนหน้าห้องนอนของลอยกับพริ้ง ประตูหน้าห้องปิดไฟสลัดแล้ว แต่แสงไฟในห้องยังส่องสว่างจ้า คำรุธพยายามแหย่อกแหย่ใจฟังเพลงที่เพื่อนเกลอของเขากำลังร้องให้เจ้าสาวฟัง เสียงเพลงดังกังวานลั่นเรื้อนบังกะโลระคนกับเสียง เหาของสุนัขตัวหนึ่งที่ดังมาจากบนตึกใหญ่

รักพริ้งเข้าแล้ว... ..เป็นไร

รักจนคลั่งไคล้... ..จริงจัง

พริ้งรักใครหรือยัง... ..หวานใจ

หวั่นใจว่าคงไม่แล้ว

รักพริ้งเข้าแล้ว... ..จนได้

บอกแล้วไม่วันไหน

คงเปลอใจเข้าสักวัน... ..

คำรุธยกมือทาบประตูห้องก่อนข้างแรงสามสี่ครั้งแล้วร้องเอ็ดตะโร

"ลำบากนักก็อย่าร้องเลยโว้ย เสียงของแกเหมือนกับกาะมั่งร้าว"

แล้วเขาก็คว้ามือ เจ้าสาวของเขาพาวิ่งเข้าไปในห้องซึ่งอยู่ตรงข้ามกัน คำรุธจัดแจงปิดประตูไฟสลัดกลอนพอดี เขากลัวว่าลอยจะออกมาเตะเขานั้นเอง

สองหนุ่มสองนางเต็มไปด้วยความสมบูรณ์พูนสุขอย่างสิ้นเหลือ ต่างฝ่ายต่างให้คำมั่นสัญญากันว่า จะรักกันซื่อสัตย์ต่อกันไปจนกระทั่งโลกกลมฟ้าทลาย

พลณ ๑ หลวงประกอบ ๑ และอธิบดีธรรมนุญต่างรู้สึกโล่งใจไปตามกันเท่าที่ได้สร้างอนาคตให้ลอยกับคำรุธได้สำเร็จในครั้งนี้ ระรินพี่สาวของลอยและคุณนายประพิศน้ำสาวของคำรุธมีความสุขสบายใจอย่าง

ที่สุด ทุกคนได้พยายามมาสองปีแล้วที่จะให้ชายหนุ่มทั้งสองเลิกบำเพ็ญตนเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ นายรุ่ง ลอย
นภาแปลกใจเหลือที่จะกล่าวเท่าที่น้องชายของเขา ได้ภรรยาที่มีอายุแก่กว่าตั้ง 20 ปีเป็นอย่างน้อย แต่แล้วเขา
ก็คิดว่ามันเป็นเรื่องของความพอใจและเสรีภาพกับความรักซึ่งรักเท่านั้นย่อมไม่มีอะไรขัดขวาง

จบบริบูรณ์

พิมพ์ที่ ร.พ. ล้อมงเซ็ง เลขที่ 192 ถนนบำรุงเมือง พระนคร
นายประยูร พิศนาคะ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา 2498